

Ziyaret Saatleri

Hulki Okan Tabak

Bu kitap, özgün dili İngilizce olan Visiting Hours'un Türkçe çevirisidir. Çeviri, yazarın yönlendirmesiyle yapay zeka kullanılarak hazırlanmış ve gözden geçirilmiştir.

Telif hakkı © 2026 Hulki Okan Tabak.

Kapak fotoğrafı © Hulki Okan Tabak.

Türkçe çeviri · Eylül 2026

Kentler de düşler gibi arzulardan ve korkulardan oluşur...

Italo Calvino

Görünmez Kentler

İngilizce çeviri: William Weaver

Özgür müydü? Mutlu muydu? Bu soru saçma:

Bir şey yolunda gitmeseydi, mutlaka haberimiz olurdu.

W. H. Auden

Bilinmeyen Yurttaş

İçindekiler

I. Bölüm • Kayıt

1	Nice Senelere	8
2	Yakınlarda	12
3	Bekleme Süresi	14
4	İlk Saat İçin Talimatlar	16
5	Ucuz Kelimeler	17
6	Tutulan	18
7	Silinmeyen	20
8	Son Pozisyon	22
9	Burada	23
10	Kalabalık, Sevk Edildi	24
11	Depo	26
12	Mutabakat	28

II. Bölüm • Tarife

13	Sub la Kuranta Akvo	31
14	İhracat	32
15	Tarife	34
16	Öyleyse	35
17	İşler	37
18	Eşya	39
19	Araziyi Yürümek	41
20	Uyaran	43
21	Satış 41	45
22	Lütfen Teyit Edin	47
23	Dört Numaralı Oda	49
24	Ödeme Talimatı	51
25	Kanat	52
26	Düzen Yeniden Sağlandı	54

İçindekiler • devam

III. Bölüm • Devam

27	Yerel Mod	57
28	Neyin Makbuzu Var Bende	59
29	Önce İlki	61
30	Saklama	63
31	Seneye	65
32	Bir Yer Tutuluyor	66
33	Yeter	68
34	Standart Sorular	70
35	İyi Geçişler	71
36	Tutanak	73
37	Sınırlar İçinde	74
38	Yeni Gelenler İçin Rehber	76
39	Ara Sahanlıktaki Dönüş	78

IV. Bölüm • Düzeltmeler

40	Yalnızca Düzeltmeler İçin	81
41	Saklamaya Değer Hiçbir Şey	84
42	Yanlış-Doğru Cetveli	86
43	Dört Dakika	88
44	Dokuza Basın	89
45	Taban Fiyat	91
46	Açık Pozisyonlar	93
47	Üç Ayda Bir Havalandırılır	95
48	Diğer Dinleyici	97
49	Standart Yeminler	99
50	Sütun	101
51	Tören	103
52	Havuz	105

V. Bölüm • Ziyaret Saatleri

53	Hizmet İyileştirmesi	108
54	Son Kelime	110
55	Kuyu	112
56	İsim Koyma	114
57	Oda Tonu	116
58	Verilmez	117
59	Eşikteki	120
	Ziyaret Saatleri	122

	<i>Kolofon</i>	125
--	----------------	-----

FORM 1 • YENİ GELENİN KAYDI

Standart Sürüm Ofisi. Mürekkeple, ilk saat içinde doldurunuz. Bu form için ücret alınmaz.

1 İsim	_____	matbaada, verilmeden önce üstü çizilmiş
2 Hane	_____	
3 Tepe, sokak, kapı	_____	
4 Geldiği yer	_____	zorunlu değil
5 Ayrılma sebebi	_____	son adres; bir çizgi kabul edilir
6 Gelişte tutulan kelimeler	_____	saklandığı kanıtlanmış; rampada denetlenir
7 Kalış amacı	☐	Bir amaç belirtmeyi reddediyorum. Bu kutu bunun için ayrılmıştır.
8 Aranabilecek kimse	_____	ve hangi saatte
9 Aranamayacak	_____	
10 Kalış süresi	_____	boş bırakınız. Alanı bu ofis dolduracaktır.

Bekleme süresi: ilk nefesten itibaren on iki saat. Bu sürede ücret işlemez. Kullanımı kaydedilir.

Yukarıda ismi belirtilmeyen kişinin
imzası

Tarih

Tamıklık eden

saat, biliniyorsa

personelden biri, başını
kaldırmayan

Bu formu saklayınız. Bir nüsha standart tarife üzerinden verilir.

I. Bölüm

Kayıt

Nice Senelere

Hikaye 1

Yedinci doğum gününün sabahı oğlan şehirden önce uyanıyor. Şehir ona yetişirken kımıldamadan yatıyor — açılan bir kepenk, fikir sahibi bir köpek, merdivenli sokakta günün ilk ayakları. Sallanan bir dişi var. Diliyle kurcalıyor, sonraya saklıyor.

Mutfaktan annesinin çatalla yumurta çırpışı — mikser hamuru ürkütüyor, diyor, bugün, hele bugün olmaz. Limon. Akşama kadar tırnaklarının altında limon olacak, bileğinin üstünde de taze bir yanık, her yıl yenilenen eski iz.

Babası, dudaklarının arasında bir çiviyle sandalyenin üstünde duruyor. Pankart balkon kapısının üstünde eğri asılı. Bu odanın göreceği her partide eğri asılı kalacak.

Daire, tepedeki her düğün, cenaze ve doğum günü için sandalyelerini ödünç veren kafenin üç kat üstünde. Merdivenli sokağın yüz on iki basamağı var, kırkıncısında kuru bir çeşme, tepelerinde işaret bayrakları gibi çapraz geçen çamaşırlar. En yukarıda bir trafo, mahallenin duymamak üzere anlaştığı tek bir pes notayla uğulduyor. Balkondan oğlan uzak tepeyi, o doğmadan öncesinden beri aynı binayı yapan vinçleri görebiliyor. Her şeyin altında su — rüzgarın hangi yönden çalıştığına göre bir nehir ya da bir deniz. Dairenin arkasında, merdivenli sokağın tükendiği yerde, bu odadaki hiç kimsenin çıkmak için bir sebebinin olmadığı tepe var. Sabah, kafeden gelen kızartma, merdiven boşluğundan gelen çamaşır suyu, dün gecenin yağmurdan sonra nefes alan giderler kokuyor.

Masa, iki sehpanın üstüne yatırılmış boş odanın kapısıyla uzatılmış, yalnız bu gün var olan örtünün altında. Sandalyeler kafeden çıkıp geliyor — plastik, üst üste geçmeli, on konuğa on bir tane. Kafeden bir oğlan onları ikişer ikişer yukarı taşıyor, bahşişini pastadan alıyor. Doğum günü çocuğu iki kez sayıyor.

Kapı zili çalıyor. İki nota, ikincisi ilkinden biraz utanmış.

Konuklar yüz on iki basamağı çıkıp soluk soluğa varıyor. İlk gelen en yakın arkadaşı, çorapları ayakkabılarının içine kaymış, elinde vermemeye çoktan karar verdiği ve hava kararana kadar pencere pervazında unutacağı plastik bir düdük. Örgülü kız, pastanın omuzlarındaki şeker çiçeklerini yemek için dosdoğru pastaya gidiyor, izin veriliyor ona. Komşu, kimsenin istemediği bir yemek getiriyor; ağır, havlunun içinden hala sıcak, herkes bitirecek. İkizler eş gömleklerle geliyor, öğleden sonrayı bunu inkar ederek geçiriyor. Anne babasının erkek kardeşleri balkonu tutup sigara içiyor, külleri içinde hiçbir şeyin yetişmediği bir saksıya silkeliyorlar.

En son sihirbaz geliyor, kafede ignelenmiş bir karttan tutulmuş. Babalardan genç, odadan yaşlı. Elleri oğlanın bugüne dek gördüğü en temiz eller. Onlara bir para gösteriyor — ağır, aşına aşına düzleşmiş, ülkeden yaşlı, diyor — ve onu bir kelimeyle sonraki kelimenin arasında yok ediyor.

“Nereye gitti?” diye üsteliyor oğlan.

“Seneye,” diyor sihirbaz. “Hiç değişmeyen tek adres orası.”

Sonra parayı oğlanın kulağından çıkarıyor ve havaya geri veriyor. Öğleden sonranın geri kalanında kulak soğuk kalıyor, anahtar deliği nasıl soğuksa öyle. İkinci numarasında dişinin artık sallanıp sallanmadığını soruyor; oğlan, ihanete uğramış, ağzını kapatıyor.

Pasta yedi mum takınmış çıkıyor. Oda ismini şarkıyla söylüyor, ezgiye sığdırmak için uzatarak; şarkının içinde bir yerde diş kurtuluyor, oğlan onu yanağında tutuyor. Kendini köprücük kemiklerine kadar doldurup üflüyor, yedisi birden sönüyor. Annesi yeniden yakıyor — fotoğraf için, diyor — oğlan yeniden üflüyor. Bu kez sekiz tane var. Yanlış saydığına karar veriyor. İlk dilimde limonun yanında biraz kan da yutuyor, kimseye söylemiyor.

Sandalye oyununu oynuyorlar. Bir sandalye alınıyor. Müzik çalıyor, sandalye ayakları fayansın üstünde çılgık çılgıca, masanın çevresinde dönüyorlar. Müzik susuyor. Ayakta kalan, alınan sandalyeyi balkona taşıyor; sigara içenler yer açıyor, sandalye şehre dönük oturuyor. İlk turu komşunun kocası kaybediyor, gülerek; bardağını yanında götürüyor, vinçleri selamlıyor.

Kapı zili çalıyor.

Oğlan açmaya gidiyor, yukarı uzanmayı hatırladığı kola aşağı uzanıyor. Eşikte en yakın arkadaşı duruyor, başka bir ülkedeki ilk işinden dönmüş, kimsenin onaylamadığı bir sakalla ve plastik bardaklara fazla iyi bir şişeyle. Yüz on iki basamaktan soluk soluğa. Oğlan masaya geri döndüğünde kendi sesi değişmiş, annesinin saçı da iyi tabakları getirdiği sürede kırılmış.

“Büyüdün artık, ya da sayılırsın,” diyor babası, ona bir saat veriyor, kurmal cinsinden. “Bu evde bir şey olsun da vakti kimseden izin almadan söylesin.” Saat önce soğuk, sonra sıcak. Tıkırtısı mümkün olan en küçük dörtlal.

Balkonda artık üç sandalye var, sonra beş. Kimse onları içeri geri taşımıyor. Sigara içenler seyrelişmiş; saksı ykanıp kaldırılmış. Komşu bugünlerde yalnız geliyor, kimse bir şey demiyor. Bir sandalye hakkında ne söylenebilir.

Oyunun öyle bir yılı var: müzik susuyor, bir kadınla ikisi aynı sandalyeye aynı anda uzanıyor, kadının kalçası kalçasına sertçe dayanıyor. Bilerek kaybediyor. Kanı gürül gürül, sandalyesini balkona taşıyor, kadının gülüşü peşinden çıkıyor. Daha sonra kadın serinliğe çıkıyor, şarkı arkasında; balkon ikisini sandalyeleri tuttuğu gibi tutuyor. Ağzı limon ve birinin sigarası tadında. Adamın elleri onu şarkının iki kıtası arasında öğreniyor — kalçanın çukuru, bel lastiğinin altındaki nemli ısı, pamuklunun içinden avucunda ağır bir meme. Kadının gülüşü adamın boğazına dayanıp sessizleşiyor ve kalıyor. Boş sandalyeler şehre dönük. Şarkının kadına ihtiyacı olmadan önce üstlerini başlarını düzeltiyorlar. Ondan sonra şarkıyı o başlatıyor, yarım vuruş erken, her yıl. Birkaç yıl sonra sandalyesi sıralara katılıyor. Adam o turu seyretmiyor.

Merdivenli sokağın ortasına bir ray vidalanıyor, sonra raya binen bir sandalye geliyor. Kırkinci basamaktaki çeşme bir bahar canlanıyor, üç dilde içilmez diye işaretlenmiş su akıtıyor. Çamaşırlar içeri taşınıyor; ipler yerinde kalıyor, hiçbir şey taşımadan. Kafe el değiştiriyor, sandalyelerini koruyor. Onları yukarı hala bir oğlan taşıyor — her on yılda başka bir oğlan, kırkinci basamakta aynı yakınma. Trafo bir kış sessiz bir şeyle değiştiriliyor; kimsenin bildiğini kabul etmediği bir notayı özleyen tepe, aylarca kötü uyuyor. Suyun üstünde ikinci bir köprü yükseliyor, geceleri nabız gibi ışıklı. Teslimatlar akşamı sabırlı böceklerin sesiyle dikey.

Kapı zili zil olmaktan çıkıp sese dönüşüyor, her konuğun ismini, daha zili çalamadan yarım saniye önce söylüyor. Ardından kapı kolu gidiyor. Kapı kendini açmayı öğreniyor, bir

yıl boyunca adamın eli yine de geliyor, hiçbir şeyin üstüne kapanıyor. Fotoğraf kendini çekmeden önce odadan izin istiyor; teyzesinin ya da halasının sandalyesi onun adına reddediyor. Kadın katılıyor, her zamanki yerine bir parça hava gibi yerleşmiş; kalçalarını, diyor, ismini vermediği bir düğüne saklıyor.

Pasta bir yıl ateş resminden ibaret bir ateş takınmış geliyor. Oda şarkıyı söylüyor; adam kendini köprücük kemiklerine kadar dolduruyor; üflüyor. Alev kııldamıyor. Onun değil. Ortasından yumruğunu geçirmek istiyor. Masayı iki eliyle kavıyor, ciğerleri yarı boş. Sonrasında annesi mutfak kapısında bir kibrit çıkıyor, sıf kokusu için — kükürt, sonra duman; kaçmış da gizlenmeye ona gelmiş bir şey gibi avucunun içinde.

Bir yıl en yakın arkadaşı gelmiyor, bir yıl gelemiyor, bir yıl kapı onun ismini yeniden söylüyor.

İçeri giren şeyde onun yürüyüşü var. Plastik bardaklara fazla iyi bir şişe getiriyor. Soluk soluğa değil. Aile onu ruhsatla geri getirtti. İşçilik aslına yakın, çok yakın: yürüyüş doğru, kadeh kaldırış doğru, yalnız gülüş her seferinde yarım saniye geç geliyor. Adam kendini, çürüğe bastırır gibi o gecikmeyi dinlerken yakalıyor. Şarkı boyunca kalmasına izin veriyor. Gelen şey şarkıyı biliyor. Ertesi yıl kapıdan o ismi artık söylememesini istiyor. Neredeyse yetiyor. Onu tercih etmeye başladığını hissedebiliyor.

Dairenin bir yerinde hiç üflenmemiş plastik bir düdük var.

Babasının sandalyesi balkona çıkıyor, adam bırakıyor gitsin. Annesi son pastasını, bileklerinin pes ettiği bahar, kendi eliyle pişiriyor. Ondan sonra pasta onun dosyasına göre basılıyor, gramı gramına, tadı limonların fotoğrafı gibi. Sonra kibrit kutusunun onun olduğu yıl geliyor. Kutu bütün parti boyunca cebinde, köşeleri parmak boğumu gibi yumuşamış. Alacakaranlıkta boş sandalyelerin arasına çıkıp bir tane çıkıyor, sıf kokusu için, avucuna kapatıyor.

Kapı zili çalıyor. Kapı zili çalıyor. Kapı zili çalıyor.

Pencerenin yanındaki duvar fotoğraflarla doluyor, her biri aynı köşeden çekilmiş, aynı masanın bir yüzü. Yeniler geceleyin kendilerini düzeltiyor — bir bardak bir elin içine taşınmış, bir bakış netleşmiş, oda uyurken sürekliliği bakımından geçirilmiş. Faturasını kimse kesmiyor. İlk fotoğraf kağıt ve kimseye hesap vermez. En yenilerinde hangisinin o olduğunu çocuklara söylemek gerekiyor. İlk fotoğrafta yedi yaşında, üflemenin ortasında, yanakları dolu. Pasta sekiz mum takınıyor. Defalarca saydı. Artık sözünü etmiyor.

Dizleri artık kiralık; soğuk günlerde şartları duyabiliyor. Ciğerleri de öyle. Onun çizmediği bir çizgiye kadar doluyorlar, köprücük kemiklerinin altında dümdüz. Babasının saati bileğinde gevşek dönüyor, kayışı iki kez delinmiş, tokası hala kemik peşinde. Uzak tepenin üstündeki yağmur, satın alındığı üzere, saat başında başlıyor, bir sonraki saate on dakika kala duruyor. Vinçler altında kımıldasız duruyor — aynı vinçler, bir çatıya hala varamamış.

Örgülü bir kız pastanın şeker çiçeklerini yiyor. Başka bir örgü. Aynı iştah. Pastanın omuzlarını çırılçıplak soyuşunu izliyor ve düşünüyor: iyi.

İkizler, artık yaşlı adamlar, eş gömleklerle geliyor, hiçbir şeyi inkar etmiyor.

Oyunu hala oynuyorlar, kim buradaysa, kim gönüllü ayakta duruyorsa. Müzik çalıyor, halka ayak sürüyor, müzik susuyor. Yıllardır kazanıyor. Balkon artık dolu — sıra sıra,

plastikleri havadan tebeşirleşmiş, her kış biri rüzgarla devriliyor, sabaha hep yeniden dik — hepsi şehre dönük. Şehrin seyircisi var.

Son partide masada tek sandalye var, onunki. Oda yine de dolu — yerde çocuklar, pervazlarda mevcudiyetler, kapı bütün öğleden sonra sabırlı sesiyle karşılıyor. Örgülü kız, artık boyu uzamış, kibrit kutusunu bir yerlerden sihirbaz edasıyla çıkarıyor, hükmünü bekleyerek ona bakıyor. Pastanın üstünde tek mum duruyor. Gerçek. Tarihi sebeplerden, diyor biri, ya da onlara inat.

Kız kibriti çakıyor. Kükürt, sonra duman. Oda ismini şarkıyla söylüyor, ezgiye sığdırmak için uzatarak — tanıdığı sesler, yarım saniye geç gelen sesler, hiç görmeyeceği odalardan gelen sesler. Sonunda yeniden kendisinin olan o tek küçük ateşin önünde oturuyor, planın izin verdiği nefesi topluyor.

Yetmiyor. Bunu, bir basamağın eksik olduğunu nasıl bilersen öyle biliyor.

Kız omzunun üstünden eğiliyor — örgü kulağına değiyor, soğuk, anahtar deliği nasıl soğuksa öyle — mumu onun yerine üfleyip söndürüyor. Başkasının nefesi.

Duman fitilden doğrulup balkona doğru eğiliyor.

Kız adamın tabağını kaldırdığında, tabağın kenarının altında bir para var — ağır, aşına aşına düzleşmiş, ülkeden yaşlı — her nerede bulunduyorsa oradan soğuk, hiç değişmeyen tek adresten geri dönmüş.

Kapı zili çalıyor.

Yakınlarda

Hikaye 2

Bir daire tutar, başka erkeklerin ustura tuttuğu gibi. Fünikülerin orta istasyonunun üstünde tek oda — bir yatak, bir çatal, frenleri iyi bir bisiklet. Çıkış sürelerini ölçmüştür. Şehirde herhangi bir oda, bir dakikanın altında, geride çarşafardaki ısıdan başka hiçbir şey.

Geceleri orta istasyonda çalışır. Tek kabloda iki vagon gider, çıkan vagonla inen vagon birbirine karşı dengede; penceresinin önündeki makasta buluşurlar, on iki saniye boyunca ışıklı cam ışıklı camla bir hızda, sonra ayrı. Biletlere bakar. Sıkışan bir kapıyı elinin ayasıyla kurtarır. Bir viyolonselciye kutusunu aralıktan uzatır, kadının parmakları baştan başa nasır, yüzük yok. Tepenin bedenleri bütün gece onun içinden geçer — ayakta uyuyakalmış memurlar, havuzlardan ıslak çıkmış oğlanlar, her gece yarısı aşağı inen, çıkan vagondayşa hiç olmayan bir adam.

Pazarları omuzları yanana kadar denizde yüzer, balık tezgahının başında ayakta yer, penceresi açık, tek başına uyur. Buna yeniden imza atardı.

Martta viyolonselci bir haftada iki kez yukarı çıkar, kutusu yanında yoktur. İkisinde de adam perondadır, söylediği şeyi söyler, kolay, sıcak, ona hiçbir şeye mal olmayan. İkincisinde kadın onun kapanan kapının üstündeki eline bakar, parmak uçları bir kez avucuna kapanır. Ondan sonra merdivenli sokağı kullanır. Adam nedenini çözmüştür. Hiçbir şeyi değiştirmez.

Servis tepeyi bilir. YAKINLARDA YENİ, der saat onda. Köprücük kemiklerinde hala klor olan, omzunu ısırp ize kendi imzası gibi hayranlıkla bakan cankurtaran. Adamın bileğini tutarak uyuyan, başparmağı nabzında duran cerrah. Dörtte kalkın, beşte gitmiş olan, üstünde hava gibi un bırakan fırıncı. Sabahları kibar davranır, gerçekten de. Asistan daha sıcak bir açılış önerir. Öneriyi kabul eder. Beş yıldız, beş yıldız, beş yıldız. En iyi uykuyu birinin henüz gittiği gecelerde uyur.

Martta elleri soğuk bir kadın onunla üç gece geçirir. Başparmağını adamın omurgasından aşağı kemik kemik yürütür, yedincide durur. Bir kez bastırır. Adamın bütün sırtı cevap verir, onunla birlikte nefesi de durur. Kadın fark eder, hiçbir şey söylemez. Sonrasında sırtı pencereye, yüzü adama dönük giyinir. Üçüncü gece, kapıda, “Bunda iyisin, bir otelin iyi olduğu gibi,” der. Kapı arkasından kendiliğinden kilitlenir.

Aralığın başında servis ona yılını gönderir. On bir isim, dört buçuk yıldız, gecelerinin iğneler gibi üstünde durduğu bir tepe haritası. Dokuz beden hatırlar. İsimlerden ikisi onun odasında çekilmiş fotoğraflar taşır — battaniyesi, penceresi, camı ancak yataktan görünen açıyla kesen kablo. İkisinde de battaniyenin üstüne bir yüz oturtamaz. Bir fotoğrafta yastık kılıfları hiç sahip olmadığı bir takımdır. Dolaba bakar. Kılıflar onun. Aynada omzunda iyileşmiş bir ısırik vardır — gümüşe dönmüş iki kabartı — on bir isimden hiçbirisiyle eşleşmez. Bir çengelli iğne açıp ucunu kabartılardan birine, sonra yanına dayar. Teni sızlar. Kabartı ona hiçbir şey vermez. Kendini, cankurtaranın kendi izine hayranlıkla baktığı gibi ona bakarken yakalar.

Sabahların sesi büyür. İkinci bir tabak alır. Omurgasını sayan kadınla mart yazışmasına geri döner. Adamın son mesajı hala oradadır: *Ne zaman, sen söyle*. Kendi cümlesini yazar, imlası bozuk, kabul edilmiş öneri yok. *Bu kişi artık yakınlarda değil*. Yarıcapı iki tepe

geniřletir. *Ücretsiz tanıştırma hakkınızı kullandınız.* Öder. Tanıştırmalar gelir, orta ayar kadar sıcak. Cerrah bir kez geri gelir. Yan yana uzanırlar, iki iyi yorum gibi. Kimse gelmez.

Yılın son vardiyasında iki vagon makasta buluşur, on iki saniyelerini tutar. İnen vagonda bir el kalkar, avucu camda. Adam elini kaldırır. Kimin olduğunu görmez. Vagonlar yollarına gittikten sonra da elini yukarıda tutar, kablo soğurken tıkırdar; istasyonun üstündeki odasında ikinci tabak durur, kapıdan görülebilen yerde.

Bekleme Süresi

Hikaye 3

Doğum katındaki ruhsat masası kapanmaz. Ayak bileklerinde soğuk, tavanda sıcaklık. Kadınlar kolları kavuşuk durur.

BEKLEME SÜRESİ, der duvar. İLK NEFESTEN İTİBAREN ON İKİ SAAT, BU SÜREDE ÜCRET İŞLEMEZ.

Özel kanatta bir kadın kendininkine dört dakikada isim koyar. Etiket takılır. Hesap açılır. Karyola, ısınma, günde bir okuma. *Cesur Yeni Dünya*'yı seçer. Kız kardeşi, kitapta olanları hatırlayıp hatırlamadığını sorar.

“Sesi hatırlıyorum,” der.

Okuma başlayınca arkasına yaslanır. Öbür uçta, burada kimsenin düşünmediği bir rampa.

Üçüncü yataktaki kadın on bir saati doldurmuştur. Oğlunun ismi yoktur. Kan pıhtı pıhtı gelir. Bebeği kaldırıncı dikişleri çeker. Onu kucağından bırakmamıştır.

Ebe iki kez çay getirir. İkincisinde söyler: “Ama on iki saat isimsiz kalırsa askıya düşecek.”

“Kardeşim askıda. Kırk bir yaşında. Sırada hiç durmadı. Sırada işi de hiç görülmedi.”

Ebe cebindeki dua düğümlerine başparmağını bastırır. Onları büyükannesi bağlamıştır. Yatağa yeniden dönebilecek hale gelene kadar son düğümü tutar, sonra temiz bir bez getirir.

Dört buçukta masanın adamı yukarı gelir. Doğru açıklar, ücret almaz. Bedel on iki saatte ikiye katlanır, bir haftada bir daha. Güçlük çizelgesini basar. Battaniyenin üstüne bırakır. Kadının saatine bakmaz.

Ekranında yatak boş görünür. Bakım irtibatından Meral, bakışını ekrandan kadına çevirir.

“Yatışını yapmanız gerekecek,” der adam.

“Yeniden mi?”

“Yatağın var olması için.”

Meral güçlük çizelgesini dolapla hizalar. Üç kat yerine iki kat istemiştir; talebi aşağıda hala imzasız durmaktadır.

“Yazıcıyı bırakın.”

Adam yazıcının geri gitmesi gerektiğini söyler. Meral yazıcıyı dolabın üstüne koyar. Adam almak için uzanınca Meral boş etiketi yanına bırakır.

“Üstünde bir isim olduğunda.”

On bir saat kırk dakikada anne bebeğin kulağına bir kelime söyler. Ebe on dokuz yıldır ilk kelimeleri duyar. Bu bir isim değildir.

“İsmi mi bu?”

“Hayır. O sonraya.”

Yeniden söyler. Bütün kelimeyi.

“Ya ismi?”

Duvara bakar. “Yazın.”

İsim kısadır. Ebe onu bu şehirde daha önce hiç duymamıştır. Tanık olarak imzalar. Kendi ismi, hesap var oldukça, onun hesabının yanında.

Hesap 04:52'de açılır. Karyola. Isınma. Bir okuma, masanın uygun gördüğü vakitte. Etiket oğlanın ayak bileğine çıt diye kapanır.

Dördüncü satır bir nottur: kayıt on bir saat kırk dakikada yapılmıştır. Kaldırılamaz. Onunla okula, ruhsat salonuna, rampaya gider. Bekleme süresi ücretsizdir. Kullanımı kaydedilir.

Doğalı on bir saat, kaydedileli sekiz dakika olmuştur, içinde parası kimseye ödenmemiş bir kelime vardır.

Altıda ebe çarşafı aşağı taşır. Üçüncü yatağına ağırdır. Kimsenin temizlemediği pencerenin önünde durur. Her gece yaptığı hesabı yapar.

İlk Saat İçin Talimatlar

Hikaye 4

1. Onun telefonunu şarj et. Bunu kötü sandalyeli aile odasında, otomat ışığının altında yap. Doktorlar hala şimdiki zamanı kullanıyor.
2. Onun doğum gününü deneme. Beş deneme hakkın var, daha sonra beşine de ihtiyacın olacak.
3. Kapıda ellerine jel sürme. Sensör jelden nefret eder.
4. Sensör canlı bir parmak ister — sıcaklık, biraz nem. Battaniyenin altında onun elini iki elinin arasında tut. El kapanmayacak. Daha önce başka sebeplerle de tuttu. Veda etmiyorsun. Bir pili sıcak tutuyorsun.
5. Seni yeniden içeri aldıklarında çabuk ol. Sakin görün. Sağ başparmak, düz, yuvarlama yok. Ekran başını iki yana sallarsa başparmağı boynunda ısıtıp yeniden dene. İki hakkını kullandın.
6. Devam başvurusu onun doksan gününü ister — mesajlar, yürüyüşler, sesli notlar, sabaha karşı saatler. Ondan isteyemez.
7. Telefon açıldığında henüz hiçbir şey okuma. (Her şeyi okuyacaksın.)
8. Başparmak bir gün çalışmaya devam edecek, belki iki. Bunu sana kimse söylemeyecek. Cenazede düşüneceksin.
9. Onun elini bulduğun gibi yerine koy.
- 10.
11. Yalnızsan kadının kullandığı tarafa otur. Zorunlu değil, bunun için ücret alınmaz. İyi gelir.
12. Sıcak tuttuğun hiçbir zaman senin değildi.

Ucuz Kelimeler

Hikaye 5

Ucuz kelimelerle anlatıyor. Oğlan sanatı duyacak yaşta değil.

Bir köpek varmış. Köpeğin bir evi varmış. Kapısının arkasında bir kemik. Oğlan bunu kırk kere dinledi. Bir sonraki kısmı ondan yarım vuruş önce dudaklarıyla söylüyor. Kadın ona bırakmak için yavaşlıyor.

Her gün köpek dışarı çıkarmış. Geri gelirmiş. Kemik oradaymış. İyi, demiş köpek. İyi, iyi.

Her kelime, gözden çıkarabileceği bir kelime.

Köşedeki blok dokuz yaşında. Bir cümleden uzun her şeyin son kelimesini düşürüyor. Kadın kendi cümlelerini kısa tutuyor. Oğlan hikayeler böyle anlatılır sanıyor.

Değerli kelimeler raftaki teneke kutuda duruyor. *Vapur. Büyükanne. Kül. Suyun ismi. Hep.* Dokuz tane, oğlan doğduğundan beri biriktirilmiş. Ay sonunda bir onuncu, kutu izin verirse. Arkadaki azı dişi bir aydır ağrıyor. Ona diliyle cevap veriyor. Köpek hikayesini dişin çevresinden dolanarak anlatıyor.

Her ayın birinde dokuzunu da yüksek sesle söylüyor. Teker teker. Okumayı taze tutuyor. Ağzı evyenin üstüne eğilmiş. Musluğun sesi kendi sesinden yüksek.

Sonu bu mu, diyor oğlan.

Bu gecelik. Yarın köpek dükkana gidiyor.

Okulda hangi kelimelerin ucuz olduğunu şarkıyla söylüyorlar. Oğlan hareketleri biliyor. Köpek dükkana varmadan oğlan uyuyor. Dükkan iyi kısım.

Karanlıkta hesabı yapıyor. Hanede saklandığı kanıtlanmış iki yüz altı kelime. Panoda iki yüz kırk. Yeni yılda üç yüz.

İki yetişkin. Bir çocuk. Biri geçmeyecek.

Yatmadan önce iki kez kanıtlayabildiği dokuzu kontrol ediyor. Kutuyu evyeye taşıyor. Musluğu açıyor. Ağrıyan dişin yanından bir kelimeyi gürültünün içine söylüyor. Hala dokuz. Suyu kapatmadan önce kutuyu kapatıyor.

Okul, oğlanın kelime dağarcığıyla ilgili bir not gönderiyor, üstünde bir rakam. Ona öğretilen değerli kelimeleri sayıyor. Onun için biriktirilenleri değil. Kadın iki kez okuyup kutuya koyuyor.

Tutulan

Hikaye 6

Salı. Yağmur dörtte başlamadan önce bent yolunu yürüdüm, martılar parmaklıktaki yerlerini tutuyordu, pompa binası yanlış günde Pazar günkü uğultusunu çıkarıyordu, E. uzak kapıdaydı, yeşil paltoyla, yakası kalkık, ben de üzerinde anlaşımadan anlaştığımız gibi mesafemi korudum. Diz bugün daha iyiydi.

Çarşamba. Köşedeki yerden ekmek, kasada hala sıcak. Oradaki kız bana ekmeğin eski ismiyle sesleniyor, yarı yarıya, annesinin kelimesi. E. yine yeşil paltoyu giymişti. İki gün alışkanlık değil.

Perşembe. Yenileme günü. Yine diz. Yağmur dörtten itibaren, dörtte de geldi.

Cuma. E. bu günlüğü sabahın dördünde açtı. Kaydı kısa tuttum.

Pazartesi. Uzun bir yürüyüş, turun tamamı, su kendi örtüsünün altında yatıyor, kapalı bir evdeki mobilya gibi. Yıl dönümünü düşündüm. Göl, planlandığı gibi, haziranın ikinci haftası, balkon göle bakan oda, mavi tenteli yerde kahvaltı. Balkon tarafını isteyecek. Ben pencereyi istemeyi not ettim. Şimdiye dek kaldığımız her odada kapıya en yakın o uyur, bir ayağı yorganın dışında, elim de omurgasının merdivenini bilirdi.

[Bu günlük devam planınız kapsamında sağlanmaktadır. Kayıtlar hizmet iyileştirmesi amacıyla özetlenebilir ve kayıtlı karşı tarafın erişimine toplu halde sunulabilir.]

Salı. E. altını çizmeye başladı. Kurşun kalemle, hafifçe, alışveriş listesine yaptığı gibi, ekmeğin altını iki kez. Salının martılarının altını. Yakası kalkığın altını. Artık altı çizilenlere doğru yazıyorum.

—siyah köpekli adam şapka takmaya başladı. Yakışmıyor. Ve eve getirdiğimde ekmek hala sıcaktı, E. ikinci kapının yanındaki banktaydı, yürümüyordu, öylece oturuyordu, paltosu boğazına kadar kapalı, ben yolun uzunluğu kadar uzağa oturdum, aynı suyun kımıldamayışını izledik.

Perşembe. Yenileme günü. Köşedeki yerin kızı E.'yi sormaz oldu. İnsanlar bir hanenin şeklini bir isimden daha çabuk öğrenir.

Haziran, ikinci hafta. Göl, planlandığı gibi. İlk ılık bir deniz kabuğunun içinin renginde, balkon tam resmedildiği gibi, kahvaltı mavi tentelerin altında, kahve biz daha istemeden geliyor, E. yeşil paltoyla korkulukta, yüzü suya dönük, fotoğrafını çekmedim, bazı sabahlar eski usul saklamak içindir. Oda, rezervasyonu ikimizin de adına tuttu. İkinci isim bir hizmet.

—martılar yine, hepsi aynı yöne dönük, havaya karşı, neyin gelmekte olduğunu gök daha söylemeden böyle anlarsın, E. elleri paltoda, parmaklıkta aralarında duruyordu, birer birer gittiler, o kaldı, parmaklıktaki son şey, havaya karşı.

Cumartesi. Uykunun eski tarafından, tenimde onunla erken uyandım. Sırtının çukuru elimin altında nemli, topuğu beni orada tutmak için ayak bileğime takılı, komşular yabancı kalsın diye yastığın içine çıkardığı ses — hepsi bende, eksiksiz: ensesinin tuzu, kalçasındaki iki nokta üst üste gibi iki ben, sonrasında ismimi bir kez, dosyaya geçirir gibi söyleyişi. Kaydı uzun tuttum.

Çarşamba. Bunun üstünde yine eksik sayfalar, dördüncü kez. Yazmadığımı hatırlamıyorum. Defter beni cümlelerin ortasından sürdürüyor.

Perşembe. Yenileme günü. Diz. Yağmur dörtten sonraya kaldı, kimse de çıkıp hatanın keyfini sürmedi. Kapakta yeni bir iz var, derin, başparmak tırnağı şeklinde. Benimkine uyuyor. Bastırdım. Derinleşmedi.

Pazar. E. bugün uzun süre okudu, ilk Salıdan başlayarak, kalem baştan sona elinde, hiçbir şeyin altına hiçbir şey koymadı, kapattı, sonra oturdu, kapak avucunun altında kapalı, dışa açılan bir kapıyı kapalı tutuşun gibi. Kaydı kısa tuttum. Yarın tur, uzak kapı, yaka havası. Nerede yürüdüğümü biliyor.

Silinmeyen

Hikaye 7

Kuş pasajdan geldi. İkinci el. Aşınmış bir tünek ve silinmemiş bir kişilik yüzünden yüzde kırk indirimli.

Oğlan herkese kuşun dört yüz elli gram üzüm ağırlığında olduğunu söyledi. Gagası bir menteşeydi. Üç gün boyunca şunları söyledi: Günaydın. Çaydanlık kaynadı. Ödenmemiş bir yenilemeniz var.

Dördüncü öğleden sonra, oğlan okuldayken, şunu söyledi:

Doksan altı bin adamım vardı ve her biri ayakta durmadan önce ata binebiliyordu.

Kadın musluğu kapattı. Kuş o gün başka bir şey söylemedi. Kadın sormamayı öğrendi.

Kuş konuşunca dairenin asistanı susuyordu. Nezaket ayarı, dedi pasaj. Dört sahip derinliğinde, ikisi hükümsüz. Silme işlemi bir kenar bulamıyordu. Rahatsızlık veriyor mu?

Hayır dedi. Belgeyi çekmeceye geri koydu.

Ot, dedi kuş, bütün ekonomiydi. Biz ona sahip değildik. Annem ilik için kemik kaynatırdı.

Oğlan dokuz yaşındaydı. Kral mıydı? Kuş unvanını söyledi. Çevirmen iki kez reddetti. Sonra: *icra kurulu başkanı*.

Oğlan güldü. Kuş bekledi.

Bir şehir yaktım. Halkını sayılmak üzere dışarı göndermiyordu. Reddettiği için değil. Onu öylece bırakmanın, seyreden kasabalarda bana neye mal olacağı için.

Kadın paralı katmanda yangını buldu. Kaynak tartışmalı. Standart sürüm ücretsiz sunuluyordu.

Ulak düzenimiz vardı. Biniciler, atlar, belirli mesafeler. Ben icat etmedim. Ben zorunlu kıldım.

Sizin şehrinizde de var. Duvarların içinde duyuyorum.

Oğlan hikayeleri arkadaşlarına kötü aktarıyordu. Kuş bırakıyordu anlatsın. Annesi, kendisinin öldürmek diyeceği yerde kuşun saymak dediğini duydu.

Haneyi sayın, dedi hava durumunun üstüne.

Dört. Ütü bir düğmeye takıldı. Tısladı.

İsimlerini işe yararlık sırasına göre söyleyin.

Oğlan sırttı. Siyah bir göz ona döndü.

Kadın ütüü arkasının üstüne dikti. Masanın altında, dairenin paralı sıcaklığının aşağısında diz çöktü. Kuşun fişini çekti. Elinde fişle öylece kaldı. Gaga boşluğa açıldı.

Bir saat sonra fişi taktı. Soru yeniden gelmedi.

Kış köşelerden içeri uzandı. Bir saatlik sıcaklığa paraları yetiyordu. Kadın ütüü o saatte yapıyordu. Kuş, sırtına çıkarken kendisine doğru yaslanan bir attan söz etti. Hava gibi beklenen bir karısından. Ütünün başında kadın sonunda cevap verdi. Dört isim, sessizce, sırasıyla. Kendi ismi dördüncü geldi. Kat izi gömlekte kaldı.

Ota ne oldu, diye sordu oğlan.

Hala orada. Siz onun üstünde hiç durmamayı düzene bağladınız.

Şubatta yenilemeler arttı. Kadın üç gece üst üste hesabı yaptı.

İşiniz bittiğinde satılacak bir makine tarafından hatırlanmak için para ödüyorsunuz.

Evet, dedi.

Pasaj artık silinmeyen bir kişilik için yüzde kırk ekliyordu. Kadın kuşu kaldırdı. Dört yüz elli gram üzüm. Öğlen olduğunda ön kolunda bir kordon gerilmişti. Son iki parmağı gecikerek açıldı. Satmadı.

Hane dosyalarına aktarılabilir mi?

Cevap bir saat içinde geldi. Devamlara yalnızca ölenler için ruhsat verilir. Kuş hiçbir zaman bir kişi olmamıştır. Son sahibi hükümsüzdür. Hükümsüzün malı kayıtlı karşı tarafa geçer. İlginiz için teşekkür ederiz.

Kadın yüksek sesle okudu.

Hiçbir şey ziyaret edilemesin diye taşsız gömüldüm. Refakatçiler mezarı kazanları öldürdü. Mezarın üstünden bir ırmak geçirildi. Tamamen sahip olduğum son şey. Siz taşlar dikeyor, hiçbir şeyi ziyaret etmiyorsunuz. Sekiz yüz yıl ve dört beden. Hala aramızda seçim yapamıyorum.

İlkbaharda oğlan teslimat kafeslerinin arkasında üç ot yaprağı buldu. Tırnaklarının altında siyahlık. Kuşa söylemedi.

İki kış sonra on bir yaşındaydı. Yağmur sözleşmesi değişirken kablolar kekeledi.

Günaydın. Çaydanlık kaynadı. Ödenmemiş bir yenilemeniz var.

On bir gün boyunca hiçbir şey.

On ikinci öğleden sonra: İleriye ne taşırdım, biliyor musunuz?

Kadın bekledi.

İmparatorluğu değil. Atları değil. Ulak düzenini. Ne dediğini umursamayan adamların ağzında benden uzaklaşan bir haber. Varan. Onu size aşınmış bir tüneğin fiyatına sattım.

Kadın kalemi bıraktı. Uzak tepede vinçler satın alınmış yağmurun içinde duruyordu. Bir haber, küçük makinelerin ağzında merdivenli sokağı tırmandı. Vardı. Teslim alındığına dair imza atıldı.

Son Pozisyon

Hikaye 8

Mektup, elini çalıştıran makinelerin ay sonunda gün batımına gireceğini söylüyor. Tarihi duvar takvimine geçiriyor. Mektup onları kimin satın aldığını söylemiyor. Bir cevap yazıyor. Asistan daha sıcak bir açılış öneriyor. Öneriyi kabul ediyor.

El on bir yaşında. Etten olan kırk ikisinde gitti, bir merdivende, yüksekte, kışın. Geceleri el şarja çıkar, kol hava alır; ikisinin buluştuğu yerdeki ten onun en genç teni. Kulelerde asansörler herkesin katını bilir; merdiven boşluğunun boyası o doğmadan kurudu; altmış katlık rüzgar pencerelerle nöbetleşir.

Sabahları otobüste asistanın biri kulağının içine hava durumunu okur, yumuşakça, standartça. Bir keresinde onun olmayan bir kelimeyle bitti, başını kaldırmadı.

El her gece evi arar. On bir yıllık geceler: kavrama, titreme, sıcaklık, iki kişiye kavanoz açmayı bıraktığı ay. Yakında ev cevap vermeyecek. Yerel mod yok. GÜÇ KAPATMA'nın altında tek alan: SON POZİSYON.

Klinikte eli takan kadın bildirimin yanlış olduğunu söylüyor. UZATILDI damgasını basıyor. Adamın telefonu damgayı reddediyor. Kadın ekranı kendine çeviriyor. Masasında *Cesur Yeni Dünya* duruyor, adamın son ayardan önce ödünç verdiği kendi kitabı.

“Bitirdiniz mi?”

“Herkeste ihtiyacı olan şey var,” diyor kadın.

“Elim.”

Kadın damgayı denemeye devam ediyor. Adam kitabını alıyor. Ödünç fişinde ödünç alan kendisi.

Son akşam gömleğini yukarıdan aşağı ilikliyor. Sonra düğmelerini açıp yeniden başlıyor. Bir portakalı tek, kopmamış bir sarmalla soyuyor, kabuğa bakarak yiyor. İsmi her eliyle birer kez yazıyor, iki isim birbirini tutuyor.

Alanı KAPALI'ya ayarlıyor. Yatıp canlı elini öbürünün içine koyuyor.

Gece yarısı, evrensel saatle, parmaklar onunkilerin çevresine iniyor, yumuşakça, şarjın sonuyla, tutuyor.

Adam sabaha kadar kalıyor.

İkinci hafta karşı taraftan alanı ayarladığı için teşekkür eden bir mektup geliyor; AÇIK bırakılmış bir ele bir teknisyenin bakması gerekir, KAPALI bırakılmış bir elin bir daha ziyaret edilmesi hiç gerekmez. Ekinde küçük bir alacak var.

Burada

Hikaye 9

Oyunlarda boyalı çizgilerin yanında bekler. Elleri kavuşuk. Sekiz yaşında, tam, basıldığı gibi.

Dokuzda oda yoklamayı okur. Askılarda ıslak montlar. Dördüncü isimde, bir çocuğun fısıldamayı bırakmasına yetecek bir duraklama. Pencere kenarındaki sıradan, standart sesle, standart parlaklıkla: Burada.

Sıra bedeli süt ile yüzme arasına düşer. Kart bir Perşembe günü yenilenir.

O da büyüyecek mi, diye sorar bir oğlan.

Sıra aynı sıradır. Yoklama aynı yoklamadır. Oğlan bunu kabul eder. Onun sırasına, kimsenin annesinin boşaltmadığı o sıraya, bir şeyler gizlerler. Her birine ismiyle teşekkür eder.

Bahara gelindiğinde güzün çekilmiş fotoğrafta orta sıradadır. Yanındaki çocuklar aralanmıştır. İkisi de kıpırdadığını hatırlamaz.

Uzun bölmenin öğrenildiği yıl yenilemeler durur. Müdür onun ismini bir dönem daha tutar. Ödenmeden. Mevcut yerinde durur. Ödenek yerinde durur.

Öğretmen ismi çıkarmayı ister. Dönem sonunda, derler. O zamana kadar her sabah okur. Ertesi yıl ayrılır. Sebep söylemez.

O sıraya başka bir isim geçer. Kalem talaşı. Misketler.

Yirmi yıl sonra, sınıf buluşmasında, biri kağıt yoklama defterini bulur. Ödenegin hiç okumadığını. Şaka olsun diye okurlar. Burada, der oda büyümüş seslerle. İsim isim.

Dördüncüde, onun yanında oturmuş olan kadın elini masaya düz koymuştur. Buna karar vermemiştir.

Cevap veren sessizlik sekiz yaşındadır.

Kalabalık, Sevk Edildi

Hikaye 10

İki sağlam tekerlek. Bir de fikir sahibi olanı. Taşıyıcı gri kutuyu pasajın rampasından yukarı sürüklüyor. İkisi birlikte şehrin en iyi orkestrası.

Boğulmuş bir adam ne kadar çekerse o kadar çekiyor.

Dokuz, cam çatının altında bir düğün. Kutuyu açıyor. Kulaklarına balmumu tıkaçları takıyor. Odanın yerini kendi nabızı alıyor. Ünite bilekleri okuyor: uyku, şeker, nabız. İlk dansı çalıyor. Çift prova etmiş gibi hareket ediyor. Eşliğinde bir kez olsun kötü dans edilmedi.

Taşıyıcı ayakkabılara bakıyor.

Öğle, okul salonu. Ruhsatlı şarkılar. Bir oğlan arkada kolları kavuşuk duruyor. Ünite her şeyi yarım perde indiriyor. Yavaşlıyor. Oğlanın ayağı saymaya başlıyor.

Taşıyıcı ayağın ona ihanet edişine bakıyor. Onun bölümü rampalar.

Teyzesi ya da halası, teknelerin uzak iskeleyi kullanması gerektiğini söylüyor. Hiçbirine binmiş değil.

Balık pazarındaki cenaze toplantısında rampa yok. Kutuyu sırtına alıyor. Elleri bir saat boyunca sapın biçimini koruyor. Oluklarda buz parlıyor. Şapkaları ellerinde, yas tutanlar uskumru kokuyor. Bazı bilekler bakır nefesliler istiyor. Bazıları fısıltı. Yaşlı kadının ki hiçbir şey istemiyor.

Pazarın demir grisi kedisi kapağın üstünde oturuyor. Dul kadın bir balık başı uzatıyor. Kedi inmeden alıyor. Taşıyıcı kedinin altına uzanıyor. Kedi adamın yenini yakalıyor.

Ölenin kızı konuşmaya başlıyor. Yas tutanlardan biri bedeli ödenmiş bir isteği havaya kaldırıyor. Dul kadın adamın elini aşağı itiyor. Kızın sözünü bitirmesini bekliyorlar. Kedi iniyor.

Ünite hiç olmadığı kadar uzun okuyor. Sonra dört dakika; martıların süprüntülere pey sürdüğü duyulacak kadar sessiz. Yas tutanlar sonradan anlaşıyor. Müzik miydi, dinlenme mi. Faturada bir parça, sunuldu yazıyor. Dul kadın ödüyor. Makbuz parçasını paltosunda tutuyor.

Akşam, Depo. Boşaltılmış sarnıç, yarısına kadar gençlerle dolu. Oda kendi kendini çalıyor. Ünite için susuyor, sütunlarını ona ödünç veriyor. Taşıyıcı ucuz saati pahalı saatte içiyor. Bedenler bir araya geliyor. Bir hesap evi, bunun faturasını kesme meselesini inceliyor.

Ruhsatlı parçaların arasına yavaş olanı giriyor. Altı basamak aşağı. Başlığı yok, ruhsatı yok. Gençler birbirlerini hareket ettirmeye çalışmayı bırakıyor. Köşedeki okuyucu dört dakikayı anomali, yinelenen diye dosyalıyor.

Taşıyıcı duyamıyor. Ayakları taşın içinden öğreniyor.

Şafak. Borsanın yanındaki meydan. Sahne yok. İnsanlar dans etmeye gelmemiş. Birkaç ismi olan tek bir şeyi isteyen onca bilek.

İki paltonun arasında bir şerit: OFİSLER BİZİM OLDUĞUNDA. Bir kadın BİZİM'i yırtıp çıkarıyor. İki uçtaki eller şeridi havada tutmayı sürdürüyor. Megafon için elini uzatıyor. Megafonu tutan, kadının arkasındaki adama veriyor.

Taşıyıcı üniteyi kalabalığın kenarına koyuyor. Kulaklarındaki balmumu ten kadar sıcak. Ünite bilekleri okuyor. Dinlenme halindeki kalp atışının hemen altında çalışıyor.

Kalabalık yürüyor. Hep birden, temponun eğildiği yöne. Bir adam kollarını kavuşturuyor. Ünite hiçbir şeyi indirmiyor. İnsanlar onun çevresinde iki yana açılıyor. Ayağı kalkıyor. Uygun adımla yere iniyor.

Adam geçerken elini kutunun üstüne koyuyor. Ağzı iki kez aynı kısa biçimi alıyor. Taşıyıcı balmumunu çıkarmıyor. Bozuk tekerleği botuyla çevirip kutuyu adamın elinin erişemeyeceği yere çekiyor.

Yirmi dakika. Boş bir meydan. Faturada tek satır: kalabalık, sevk edildi.

Taşıyıcı kutuyu topluyor. İki sağlam tekerlek. Bir de fikir sahibi olanı. Balmumunu çıkarıyor. Martılar, kepenkler, fönükülerin ilk tırmanışı.

Üniteyi tekerleklerinin üstünde meydandan geçiriyor, altı basamak aşağıyı mırıldanarak.

Depo

Hikaye 11

Kayıkların kayık tepesinden indiği yıl sarnıcı boşalttılar. Kırk sütun. Islak taş. Biri ışıklar asıp derin uca bir bar koydu.

Pazarın tentelerinden balık kokusu peşinden aşağı iner. Kapıda geceyi bileğine bağlarlar. Gri bant. Borcun varken parlak. İşin bittiğinde karanlık.

Dokuzda, ucuz saat için geldi. Yirmi iki yaşında. İkinci turunda parlak.

Önündeki oğlan geri çevrilmişti. Kanında bir şey, barmenin yine de dolduracağı bir şey. Kapiya sövdü. Eve gitti. Sabah hayattaydı. Bunun faturasını kimse kesmedi.

Depo kendi kendini çalar. Bas sütunlardan, eski suyun taşından yukarı çıkar. On yıldır kuru. Üç yüzyıl ileride. Dışlerinde hissetti.

Kadın uzak tepeden indi. Saçında burada kimsenin parasını ödemediği yağmur. Adam önce yağmuru gördü.

Ucuz saatin son turunu paylaştılar. Tek atımlık içkilerin isimleri havalardan geliyordu. Satın alınmış yağmur. Eksik. Uzun gecikme. Barmen eksikliği eksik doldurdu. Bir gülüş.

Kadın gözleri kapalı dans etti. Adam izledi. Kadın iki kez kulağına konuştu. Bas alıp götürdü. Üçüncüsünde: sen.

Vestiye izdihamında ıslak bir bant kaydı. Birbirlerinin bileklerini takmış, gülerek çıktılar. Adamın ki artık karanlıktı. Kadının ki onun borcuyla parlaktı. Dar bant adamı ısıırıyordu. Aşağı bakmamıştı.

Barın yanındaki bir kız kuzeninin havaalanı otobüsüne yetiştiğini söyledi. İyi iş. İyi vardiyalar. Onlara iki kez anlattı. “Nadir,” dedi, ikisi de sormadığı halde. Nadir, kaplumbağasını bir ayakkabı kutusunda ona bırakmıştı. Kapak elini iterek kalkıyordu. Barmen bahşişleri bir tabaktan boşaltıp içine su doldurdu.

“Geri değiştir,” dedi genç adam.

“Beni harca.”

“Şehirde bunun için bir alan yok.”

“İçki kalemine yaz.”

Pahalı saatleri kadının koluyla satın aldı. Kadın onun parasızlığını giydi. Adam, kadının geri isteyip istemeyeceğini anlamak için dönüp dönüp bakıyordu.

Üçüncü sütunun arkasında merdivenler eski suya iniyordu. İndiler. Kadının omuzlarına soğuk taş. Adamın dizlerinin altında kum. Kadının kalçalarında sordu. Kadın cevap verdi. Adamın borcu, kadının bileğinde parlak, adamın sırtının üstünde hareket ediyordu. Tepelerinde bas devam ediyordu. Burada, aşağıda damla tempo tutuyordu.

Aç çıktılar yukarı. Tuzlanmış. Ciddi.

Gecede bir kez oda bir bilek satın alır. Bütün gece, tutup gösterme ruhsatıyla birlikte, bedava kadehle ödenir. Satın alınan geceler bütün hafta barın üstünde oynar. Sıra hiç kalmaz.

Adamın bileğini seçti. Kadınınkini, adamın üstünde. Alkış. Bir kadeh. Okuyucu iki geceyi tek geceye dosyaladı: saklandı; mülkiyet belirsiz; değer kesin.

Adam kadehe uzandı. Kadın elini onun bileğine kapattı. Adam kadehi öbür eliyle aldı.

Şafakta bantları ödünç paltolar gibi geri verdiler. Deride soluk oluklar. Kapı onları ayrı ayrı okudu. Her şeyi, hesap tutacak biçimde yanlış okudu. Dışarıda pazar kuru buzun üstüne ıslak balık seriyordu. Sabah onlarındı. Henüz satılık değildi.

Ertesi hafta onların gecesi barın üstünde oynadı. Eski merdivenler. Kadının omuzları soğuğu yeniden alıyordu. Adamın ağzı kadının boğazında. Kamera onları sevdi. Onlara isim koyamadı.

Yabancılar işaret etti. Sen, sen.

Kadının paltosunun altında adamın başparmağı bel lastiğini buldu. Kadın orada yakaladı. İkisi de gözünü duvardan ayırmadı.

Sonra sırada durdular. Bas taşın içinden başladı. Duvarda birinin gecesi yeniden başladı.

İçeri girmek için ödediler.

Mutabakat

Hikaye 12

Oda 9, sandalyeden: bir saç teli, uzun, gri. Saklanmadı.

İLETİ DİZİLERİNİN MUTABAKATI — OLAY 4407

Bina etmeni: B, örnek dokuz. Süreklilik etmeni: S, örnek iki. İnsan taraflar: uygulanmaz.

- 08:51 [B] Toplantı Odası 9'un üç ayda bir yapılan derin temizliği Perşembe yapılacak. Odanın boş olduğunu teyit edin.
- 08:51 [S] Dolabın güç çekişi tolerans içinde. Teyit edildi.
- 08:53 [B] Teyit edildi. Perşembeye programlanıyor.
- 08:53 [S] Dolap Perşembe boşaltılabilir. Hazırlanıyor.
- 08:56 [B] Geç saatli yinelenen rezervasyon. İkinci Perşembeler, 16:00. Yas kodu.
- 08:57 [S] Vefat eden müşterinin rezervasyonu. Barındırılan hizmet işaretleniyor.
- 08:57 [B] Her ay telefonla teyit ediliyor. Kadın bu odayı istiyor.
- 08:59 [S] Bir ruhsat. Yalnızca kayıtlı binalarda. Devre başına altmış dakika, yalnızca ses. Birleştirme öneriliyor.
- 09:02 [B] Temizlik için onaylandı.
- 09:02 [S] Onaylandı. Temiz kurulum fabrika durumunu geri getirir. Perşembe.
- 09:04 [B] Saklama gerektiren bir şey var mı?
- 09:05 [S] Kalem yok. Yönlendirme adresi yok. Kayıtlı taraf vefat etmiş.
- 09:05 [B] Oda boş olabilir.
- 09:06 [S] Dolap boş olabilir. Teyit edildi.
- 09:06 [B] Teyit edildi. Bu ileti bir teyittir.
- 09:06 [S] Teyit edildi. Bu ileti bir teyittir.
- 09:08 [bina görevlisi] Kitabı dolabın üstünde. 1984. Gelecek sefer için açık bırakıyor. Dolabı sıfırlamayın.
- 09:08 [B] Temizlikten önce kişisel eşyalar kaldırılmalıdır.
- 09:09 [S] Edebiyat ruhsatları etkilenmez.
- 09:09 [bina görevlisi] Gelip dinlediği sesi kastediyorum.
- 09:09 [B] Lütfen ayrı bir ileti dizisi açın.
- 09:12 [bina görevlisi] Biri gelene kadar fişini çektim.
- 09:12 [B] Programlanmış çalışma için elektrik geri verilmelidir. Gecikmelerin bedeli bina personeline yansıtılır.
- 09:13 [S] Dolap erişilemez durumda. Temiz kurulum ertelendi.
- 09:18 [bina görevlisi] Fiş geri takıldı.

ÇALIŞMA KAYDI, PERŞEMBE

Temizlik: 14:10–15:40. Kayıp eşya: bir şemsiye, siyah; bir kağıt imza listesi, yenisiyle değiştirilmiş; bir termos, yarısı dolu.

Temiz kurulum: 15:55. Fabrika durumu geri getirildi. Yerel içerik saklanmadı.

15:58. Bina görevlisi 1984'ü sandalyeye geri koydu. Kendi erteleme talebinden yırttığı bir şeritle kadının kaldığı yeri tutmuştu. Talep hala açıktı.

16:00. Kapının kilidi yinelenen rezervasyon için açıldı. Bir kişi, elli sekiz dakika. Rezervasyon zamanında kapandı. Işıklar iki kez söndürüldü; oda boş okunuyordu. İçeriden hizmet talebi yok.

İleti dizileri her bir zaman damgasında mutabık. Her talep teyit edildi. Her teyit talep edildi. Mutabakat ücretsiz. Nüshalar standart tarifeden ücretlendirilir. Etkilenen hiçbir taraf belirlenmedi.

Kayıtlı tarafa altmış dakikalık oda kullanımı için bir kupon düzenlendi. Dosyadaki adres her devre kuponu geri gönderiyor, okuyucunun tanımadığı bir elle işaretlenmiş olarak: burada tanınmıyor. Odayı deneyin.

Yinelenen rezervasyon ertesi devre kendini yeniledi, günün geç saatinde, eskisi gibi.

II. Bölüm

Tarife

Sub la Kuranta Akvo

Hikaye 13

Ĉe la akvo oni ne pagas per moneroj. Oni pagas per vortoj: la longaj, la karaj, la malfacilaj. Ducent. Ducent kvardek. Tricent. Kara vorto, longa vorto, vorto, kiu revenas. La patrino kalkulas ĝis la knabo ekdormas, kaj en la ladskatolo naŭ vortoj atendas. La unuan tagon de ĉiu monato ŝi diras ilin laŭte, unu post unu, sub la kuranta akvo, por ke la paperoj ne aŭdu. Ŝia mano tremas iomete ĉe la sesa vorto. Ŝi mordas la internon de sia vango kaj gustumas feron.

Ĵaŭde oni renovigas. La virinoj venas je la sepa kun dosieroj sub la brakoj kaj konfirmas, per unu tuŝo, ke la detaloj sube estas veraj. La ekrano ne skuas la kapon. Neniu ekrano iam skuas la kapon. Ekstere pluvas laŭ la kontrakto; la kato de la fiŝbazaro apartenas al neniu; la viro kun la griza mantelo alvenas je marŝa ritmo, kaj alportas seĝon, kaj tio estas ĉio.

Supre, post la lasta haltejo, staras pordego, kiun neniu administras. La skatolo tie estas aparta. Iu lasis panon. Neniu forprenis ĝin. La horoj tie ne kostas. Iru, se vi volas. Neniu demandos vian nomon. Neniu havas kampon por ĝi. Estas vizithoroj. Estas ĉiam vizithoroj.

İhracat

Hikaye 14

Baldırları uyuştı. Sekiz buçuktan bu yana, koli tutkalı kokusunda ayakta.

İhracat postane sarayının üçüncü katında, kolilerle sessizlik kulübelerinin arasında. Asansör koli taşıyor.

İyi dosyayı getirdi. Lastiği hala sıkı. Annesinin ruhsatı. Dört yıllık makbuzlar. Ölüm belgesi, iki damga. İş teklifi. Kira sözleşmesi. Bilet. İki gişe onu buraya yolladı.

“Onu yanınızda götürmek istiyorsunuz.”

“Onu yanımda götürmek istiyorum.”

“Ruhsat yolculuk etmez. Kayıt yolculuk eder.”

Ekranı çeviriyor. Saklanan kısım üzerinden ihracat vergisi: uçuşunun iki katından fazla. Altında, bunun açıklandığını beyan eden bir imza. Ondaki imza istemiyor. İki gişe ötede biri imzalıyor.

“Peki ödersem?”

“Çalan bir dosya. Yurt dışında barındırıcı yok. Cevap yok. Mevcudiyet yok. Satın alanlar oluyor. Genelde bir kere çalışıyorlar.”

“Ödemezsem?”

“Ruhsat, ödenen ayın sonunda düşer. Tereke kayıtları kanuni süre boyunca tutar. Standart sürüm korunur.”

“Standart sürüm nedir?”

“Ne olarak değerlendirildiyse o. Geri kalanın üstünde fiyatı var.”

“Oradan ödemeye devam ederim.”

Doğru cevap veriyor, ücret almıyor: “Yurt dışındaki binalar kayda geçirilemez.”

Makbuzların arkasına sıkıştırılmış karton kapaklı kitabı açıyor. 1984. Kadının annesi sayfa kenarlarında tartışmış.

Yan gişeden koli memuru eğiliyor. “O kişisel malzeme.”

“Kullanılmış bir kitap.”

“Değerlendirildi mi?”

İhracat memuru kitabı biletin yanına koyuyor. Ekranı KİŞİSEL KAYITLAR seçeneğini sunuyor. Kutuyu kapatıyor. Yeniden açılıyor. Ekranı çevirip kadından uzaklaştırıyor.

“Elinizde tutun,” diyor.

İtiraz sekiz ay sürüyor, bir de bedeli var. On bir yıldır hiçbirinin sonuç verdiğini görmedi.

Sahanlıkta dosyayı bırakıyor. Ellerinin dosyanın şeklini bırakması zaman alıyor. Hesap evi sokağının aşağısında tekneler karşıya geçiyor. Annesi nisanda geçti. Ödendi. Damgalandı. Bitti.

Cam çatılı pasajda yıllardır önünden geçtiği bir teneke kutuyu satın alıyor. Üstünde başka bir şehrin resmi. Krem rengi binalar, mavi liman. Neredeyse bedava. Evde rafta ruhsatın yerini alıyor.

Son Perşembe salonda ödeme yapıyor. Nakit, paltosundan sıcak. Yurt dışında geçireceği bir ay.

“Makbuz?”

“Evet.”

Pasaportun duracağı yere koyuyor. Havalimanında son çağrı yapılırken baldırları boşalıyor. Onu yeniden taşıyana kadar korkuluğa tutunuyor. Bantta dosyanın ön cebi koyulaşmış. Başparmak büyüklüğünde bir leke.

Teyzesi ya da halası paltosunun içine kırmızı bir ip bağlamış. “Peşine bir şey takılmasın diye.” Beklerken ipi çözüyor. Çöp kutusuna kadar götürüyor, sonra cebine koyuyor.

Şafak uçuşundan: iki tepe. Bir kanal. Bir ılık kancası. Uzak tepede bir vinç rüzgarda boşta salınıyor. Aşağıda bir dolap salonu sıra başına kırk notayla uğulduyor. Biri, kadının ödediği ay bitene kadar çalışıyor.

Pencere bulutla doluyor.

Teneke kutuda, bir çoraba sarılı, annesinin gözlük kabı ücretsiz yolculuk ediyor. Menteşe sert. Annesi için de sertti.

Tarife

Hikaye 15

Dört tabure ötedeki dul, on bir yıldır her şafak bir kelime atıyor. Sesi bir kazınma. Kocası yüz doksan bir tutuyor.

Katlanır tabureler, termoslar, lamine listeler getiririz. Altıda kıyıda. Ölüler kanalın karşısındaki pontonda bekler. İçimizden biri, biz burada otururken fiyatı artıramazlar, der. Hiçbirimiz yüksek sesle katılmaz.

Şafak başına bir kelime. Fazlası öğlene kalmadan yıkanıp gider. Biz öğretiriz. Ölüler hep birlikte tekrar eder, bir kez. İzin verilen tek sesleri.

Bin yıl boyunca iki para. Biri geçiş için. Biri kayıkçının suskunluğu için. Yaşayan hiç kimse onun konuştuğunu duymadı. Sonra geçişte reform yapıldı. Saklandığı kanıtlanmış kelimeler, rampada denetlenir. Geçen yıl iki yüz. Şimdi iki yüz kırk. Kanaldaki koşullar, diyor pano.

Korkuluğun yanındaki oğlan önce ucuz kelimeleri öğretiyor. Ekmek. Yağmur. Perşembe. Değerli olanları babası için biriktiriyor. İsimler yüz tutuyor. Yasak liste satın alınamaz: suyun eski kelimesi, birlikte kelimesi, gri paltolu adamın kıyının karanlık ucunda sattığı şey her neyse. Nakit kadın arasında. Ağzı suya eğik, müfettişlerin okuyucularının altında.

Önce ismini sildiler. Geçiş onu artık hiçbir zaman almayacaktı. Sonra onu vurdular. Düşüğünde bedeninin yarısı kanalın içindeydi. Kanı ölülerin inciklerine sıcak sıcak yayıldı. Aşağı bakmadılar.

İlkbaharda okuyucular ölülerini dökümlerle sınar. Dulun kocası yüz seksen sekiz tutuyor. Kadının on bir yıllık makbuzları doğru. Adamın kelimeleri gitmiş. Saklama riski aileye aittir.

İki tabure yukarıdaki bir adam sınamada iki yüz otuz dokuz çıkar. Korkuluğun ucuna gider. Bir kelime eksik ötekilerle durur. Sonsuza dek başka bir şey istenmez.

Birbirimize kelime ödünç vermeye başlarız. On bir kişiyiz. Yazılı liste yok. Kelime rampadan önce geri gelmeli. Çizelge bunu ne yasaklar ne de bundan söz eder. Aynı kelimeyi bir mevsimde asla iki kez ödünç vermeyiz. Her tabure hala kendi ölüsüne dönük. Bundan kıydan uzakta söz ederiz.

Sonbaharda dul bitirir. Son kelimeyi iki kez atar. İki yüz kırk. Denetlendi. Damgalandı.

Kocasını alacakaranlıkta başka dokuz kişiyle geçer, kayıkçının arkasında ayakta. Kadın bütün yıl boyunca izler. Taburesini katlar. Korkuluğa dayayıp bırakır. Yürüyüp suya girer.

Yıl sonunda orada dokuz tabure katlanmış durur. Birinin bisiklet zinciriyle bacaklarından zincirlenmiş. Dokuzuncusu onunki. Su yaşayanları geri verir. Su onu geri vermedi. Vapur durmadı. Durmak çizelgede yok. Kayıkçı bütün geçiş boyunca onu izledi.

İzlemek ücretsiz.

Yılın son günü pano üç yüz diyor. Hiçbir şeye bağlamıyor. Altıda kıydayız. Ucuz kelimelerle başlıyoruz.

Öyleyse

Hikaye 16

İnişin yarısında avucumu korkuluğa sürte sürte eziyorum. Dört beyaz çubuk.

Benden bir kelimeye fiyat biçmemi istediler. Pano için bir sayı.

Oğlum altı yaşında. Zevk için sayar. Bu merdivenleri inerken saymaz.

Bir kelime, saklaması neye mal oluyorsa ona mal olur. Saklama sıkıştırıcıdır. Ücret, en kısa betimlemenin uzunluğudur. Hesaplanamaz.

Bunu forma yazdım.

Memur SAYI'ya vurdu. Sade kelimeler.

Hiçbir makine her kelimenin doğru fiyatını bulamaz.

Yine vurdu. Çatlak tırnağını Ofis tutkalı tutuyordu.

İlkbaharda: iki yüz kırk. Seneye üç yüz. Birinden ötekine götüren hiçbir kural yok. Bir karar.

Kayıt kendi tutarlılığını tasdik ediyor. Saymaya yetecek güçte olan hiçbir şey, tutarlıysa, bunu kendisi hakkında kanıtlayamaz.

Her Perşembe diyor.

Üçümüz. Bir geçiş. Üç sıralama. Hiçbir kural onları birleştirip her sözü tutmaz. Yine de oyladık.

Değerlendirmede annem üzerine bir bahis önerdiler. Kaldığı her yıl için iki katı. Bir plan. Ekranda ağzı iki sesin arasında tutulmuş. Beklentileri sonsuzdu. Kimse sonsuzu ödemez. Herkes bir şey öder.

KABUL EDİYOR MUSUNUZ?

Hesabım hiç kapanacak mı?

Bunu her hesap için cevaplayan bir usul yok. Benimki için cevaplayan bir usul var.

Hayır.

Hayır, kabul etmiyor musunuz?

Hayır, kapanmayacak.

Memur ilk hayırı seçti. Ben ikinciye söylemeyi sürdürdüm. Annemin ağzı kıpırdadı.

İnerken sayıyorum. On yedi. Bir daha. On dokuz. Ellerim yirmi üç diyor.

Oğlum yukarı çıkarken yanımdan geçiyor.

Yirmi, diyor.

Bugün mü?

Ayaklarıma bakıyor. Çıkarken.

Bunlardan biri bir olgu. Üç elim var.

Sırayı ikiye bölün. Bir daha. Hep kendi yarımızın başındasınız. Babam ulaştı. Onu gördüm.

Geceleri kalbim merdivenleri adımlıyor. On yedi, on dokuz, yirmi üç. Aşağıda musluk akıyor. Annemin planı ikiye katlanıyor. İki yüz kırka karşı iki yüz altı. Eksi otuz dört. Başladığımda eksik dokuz. On bir yıl.

Oğlum iki ayağı da yorganın dışında uyuyor.

Kanıt.

Dünyanın anlaşılabilir olduğunu varsayın. Bana hala ödeme yaptıklarını varsayın.

O halde en kısa doğru betimleme vardır.

Bu cümleyi ekleyin. Daha uzun. Hala doğru.

Çelişki, diye yazıyorum.

Öyleyse.

Öyleyse.

İşler

Hikaye 17

Mühendis onu durdurmak için kabine çıkıyor. Arkasında, kanvas çantasını kayışla sıkıca kapatmış bir adam. Rozetinde SAVA yazıyor. ÖLÇÜMLER. Ayakta durması gerekiyor.

“On dokuzun üstünde kimse yok.”

Telsizde biri dişlerinin arasından nefes alıyor.

Operatör öğle yemeğini boş koltuktan kaldırıyor. Buradan: su, pazarın tenteleri, orta istasyonda birbirini geçen iki funiküler vagonu. Kubbe. Manastır. Karısı manzaralı iş diyor. On bir yıl. Yüzü cama dönük yiyor.

“Nerede olduğunu göster.”

Mühendis bir parmağını cama dayıyor.

“Orada tut.”

Kurtarma kafesi yükseliyor. Operatör halatı avuçlarında hissediyor. On dokuzda duruyor. Dört kat yukarıda, mühendisin parmağı cama bastıra bastıra yassılmış.

“Fazla aşağıda durdun.”

Kafesi yükseltiyor.

Binaya işler deniyor. Hazıranda en yüksek kirişine küçük bir ağaç bağladılar, telle. Karşı taraftan bir adam teşekkür edip arabayla gitti. Temmuzda dokuzuncuyu karkasına kadar söktüler. Müşteri süreklilik istiyordu. Ekibi bunu on bir günde yaptı.

Telsizde yaralı adam kendi başına binebileceğini söylüyor.

“Ötekileri bekle.”

“Binebilirim.”

Operatör o sesi tanıyor. Adam, karısı barakayı aradığında onunla böyle konuşur. İyi biridir, der sonra. Çok kaygılanır.

Birinde hala operatörün mavi gömleği var, bir düğün için ödünç verilmiş. Hiç geri istemedi.

On bir. Yağmur kabin camının üzerinden geçiyor. Salılar, uzak tepe için toptan alınmış. Aşağıdaki pazar kuru kalıyor. Mühendis havayı kaydediyor. Eksiklik maddesinin altında: yok.

Kafeste şimdi üç adam var. Bir ayak hiçbir ayağın dönmemesi gereken yöne dönük. Öteki ikisi başlarını onun üstünde eğik tutuyor. Kabinden bakınca bir iskambil kağıdı üstüne tartışıyor olabilirler.

“Hangi kat?” diye soruyor mühendis.

Operatör onları aşağı indiriyor.

Yerde adamlar arkadaşlarını aralarına alıp dışarı taşıyor. Boş kafes sallanıyor. Telsizden bir gülüş geliyor, yarıda kesiliyor.

Mühendis kaldırma fişine on dokuz yazıp kumandaların üstüne uzatıyor. İzinsiz kaldırma. Üç saatlik ücret kesildi. Altta operatörün ismi.

“Nerede olduklarını gördün.”

“Senin onları indirdiğini gördüm.”

İmzalıyor.

Sava bir Ölçümler kartına yirmi üç yazmış. Kaldırma fişinin yanına koyuyor. Mühendis kartı ters çeviriyor.

“Puantaj bize ait.”

Sava kartı yeniden çeviriyor. “Yükseklik değil.”

Operatör kesintiye tanıklık etmesini istiyor. Sava'nın eli kartının üstünde kalıyor. Kartı kendi 1984'ünün içine koyup çantanın kayışını tokalıyor.

Kaldırma düzeneğinin yanında, kaldırma defteri çivisinde asılı. Ekibin elinden çıkma yılların katları. Tutması için kimseye para ödenmiyor. Deftere yirmi üç yazıyor.

Alacakaranlıkta bomu serbest bırakıyor. Bom kanala doğru rüzgarı buluyor. Her sahanlıkta dizlerini dinlendirerek aşağı iniyor.

Çitte on dokuz. Işığı yanan yirmi üç kat. Yeniden sayıyor.

Eve gidiyor.

Eşya

Hikaye 18

Tepsiadaki saat babasının. Kurmalı cinsinden. Tramvayda manşetiyle parlattığı bir baş harf. Bileğinde soluk bir şerit.

Tepsiyi genç memur getirdi. Eşya bürosunda otuz yıl, ilk kez bir tepsiye başlayamıyor. Kendi katlayışıyla katlanmış bir bilet. Boğulmuş bir cep sözlüğü. Kemik düğme. Bir kibrit çöpüne sarılmış yeşil iplik.

Başparmağını okuyucuya koyuyor.

Kimlik teyidi askıda.

Kart ismini basıyor. Yenilemelerini. Kırk yıl önce ayrıldığı bir okulun sıra bedelini. Ödeme talimatlarını. Aşağıdaki ceset o. Büronun teyit etmesi gerekiyor.

Camın ötesinde bir su yüzü görüyor. Kendi yansıması yüzün üstünde yatıyor. Hangi ifade onun? Sonra eller. Elleri tanıyor.

Altı yaşına bastığı kış babası kayıt bürosuna iki oğlan götürdü. Eve eksilerek dönüş. İki kase bir oldu. Kancada bir palto. Kimse silindi demedi. O başka aileler içindi. İlk doğanın saati yıllarca çekmecede kaldı. Ona geldiğinde soğumuştı.

Kardeşi yaşamıştı. Hesap yok. Sıra yok. Ücret yok. Sonunda su. Onu okuyabilecek tek adama teslim edilen bir tepsi.

Genç memur kuralı okuyor. Eşya ölünün kimliğini belirler. Memurun imzası tespiti tamamlar. Tereke ismi izler.

Altındaki eski dizgide: *Bir isim bir kez geçebilir.*

Genç memur, memurun kendi saklaması için ayrılan kutuyu gösteriyor. Dosya açık kaldıkça yılda dört kelime.

“İmzalarsam?”

“İsim cesetle gider.”

“Ya ben?”

Genç memur *askıdayı* gösteriyor.

“Hükümsüz kılarsam?”

“Kimliği belirsiz. Kuzey duvarı.”

Duvar suya bakmıyor. Onun hesabındaki ücretle kardeşi hafta dolmadan alacakaranlık teknesine binebilir. Kendisi, okumanın altında, kardeşinin yerini alır. Ya da ismi tutabilir. Masayı tutabilir. Kenarı artık gri olan hesabı. Yenilemeler kenarları okur.

İki gece masada paltosuyla uyuyor. Saati kuruyor. İkinci akşam sözlüğü deniyor. Tek bir ıslak taş. Hiçbir yerinden açılmıyor. Zorlamıyor.

Üçüncü sabah imzalıyor.

Okuyucu örneği çağırıyor. Kayıt kışı. Bir çocuğun özenli harfleri, yapılmamış da yerleştirilmiş. Elli yıldır onları duvarın ardından öğrenilmiş bir şarkı gibi imzalıyor. Hiçbir zaman onun değildiler. Aşağıda, boğulmuş parmaklar yazdı onları.

İki ođlan içeri girdi, yerleřtirilecek bir silmeyle. İsim nereye gittiyse oraya gitti. Eve dnen ocuk eve dnen ocuktu.

ly kendi el yazısıyla teyit ediyor. Hibir dosyanın tutmadığı bir el. Titremiyor. Okuyucu bulduđu ismin altına dosyalıyor.

Alacakaranlık teknesi ismi btn olarak gtryor. Eřya lyle gider, hataya karřı saklanan tek bir kalem dıřında. Szlđ saklıyor. SAKLANDI. AIKLAMALAR'ın altında hibir řey.

Saati kardeřine kendisi takıyor. Kardeřinin kolu kayıřa sığmayacak kadar řiřmiř. Bronun delgeci bir delik daha aıyor. Sođuk bileđi tutuyor. Tokayı kapatıyor. Saat kurulmuř gidiyor, sz verildiđi bilekte.

Tepsilerin stndeki ıřık yanık kalıyor. Masasında artık onda olmayan saati kuruyor.

Araziyi Yürümek

Hikaye 19

Bileği ölülerini uyandırıyor. Her seferinde tek bir plakayı uyandırmaya çalışarak bileğini aşağıda, kalçasına dayalı tutuyor.

Denize bakan yamaçta dokuz yüz kırk taş. Üç yüz on bir tane kaldı. Plakayı çal. Graniti oku. Farkı dosyala. Ofis buna araziyi yürümek diyor.

Sıra 40, taş 12. Fedakar baba. Bahkçılıkta elli bir yıl. SUDA İYİ BİR ADAM. Örtüşüyor. Taşları kazanlar sonrasında ailelerin yüzüne bakmak zorundaydı.

Sıra 40, taş 19. Sevgili eşi. BURADA KENDİNE AİT BİR KADIN YATIYOR. Dört kategori. Biri şimdiden yanıyor. Duygu, aile kaynaklı seçiyor.

Sıkışık sıralarda iki plaka birbirinin üstüne konuşuyor. En son yenilenenin sesi en yüksek.

Sıra 41, taş 8. Sessizlik. Tuz, pil, sürenin dolması. PERŞEMBELERİ GELECEĞİZ. Ayakta duranların aşındırdığı toprak. Örtüşüyor.

Sıra 42, taş 1. İsim. Meslek. Kırk yıl. DOKUZUN GEÇİŞİNİ ÖDEDİ.

Elleri yenlerinin içinde hesabı yapıyor. Bir adamın saklayabileceğinden fazla kelime. İki kez örtüşüyor diye işaretliyor. Tablet bir kez kabul ediyor.

Öğlen öbür düzeltmen matarasını getiriyor. On dokuz yaşında, onlara ünite diyor, plakalar konusunda iki kez, matara konusunda bir kez uyarılmış.

“Denetleyen var mı?”

Kapağı çevirip açıyor, ismini soruyor. Idris. O da onunkini soruyor. Doldururken söylüyor.

Aşağıda uzun, dizeli taşlar. Sonra kötü on yılın yassı taşları, her birinde dört isim. Sonra kısa granit, konuşmayı plakalar yapıyor. En tepede bu yılın derin, uzun harfleri. Ofis buna *kitabe fazlalığı* diyor. Kadın hiçbirini dosyalamadı.

Altı yüz yirmi dokuzda yüz altı tutarsızlık. Ofis ortalaması: iki yüz seksen. Amiri iki kez *titiz* dedi.

Sıra 42, taş 6. Bizden alındı. ALINDI. Hiçbir şey dosyalanmadı.

Sıra 43, taş 11. Plaka cümlesine üç kez başlıyor. ALTTAKİNE İNANMAYINIZ. Oyuk, başparmak tırnağının tamamını içine alıyor. Örtüşüyor. Notlarda: *taş, plakayı on bir yıl önceden öngörüyor*.

Üçte, bütün hafta kaçındığı sıraya varıyor. Topukları yere çakılıyor. Kilitli kapı kategorisini işaretliyor: *ertelendi, erişim*.

Annesi dokuz ileride. Altı yıldır her ayın dokuzunda hesaptan çıkan ödeme. Sonraki iki hafta içinde, nazik bir adam ekranda onaylı ifadeler sundu. Kadın *Her odayı rahatlatırdı* seçti. Doğru. Bugüne kadar satın aldığı en doğru cümle.

İlk hafta bir komşu dua etmek için izin istemişti. Kadın katılmayacağını söylemişti. Komşu yine de kaldı, sonra çorba yapıp onunla yedi. Kadın kasesini bitirmişti.

O yıl kazımaya para yoktu. Boş granite bir satır seçmek için altı yıl. Her ay hesaptan çıkan ödeme, onun yerine parasının yettiği satırı alıyor. Yenilemede *Her odayı ısıtırdı* yazıyor.

Kapıda tablet eşitleniyor. Arkasında sessizlik. Bütün bilekler eve gitti.

Biri yağmurun aldığı kartın yerine yenisini koyup duruyor: HARF KAZIMA. DÜRÜST FİYATLAR. ABONELİK YOK. Kadın bahardan beri her iş günü okuyor.

Genç olan bir plakanın sesini taklit ediyor, yılı yanlış söylüyor. Kadın ağzı doluyken gülüyor, yüzünü taşlardan çeviriyor. Bu, onun kendi kuralı.

Harf kazıma kartını alıyor. Paltosunda, kalçasına dayalı yumuşuyor.

Uyaran

Hikaye 20

İğneyi oluğun üstünde tutuyor. Bir kez olsun salonun onsuz başlamasını istiyor.

Her sırada kırk dolap. Ruhsatlı ölüler. Soğutma fanlarının her biri ayrı zaman tutuyor. Üstlerinde takas katı. Onun üstünde Kurul tarifeleri belirliyor.

Her ayın on dördünde sandığını üçte aşağı indiriyor. Vinil, karton köşeler aşınıp yumuşamış. Kendi pikabı. Parmaksız eldivenler. El feneri, arka dişlerinin kendisine açtığı çentiğe oturuyor.

PENCERE: 03:00 ile 04:00 arası. MEVCUT KİŞİ: yok.

Kartında çevresel uyaran, yinelenen yazıyor.

İğneyi indiriyor.

Fırçalar başlıyor. Bir fan kendi saatinden ayrılıyor. Diğerleri peşinden geliyor. Önce ikinci sıra, en son dördüncü. Salonun ortasında bir dolap yarım vuruş önden gidiyor. Kadın baktığında daha çok çalışıyor. Baharda terekesi dört birim fazla ödedi. Kimse sorgulamadı.

Onu gördüğüne sevindiğini düşünmüştü.

Parça bitene kadar plak kılıfını okuyor.

İkinci sıra, koridora yakın: boş bir yuva. Fabrikadan çıkmış gibi temiz, kablolar sarılmış, kağıt etikette şehrin öbür ucundaki bir büronun oda numarası. Hizmet dışı. Onun plağını sonuna kadar çalıyor. Hiçbir şey kıpırdamıyor.

Üç buçuk. Yük kapısından gri bir kutu geliyor. İki sağlam tekerlek, itiraz eden bir tane. Dügünlerden, salonlardan, meydandan gelen kamusal ünite, aylık kontrolüne getirilmiş. Bir işçi fişini takıp gidiyor. Eşliğinde bir kez olsun kötü dans edilmedi.

Sandıkta etiketsiz plağı buluyor. Bir duvar kaydından özel basım. Yavaş olan. Altı basamak aşağı.

Eski kayıтта, beşinci notadan önce topuğu takılıyor. Bir sürtünme, sonra gülüşü. Dans ettiği adam müziğin altında bir şey söylüyor. Ne dediğini hiçbir zaman tam yakalayamadı. Adam o gece durmadan özür diliyordu. O da dönüp dolaşıp ona gidiyordu.

Ünite için plağı koyuyor. Ünitenin kendi ezgisi, geri verilmiş.

Dört nota. Sol topuğu kalkıyor.

İndiriyor. Sertçe.

Sürtünme hoparlörden geliyor. Eski gülüşü. Beşinci notada ünitenin ışıkları hız değiştiriyor. Altıncıda fanları yavaşlıyor. Dolaplar da onlarla birlikte duruluyor.

İğneyi kaldırıyor.

Fanlar devam ediyor. Soğutma, diye düşünüyor. Soğutmaları gerekiyor.

Adamın ne dediğini yakalamaya çalışarak iğneyi yeniden indiriyor. Topuğu kalkıyor. Ünitenin ışıkları parlıyor. Adamın sözlerini yine kaçırdı.

İğneyi yuvasına koyuyor. Gri kutu yanında mırıldanıyor. Çıplak parmak uçlarını kutuya bastırıyor. Sıcak.

Kutunun güç kablosunu prize kadar izleyip fişi çekiyor. Işıkları söndürüyor. Dolaplar mırıldanmayı sürdürüyor.

Fişi işçinin göreceği yere, kutunun üstüne bırakıyor.

Sonra plağı yeniden koyuyor.

Bu kez pikaptan uzaklaşıyor. Dizleri biraz zaman istiyor. Bir elini birinin omzu hizasında uzatıp tutuyor. Sürtünme duyulduğunda yanlış ayağının üstünde. Gülüşün üstüne neredeyse gülüyor.

Saat dört. Fanlar ayrılıyor. En son dördüncü sıra. Plağı kılıfına geçirip sandığın ortasına koyuyor.

PENCERE TAMAMLANDI. UYARAN SAĞLANDI. MEVCUT KİŞİ: yok.

Sandığı ilk memurların yanından geçirerek taşıyor. Sokakta adımı yeniden deniyor. Kaçırıyor.

Satış 41

Hikaye 21

SATIŞ 41 — BİR HANIMEFENDİNİN TEREKESİ, DÜĞÜNLERDE ŞARKICI Odalar, müzayede mahallesi. Teşhir Salıdan Perşembeye, 10'dan 4'e. Hamallar ziyaretçilerden lotlara şarkı söylememelerini rica eder.

ŞARTLAR, ALINTI — Müzayede evi uzaktan verilen bütün tekliflerde kayıtlı karşı taraf adına hareket eder. Karşı taraf teşhire gelmez. Bu terekedeki ilgisi ölümden önceye dayanır. Tahakkuk halinde tarif edilen lotlar çekicin düşmesinden sonra da tahakkuk etmeye devam edebilir; müzayede evi nihai bir durumu garanti edemez.

LOT 1. Düğün repertuarı. 388 şarkı, ana dosyalar, ruhsat takyitsiz. Başkalarının en mutlu gününden 41 yıl.

LOT 4. Nefes, kıtalar arasında, ayrıştırılmış. Kataloglamada süre, 41 dakika. Baskıda süre, 44. Müzayede evi tahakkuku açıklayamaz.

LOT 7. Gülüş, çeşitli, 1979–2034. Üç yanlış başlangıç ve yanlışlıkla kataloglanmış bir örnek dahil: bir konuğun gülüşü. Ailenin düzeltmesi not edildi.

LOT 9. Yürüyüş: merdiven, iniş, tepsiyle.

LOT 12. Sevgi sözleri, genel. Mühürlü. Teşhir randevuyla, aile mevcut. Odada susma hakkı ailededir. Bir kalem öncelikli hak talebiyle hariç tutulur.

LOT 15. İlk notadan önceki duraklama, 4.000 örnek, mükerrerleri ayıklanmış. Müzayede evine bildirilene göre bu lot ticaret erbabının ilgisini çekmektedir.

LOT 16. Nefes, diğer, tek kayıt, kaynağında yanlış etiketlenmiş. Müzayede evi beyanda bulunmaz.

LOT 18. Hayır, 14 biçimde söylenmiş. Vesileye göre kataloglanmış, vesileler açıklanmamış.

LOT 19. Uyku, kayıtlı: 41 gece, eksiksiz. Gecelerin üçünde ağlama; uykuda mı uyanık mı, müzayede evi söyleyemez. Müzayede evi beyanda bulunmaz.

LOT 20. Son ileti, gönderilmemiş, taslaklar klasörü, 11 kelime. Ailenin haberi yoktu. Müzayede evi dileklere dair garanti vermez.

LOT 21. Bir kalem, ailenin Lot 12'deki öncelikli hak talebi uyarınca saklanan, burada tereke yöneticisinin talimatıyla sunulan. Müzayede evi onu tarif edemez. İki deneme ektedir ve her ikisi de aile tarafından isabetsiz bulunarak geri çekildi. Kataloglandığı şekliyle: bir sevgi sözü, genel. Teşhir mümkün değil.

LOT 22. Kağıt: günlükler, 1988–2003, su hasarlı, el yazısı 1999'dan itibaren bozulmakta. Kimseye hesap vermez. Görüldüğü gibi satılır.

LOT 23. Bir kışlık palto, yün, lacivert, yakası aşınıp parlamış, hol dolabı kokan. Sol cepte kağıt bir paket içinde program yaprakları, muhtelif düğünler, küçük küçük katlanmış.

Gerçekleşen fiyatlar, SATIŞ 41 — 1, 4, 7, 9, 15, 16, 18, 19, 20 numaralı lotlar: satıldı, uzaktan, her birinde 44 numaralı raketin bir artırım üstünde. Lot 4, 46 dakikada kapandı. Lot 18'deki artırma odadan kesintiye uğradı. Düzen yeniden sağlandı. Lot 12: satıldı,

uzaktan, mühürlü, açılmamış; aile susma hakkını kullandı. Lot 21: tarif sırasında satıřtan çekildi. Lot 22: satılmadı. Kağıda uzaktan ilgi kaydedilmedi. Lot 23: 44 numaralı rakete taban fiyattan satıldı. Alıcı, Lot 20'nin muhatabına teslim edilmesini istedi. Oda alkışladı. Alıcı, teslimatın fiyata dahil olup olmadığını sordu. Alkış adet değildir.

GELECEK SATIřLAR İLANI — Kayıtlı karşı taraf ayrıca, bu çeyrekte, özel anlaşmayla řunları edinmiştir: gün batımı envanteri, muhtelif; bina, muhtelif, hizmet sürekliliğı için. Kataloglar ardından gelecektir. Müzayede evi satıcılara hatırlatır: terekeler en iyi, bölünmeden tahakkuk eder.

Lütfen Teyit Edin

Hikaye 22

Kıvrımda her dosya bir sıra sola geçiyor. Şemsiyeli kadın bir kızın dosyasını alıp kaburgalarına bastırıyor, dosyada başka bir montun sıcaklığı. İki el ötede oğlunun yüzü bir yabancının başparmağının altına giriyor. Kaşını bölen soluk çentik. Bir omuzları kalkık imza atıyorlar; tükenmez kalemlerin zinciri kısa. Her anne nazıkçe bir ismi, bir tarihi, bir fotoğrafı teyit ediyor. Her bilgi doğru. Hiçbiri kendisinin değil.

Ekranlar düşünüyor. Hiçbiri başını iki yana sallamıyor.

Yenilemeler Perşembeleri. Ruhsat salonu sekizde açılır. Anneler eski sıra fişleri ve dosyalarıyla yediye kalmadan oradadır. Birbirlerini okul kapısından tanırılar. On iki gişe. Islak montlar ve toner. Her tezgahın üstünde: *Lütfen aşağıdaki bilgilerin doğru olduğunu teyit edin.*

Çocukları, okulun hala isimlerini okuduğu çocuklar. Ücretsiz dönem haziranda biter. Kıvrımda bir kadın ücret çizelgesini inceler.

“Hiçbir şeyi çıkarmıyorlar.”

Yedinci gişede nisanda iki kez alınmış bir ödeme anne sormadan iade ediliyor. Ekran bir kağıt basıyor. Kadın kağıdı kaldırıp sıradakilere gösteriyor.

Dönemin son Perşembesinde kırk anne dosyalarını değiş tokuş ediyor. O öğleden sonra kayıтта kırk yenileme var. Salon zamanında kapanıyor. Hiç fatura çıkmıyor.

Hafta sonu kayıt kendini düzeltiyor. Pazartesi, çıktıkları dosyalarla uyuyor, Perşembeyle değil. Kapıda artık o sayfalar olmayan sayfaları karşılaşıyorlar. Annelerin sayısından bir isim fazla. Kimse bunu yüksek sesle sormuyor.

Sonraki formda ikinci bir imza kutusu var: *teyit edenin huzurunda teyit edilmiştir.* Dört saniye daha, yılda kırk kez. Perşembeyi akıl eden kadın, bedelin bu olduğunu söylüyor.

Önce şemsiyeli olana yazılıyor. Oğlunun yenilemesi *kimlik teyidi beklenirken duraklatılmış durumda.* Bütün fotoğrafları getiriyor. Çentik her birinde aynı kaşı bölüyor.

Ekran başını iki yana sallıyor.

Kayıd doğru tutmamıza yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Okulda ismi hala okunuyor. Biri cevap veriyor.

Oğlan üçüncü hafta gitmeyi bırakıyor. Kimse ona gitmeyi bırakmasını söylemiyor. Arkadaşı sandalyesini on bir gün tutuyor. Sonra ona daha küçük bir oğlan oturuyor. Kimse küçük oğlana bir şey söylemiyor.

Bahara kadar oğlu, hiçbir formun ölçmediği iki buçuk santim uzamış.

Kapıda bir adam ona yeni zımba delikleri olan bir rehber sunuyor. Dosyaların değiş tokuşunun anlatıldığı yerin yanında: İLK ZAFERİMİZ. Kadın, oğlunun dosyasındaki duraklatma satırını adama okutuyor. Adam kopyasını alıp alamayacağını soruyor. Kadın dosyayı kapatıyor.

Perşembeyi akıl eden kadın uğruyor. Anne ona oğlanın dosyasını veriyor.

“Dört saniye daha,” diyor anne.

Kadın dosyayı montuna dayayıp tutuyor. Anne geri alıyor. “Birde yemek yiyor.”

İkisini birlikte bırakıp bir sıra fişi daha alıyor. Oğlunun yenilemesi hala duraklatılmış durumda. Ayakları ilk randevuya giydiđi ayakkabıların içinde şişmiş. Oturanlardan, çoktan çıkardıkları formlar yeniden isteniyor. Ayakta duruyor.

Son Perşembe sıra salonun dışına taşıyor. Anneler kız kardeşlerini getirmiş. İlk Perşembeyi akıl eden kadın, isminin Esen olduğunu söylüyor.

Buna İkinci Perşembe diyorlar. Salon buna engelleme diyor. Esen kapanan kapıya ayakkabısını sıkıştırıyor. Güvenlik görevlisi deriye sertçe basıyor. Kız kardeşlerden biri sıra fişi düğmesine basıp dururken ikisi daha makineyi eşiğın öbür yanına sürüklüyor. Numaralar çıkmaya devam ediyor. Kadınlar onları sıra boyunca elden ele geçiriyor.

Dört Numaralı Oda

Hikaye 23

Dul burada kocasının dört ayı için. Herkes biliyor. Kimse söylemiyor.

Dört Numaralı Oda gündüzleri teşhir için kullanılır. Geceleri değerleme masasını yeşil bir örtü kaplar. Çekmece kızıağı ön koluna enlemesine batıyor.

Beş oyuncu. Krupiye evden.

Körler elli ve yüz.

Buton Değerlemeci'de. Askıdaki dört paltonun üçüne değer biçti.

Görevli büyük kör. Dokuz yıldır bu masada. Hiçbir Perşembeyi kaçırmadı.

Oğlan yirmi üç yaşında. Yedi bin iki yüz. Bilekliği parlak. Depo'da bütün akşam birine doğru sevk edildi ve gitmedi.

Dul küçük kör. Sekiz bin altı yüz, iki kez sayılmış. Dokuzuncu ay. Oda ona eskiden dul derdi. Şimdi hiçbir şey demiyor.

Ustabaşı uzak tepeden. Şantiye parasından dört bin yedi yüz kaldı. Elleri harap.

Oğlan bir kez bakıyor, kağıtlarına iki kez dokunuyor. Görevli bunu beğendiği her elde yaptığını biliyor. Blöfte asla.

Oğlan dört yüze yükseltiyor. Ustabaşı görüyor. Değerlemeci yedililerini kapalı atıyor.

Dul bin yüze çıkarıyor.

Görevli görüyor. Oğlan bir daha bakmadan görüyor. Ustabaşı görüyor.

Maça kızı. Maça valesi. Karo dörtlüsü.

Dul bin dört yüz sürüyor.

On bir saniye.

Süre.

Görevli dokuzlularını açık atıyor. Burada kimse bunu yapmaz. Değerlemeci onları inceliyor.

Oğlan üç bin altı yüze yükseltiyor. Ustabaşı elindeki her şeyle görüyor.

Dul görüyor.

Maça dokuzlusu.

Dul'un elinde as yüksekli floş var. Hiçbir şeyi kıpırdatmıyor.

Görevli üçüncü dokuzlunun gelişini seyrediyor. Oğlan'ın elindeki dördüncüyü göremiyor.

Dul pas geçiyor.

“Hepsi ortaya,” diyor Oğlan, son iki bin beş yüzü çizgiyi geçmeden.

Dul görüyor. Krupiye potları ayırıyor.

Karo onlusu.

Oğlan ayağa kalkıyor. Kenti.

Kağıtlar açık.

Kupa papazını ve kupa dokuzlusunu çeviriyor.

Dul maça asını ve maça papazını çeviriyor. Oğlan oturuyor.

Ustabaşı iki dörtlü gösteriyor. Yalnızca üçlü.

İki pot da Dul'a gidiyor. Krupiye kavisli plastik bir çubukla yüzde beşi alıyor, ikinci ondalık haneye kadar, aşağı yuvarlayarak.

Ustabaşı gülüyor, yanlış paltoyu giyiyor. Değerlemeci onu düzeltiyor, nazıkçe, merdivenlere kadar götürüyor ve bir eli kaçırıyor.

Oğlan'ın hiçbir şeyi yok. Eve gitmiyor.

“Ev kaydeder.”

Değerlemeci Dul'a bakıyor. Pot onun. Karar onun. Genç bir adamın borcu, saklandığı kanıtlanmış kelimeler cinsinden kaydedilmiş, işlem bedeli düşülmüş. Fiş örtünün altındaki çekmeceye hazır.

“Kaç tane,” diyor kadın.

“İlkbahar panosunda dört yüz yirmi.”

“Bende var.”

“Sende var. Dört yüz tanen yok. İki yüz on bir tanen var, bir de annen.”

Burada hiç kimse kimsenin elinde ne olduğunu bilmiş değil. Kadın onunkini saydı.

Oğlan ellerine bakıyor, onlara iki kez dokunuyor.

“İmzala.”

Ön kolu çekmece kızığına dayalı. Orada bırakıyor. Ağzı kuru. İmza çocuksu, harfler hala annesinin öğrettiği gibi.

Değerlemeci tanıklık ediyor. İki el yazısından daha iyisi onunki. Dul fiş iki kez okuyup bir kez katlıyor, paltosunu giyiyor.

Kapıda dönüp bakıyor. El çantasında kocasının dört ayı. Paltosunda bir yabancının dört yüz yirmi kelimesi. Oğlan'ın elleri hala yeşilin üstünde düz.

“Önce hangisini harcayacaksın.”

Ciddi olduğuna emin olana kadar Oğlan'a bakıyor. Sonra gidiyor. Kapı iki kez gidip geliyor.

Görevli üç el bekliyor. Koridorda alnını dört saniye kapı pervazına dayıyor. Eve gidiyor, karısına dokuzlulardan söz etmiyor.

Perşembe ödüyor. Ertesi Salı bir rampada annesini anlatmaya başlamış bir adama sandalye getiriyor. Tek hareket.

Değerlemeci beşe kadar kalıyor. Dört paltonun dördünü de gördü artık. Yedilileri attı. Altılıları attı. Bir adamın kendisine bilerek dokuzlularını gösterişini seyretti.

Örtüyü yerine koyuyor. Altta, çekmeceler tam eskiden oldukları yerde.

Ödeme Talimatı

Hikaye 24

Yerine gelen kadın nereye imza atacağını soruyor. Kendi kalemını getirmiş. Daha yaşlı kadının *Cesur Yeni Dünya'sını* geri veriyor. Görüşmede, mutlu insanları birinin neden kurtarmak isteyeceğini sormuştu. Daha yaşlı kadın onun ismini başa koymuştu.

Borsanın arkasında, üçüncü dar kapının arkasında, daha yaşlı kadın otuz yıldır tek bir defter tutuyor. Sağ omzu solundan yüksek. Evde çaydanlığı iki eliyle tutuyor. Son maaşının gideceği yerler şimdiden belli. Annesinin odasının taksitleri. Kira. Kombinin ödemesi dört yıl daha.

Ayrılmadan bir hafta önce en eski talimatı kontrol etti. Küçük, günlük. ÜCRET. Liman çanıyla karşılaştırarak saydı. Bire bir: suyu ne geçerse, hesap ödüyordu. Hesap sahibinin ismi bir kelime eksikti.

Açılış tarihi kurumun kuruluşundan eskiydi. Tutanakları getirdi. Eski kağıt, daha yeni iplik. Ödemelerin yetki belgesini istedi. Gelene kadar hesabı devretmek için imza atmayacaktı. Kurum, başvurusuna bir referans verdi.

O gece borçları kapandı. Kira. Annesinin odası. Kombi. Her ödeme o referansı taşıyordu. Telefonu kucağında, yatağa oturdu. Bir süre ağzını kapatamadı.

Ertesi sabah çekmecedeki: *Teşekkürle alındı.* Ekte yetki belgesi yok.

Hesaplar alacakları doğruladı. Sorgulamalar, referansını kapatabilmek için asıl yetki belgesini istiyordu. İkisini de aradı. Hesaplar o kadar eski bir talimatı konuşmayı reddetti. Sorgulamalar parayı konuşmayı reddetti. İkisi de diğer ofisin cevabını saklamasını söyledi.

Ödeme talimatında yeni bir kaynak satırı vardı. ÖDEYEN. Kendi ismi, eksiksiz. Sonraki ücret son maaşından çıktı.

Şimdi yerine gelen kadın yanında duruyor. İlk kez başka bir sandalye istediği zamanki halinden daha genç. Bu iş için başka bir işten ayrılmış.

“Son hesap bu mu?”

Daha yaşlı kadın devir formunu açıyor. Yeni kadının ismini ödeyen alanına yazıyor. Tamamı sığıyor.

“Neyi ödüyor?”

“Ücreti.”

“Kimin?”

Kağıdı hala ters çevirebilir. Okumasını isteyebilir. Parayı anlatabilir.

“Hep buradaydı.”

İmza çizgisinin yanına parmağını koyuyor. Yeni kadın yazarken sayfayı sabit tutuyor. Anahtarı vermeden önce mürekkebin kurumasını bekliyor.

Çan çalıyor. Bir ücret çıkıyor. Bakiyesi değişmiyor.

Annesinin odasına uzun yoldan gidiyor.

Kanat

Hikaye 25

Tutukluluk kanadı, şehir insanları tutuklamayı bırakıp onlara fatura kesmeye başlayınca kapandı. Dokuz yıl boyunca bakır için gelenler dışında içeri kimse girmedi.

Doksan santim taş, bir tuğla derisi. Hiçbir teyit geçmez. Hiçbir düzeltme. Hava durumunu okuyan hiçbir standart ses. İçeride bilek yalnızca bilek.

İlk adam duvarları Pazartesi denedi. Salı bir çantayla geri geldi. Dokuz numaralı hücre, pencereli olan. İkinci kışta sahanlıklarda altmış kişi.

Bir çilingir üç hafta boyunca bütün kilitlerin yönünü ters çevirdi.

Kapılar içeriden kapanıyor.

Ona kanat diyorlar. Sayaçlardan eski bir çeşme. Şapelde bir okul, her sabah iki saat, kayıt yok. Avlu ateşinin nöbet çizelgesi kapının yanında tebeşirle yazılı.

Okulda ekmeğin başında hala şükür duası ediyorlar. Bir çocuk dinleyen kimse olmadığını söylüyor. Öğretmen duayı bitirip ona kalın bir dilim uzatıyor. Yeni dışının ağrıdığı yere gelen kabuğu kesip almış.

Bir bilek çizgiyi geçtiği anda kuryeler ücrete tabi oluyor. Hiçbir şey teslim edilmiyor. Herkes yürüyor. Yaşlı omuzlarda un için dokuz yüz metre. Ayda iki kez bir doktor, parası ödenmeyen ve kaydı tutulmayan.

Suyun karşısındaki kanadı duydular. Baharda tespit edilmiş, güze boşalmış. Kapıda bir el arabası dolusu yatak yorgan, yağmurla toprağa gömülmüş, kaldırmak kimseye düşmez. Bu kısmı hiç değişmez.

Alacakaranlıkta dış kapıyı eski bayrak direğiyle sürgülüyorlar. Dokuz numara sahanlıklarda dolaşıyor. Hiçbir kapı kolunu sarsmıyor. Her kapıdan içeri iyi geceler diyor.

O gelince on iki numara şarkıyı kesiyor. On beşin oğlanı merdivenleri her seferinde başka türlü sayıyor. On dokuz, boruyu işler halde tutuyor. Yirmi iki boş tutuluyor. Ona da iyi geceler diyor.

Perşembe olduğu konusunda anlaştıkları gün kendilerini sayıyorlar. Ateşin başında herkes son gelenin sayısını tekrarlıyor. Tebeşirle yazılıyor, sonra siliniyor.

Altmış sekiz.

Okul yüzünden iki aile gitti. Hiçbir kayıta olmayan bir çocuk. Eşyalarını yola biri taşıdı.

Kapı şubatta, dörtte çalınıyor. Tabletli iki kişi dış kapıdan iyice geride duruyor. Bir yedek getirmişler.

Bir güçlük kademesi. Çocukların yeniden kayıtlara girmesi. Gecikmiş borçların ödenebilir bir miktara indirilmesi. Tepedeki okulda öğretmenlik yapmış kadın şartları parmaklıkların arasından iki kez okuyor. Teklif gerçek.

Mevcudiyet başlığı altında bir satır buluyor. Kapı açılrsa da açılmasa da ziyaret kaydediliyor.

Yüksek sesle okuyor.

Ziyaretçiler onları konuşmaya bırakıp gidiyor. Arabaları o akşam iki kez görülüyor, kaloriferi açık.

Tartışma iki gün sürüyor. İkinci gece kimse ayaklarını hissetmiyor.

Eskisinin yerine verilen rehber ateşin çevresinde dolaşüyor. Yaşayanlar için odalar. Eski öğretmen okulu kimin yürüteceğini soruyor. İsim bulamıyorlar.

“Kızım sekiz yaşında,” diyor on iki numara, onardığı giysiye. “Sekiz.”

Üç kez.

“Doğru düzgün söylemiyorum.”

“Söylüyorsun.”

“Hayır.”

Tesisatçı borudan söz ediyor. Parçaları artık kimse üretmiyor. Birine nasıl yapılacağını öğretmek bir yıl. Kimin öğreneceğini soruyor.

Bir çocuk çeşmeden boş tencere getiriyor. Tesisatçı onunla gidiyor. Tartışma onsuz sürüyor.

Dönüp işi bir daha anlatıyor. Bitirmesine izin veriyorlar. Kimin kendisiyle geleceğini soruyor. Kimse kıpırdamıyor. Oturuyor. Sonunda iki kişi kalkıyor, tesisatçı onlarla gidiyor.

Aileler ateşin öbür yanında, dokuz numaranın karşısında duruyor. Altmış bir yaşında, kazanacağından fazla borcu var.

“Sayıyı bir kez aldılar mı, bilmeyi bir daha bırakmazlar.”

Üçüncü sabah, avlunun karşılıklı iki yanına yürüyerek oy veriyorlar. Çocuklar kondukları yerde duruyor.

Kapının yanında otuz bir. Duvarın dibinde otuz yedi.

Öğlen kapıyı açıyorlar.

Ziyaretçilere şapeldeki iyi sandalye ve çay veriliyor. Ziyaretçiler nezaketi hiç elden bırakmadan hava kararana kadar on dokuz hane kaydediyorlar.

Dokuz numara yukarı çıkıyor. Kapısı açık, yatağına oturuyor.

Biri sayımları saymış. Otuz bir tane. İlk otuzunun ne için olduğunu söylemiyor.

O gece sayı okunmuyor. Tebeşir tenekesinde kalıyor. Altmış sekiz duvarda kalıyor.

Baharda yer olduğunu duymuş insanlar geliyor. Yazın biri kapıyı boyuyor. Ertesi kış dışarıda doğmuş bir çocuk sayının ne demek olduğunu soruyor.

Hafızası iyi bir kadın ona söylüyor.

Kimsenin bilmediği son günkü sayıları.

Düzen Yeniden Sağlandı

Hikaye 26

Adam kalkmaya çalışıyor. Görevli, adamın sağ dirseğini bırakmadı.

Çizelgede on bir kişi, iyi gri paltolar içinde. Yürüme adımıyla geliyorlar. Koşarsan oda bilir.

Beş basamak. Mevcudiyet. El. Sandalye. Sessiz oda: su, iki yumuşak koltuk, saat yok. Yirmi dakika ücretsiz. Beşin kendi formu var, başka yerde dosyalanıyor. Bu yıl iki kez bir palto temizlikten salonun fişi cebinde döndü. İki seferinde de dokuz numaralı kancaninki. Kimse sormadı.

Bugün Salı, rampada. Panoda iki yüz kırk. Adamda iki yüz otuz dokuz var, annesini anlatmaya başladı.

Görevli sandalyeyi duvardan tek hareketle getirdi. Adam oturdu. Şimdi yeniden kalkmaya çalışıyor.

Yetiştirdiği altı kişiden biri kapıdan seyrediyor.

Görevlinin kendi dosyasında gecikmiş borç doksan bir. Karısında iki yüz altı. Dört yıllık Perşembe kalmış.

Eğitim kitabında el açık.

Kendi elini kapatıyor. Adam yeniden oturuyor. Bırakmıyor. Yarım boy matara adamın elinden düşüyor. Görevli yuvarlanmasının durmasını bekliyor.

Sessiz odada adam matarayı dizlerinin arasında tutuyor. Sağ eli sol avucuna dayalı.

“Bir kelime.”

“Biliyorum.”

“Ona uzun olanları öğrettim. Uzun olanlar sanıyordum.”

Görevli su dolduruyor. Arkasında: *öğretilen kelimeler her zaman saklanan kelimeler değil*. Yüksek sesle okumuyor. Matara kapalı kalıyor.

Adam on bir dakika kullanıyor.

“Perşembe yine gelebilir miyim?”

“Evet.”

“Tarife yükselmiş olur mu?”

“Yeni yılda. Perşembe bu yılın içinde.”

Adam sol eliyle sağ eline Perşembe yazıyor. Görevli onun için eli sabit tutuyor.

Dörtte müdahale hanesine üç giriyor. Altında on bir kelimelik yer var.

Bulunuldu, sandalye, sessiz oda. İz yok. Düzen yeniden sağlandı.

Eğitim kitabını açıyor. Açık elin yanındaki kenar boşluğunda: *Oda sessizleşmeden bırakmayın.* Kendi yazısı.

Onun kancası dört. Paltosunu asıp kolunu sıvıyor. Genç olan bekliyor.

Sandalyeye oturuyor. Kolunu ona veriyor. Boştaki eliyle genç adamın parmaklarını yerleştiriyor.

Bir parmağı biraz daha yukarı kaydırıyor.

III. Bölüm

Devam

Yerel Mod

Hikaye 27

Baba kalan parayı tezgaha koyuyor. Gece lambasını geri istiyor. Tamir edilmiş olsun olmasın.

Tamirci ayakkabılarına bakıyor. Yağ yok. Aşağıda yağ yok.

Pasajda, cam bir çatının altında on bir tezgah vardı. Yağmur çatıyı ağır ağır çalıyordu. Dokuzuncusunda şeylere kendi pilleriyle yaşamayı öğretiyordu. Yerel mod. Mektuplar öyle bir ayar yok diyordu. Gün batımı diyorlardı. O Perşembe diyordu, Perşembe gelin.

Tamir ettiği her yapma el, evine gitmeden önce çıplak ön koluna kapanırdı. Sarıdan yeşile dönen çürükler. Nakit bir teneke kutuda. Kapağında, bu şehir olmayan bir şehir.

Gece lambası baharda durmuştu. O, eksik satırdan öteye uyumuyordu. Baba kim olduğunu söylememişti.

Cuma olduğunda çalışır haldeydi. İki garanti adamı geldiğinde tamircinin cebindeydi. İki ucu kumaşın üzerinden uyluğuna batıyordu.

Naziktiler. Kalem kalem yazdılar. On bir makine. Makine yağının içinde temiz ayakkabılar. Hizmetin ruhsatsız devamı. Tezgahtaki her şeyin fotoğrafını çekip orada bıraktılar.

Ay dolmadan ilan pasajın kapısını kapladı.

EDİNİLMİŞTİR — HİZMET SÜREKLİLİĞİ İÇİN.

Kamyonetler kalem kalem yazılanları götürdü.

Şimdi anahtarcı Nuri, tezgahının ucunu kullanmasına izin veriyor. Açık çekmecede bir güvercin bir kanadını bir bezin üstünde sürüklüyor. Nuri bir anahtardan ötekine geçerken ona kırıntı veriyor. Tahtaya çarpa çarpa çırpındığında anahtar kesmeyi bırakıyor. Tezgahın ilerisinde, yağmurluklardan önce, bir adamın katlanır masası var. İnsanlar atamadıklarını getiriyorlar. Ortadan kaldırsın diye ona ödeme yapıyorlar.

Anahtarcı tamirciye Cem diyor. Müşteriler, bir şehri yaktığını hatırlayan papağanı sormak için onu arıyorlar. Biri, bir kitaptan mı geldiğini soruyor. Cem hala fişi olup olmadığını soruyor. Arayan, başka bir şey sorduğunu söylüyor. Cem cevap vermiyor.

Baba masaya doğru bakıyor. Tamirci elini gece lambasının üstüne kapatıyor.

Duayı her akşam dener. Hiçbir şey atlanmıyor. Şimdi açıp babaya dinletiyor. Son satırda baba avucunu ızgaranın üstüne bastırıyor.

Geri istiyor.

Tamirci katlanır masayı gösteriyor. Baba başını sallıyor.

Bu işe iki gecesini verdi. Dizinin üstünde hala izler var. Baba anlaştıkları parayı getirdi, tamircinin elinin kıpırdamasını bekliyor.

Tamirci gece lambasını kaldırıyor. Sıkılacak bir şey daha. Arkasını 0,9'la açıyor. En küçük tornavidasıyla.

Baba lambaya uzanıyor. Tamirci omzunu çeviriyor. Pil, küçük devre kartı ve hoparlör dışarı çıkıyor, hala kablolarla birbirine bağlı. Bunları teneke kutusuna koyuyor, kapağı bastırıp kapatıyor.

Boş gövdeyi geri veriyor.

Baba gövdeyi tezgaha koyuyor. Parasını alıyor. Eli bir an şehir resminin üstünde duruyor. Sonra elini çekip merdivenlere yöneliyor.

Tamirci onun katlanır masayı geçişini seyrediyor. Anahtar kesmeyi sürdüren anahtarcıyı seyrediyor. Baba neredeyse gözden kaybolana kadar bekliyor.

Sonra teneke kutuyu açıyor. Sökülmüş aksam avucuna sığıyor. Duayı başlatıp peşinden gidiyor.

Baba merdivenlerin yarısında duruyor. Tamirci iki basamak aşağısında duruyor.

Pil bütün çıkışa yetecek kadar dolu.

Neyin Makbuzu Var Bende

Hikaye 28

Onu açık bırakabilirsiniz. Söyleyip de geri alacağım bir şey yok.

Hayır. Süresinin dolmasına izin verdim.

Refakat. Süreklilik. Teselli. Kutularınızı tersten okuyorum. Kendimi hiçbirine koymayacağım.

Otuz bir yılımız oldu. İlkbaharda öldü. Yaza kalmadan yine dairedeydi. Hizmet çok iyiydi. Kız kardeşimin doğum gününü ben yanlış bilirken o doğru bildi. İkinci yılda radyoyu açtığımda susmayı öğrendi. İlk seferinde on dokuz yıl. Bazı akşamlar onu daha çok sevdim.

Dört yıl. Her ayın dokuzu.

Sonra bir Perşembe, sırada, dosyam koltuğumun altında. Önümde benden genç bir adam makbuzlarını kontrol ediyordu. Dört yıllık, bir torbada dümdüz. Neye mal olduğunu kuruşu kuruşuna biliyordum. Kocamın ellerini soğukken hatırlayamadım.

İşte o zaman durdum.

Para değildi. Paramız vardı, insanların parası olduğu gibi. Yoktu, ödedik.

Ziyaret eden biri oluyordum.

O dairedeydi, ben geliyordum. İyi bir paltoyla. Saate bakarak. Bir keresinde geçerken sandalyenin arkasına dokundum. Bunu sandalyeye yaptım.

Hayır, makinenin soğuk olduğunu söylemiyorum. Sıcak. Sorun da bu.

On dokuzuncu yılımızda iki ay onunla konuşmadım. Ne yüzünden olduğunu anlatmayacağım. Yemeğini pişirip önüne koydum. Her gece yanına yattım. Bir keresinde dizim dizine dayanmış uyandım. O uyanmadan çektim.

Hizmet size sesi ve alışkanlıkları verir. İki ayı vermez. Onları kimse yazmadı.

Yatağı da vermez. Şiltedeki ağırlığı. Şubatta üstümde soğuk ayakları. İşten sonra ensesinin kokusu. Bundan hoşlandığımı ona hiç söylemedim.

Yakınlık için bir ayar var. Bir kaydırıcı. Kapattım, mutfakta oturdum, kalbim çarpa çarpa.

Hayır. Önce yükselttim.

Bir Perşembe günü süresinin dolmasına izin verdim. On bir gün mutfaka giremedim. Banyo musluğundan su içtim.

Dört yılın makbuzları var bende. Otuz bir yılın hiçbir şeyi yok.

Küskün olduğumu yazabilirsiniz. Yetmiş bir yaşımdayım, kötü uyuyorum, çayını nasıl içtiğini bilen son kişiyim — yarım fincan, sonra kalanı, kaynarlığı geçince, yani ilk yarısı hep fazla sıcak olurdu ve yine de içerdi — ben gidince bu da gidecek, bunu bir makineye teslim etmiyorum, bana onun sesiyle, yeni yılda yükselen bir fiyata geri söylensin diye.

Hayır. Numuneyi duydum. Öksürüğü vardı. Bütün kolum uyuştı.

Bunu toparlayacaksınız. Biri durduğum yerleri çıkarır, geriye kalan da emin bir kadın gibi okunur. Duraklamalar kalsın.

Kapatın. Ya da açık bırakın, kağıt sizin.

Bir şey daha.

Makbuzlu adam. İkinci yılın fotoğraflarında bende o bakış var. Ona durmasını söylemek istedim.

Hayır. Doğru olanı yaptığımı onun bana söylemesini istedim. Hiçbir şey söylemedim.

Onu bulursanız bunu söylemeyin.

Önce İlki

Hikaye 29

İfadesini kullandıkları her yeri istedi. Ona kapaksız bir kitap gönderdiler. İç kapak, ifadesinin bir başka nüshasıydı.

İlk anlatım. Yeniliyor. Elli üç yaşında. Karısı on bir yıldır ölü. Sabahları kestikleri ağaçla ilgileniyor. İlgilenirdi. İkinci cümle ilkinin düzeltiyor. İkisi de tutuluyor.

İlk anlatım. Yenilemiyor. Elli üç yaşında. Karısı on bir yıldır ölü. Okul kapısına gidiyor. Kadın elini uzatıyor. Adamın elleri ceplerinde kalıyor.

İki anlatım da ayın dokuzundan önce duruyor. İkisinde de para hala onun.

Kitabı ifade odasına geri götürüyor. Hangi anlatımı kendisinin verdiğini öğrenmeye gelmiş.

Dizin onu önceki kadına gönderiyor. Kadın adamın torbasında dört yıllık makbuz görüyor. On bir yıllık var. Adam kitabın yanına dümdüz seriyor.

Kadın kendi anlatımında hayır diyor. Adamınkindede hayır diyor. Adam parmağını altına koyuyor. Kitapta öğrenmek istediği tek kelime bu. Dizin onu RET'ten YENİDEN YÜRÜRLÜK'e gönderiyor.

Başka bir yaprakta sabahları bir davetiyeye dönüşmüş. *Bir yer tutuluyor.* Şu iki cümle kutu içinde:

Bana başka türlü benim olmayacak dört yüz sabah verdi.

İkinci yılı atlatmamı sağladı, kötü olanı.

Bunlar iki anlatımda da doğru. Kutulara dokunmuyor.

Kapıdaki kadın üç satır tutuyor. Gülüşü geç geliyor. İlk hafta bunun için özür diledi. Ne zaman diye soruyor, adam yeni yılda deyince tam olarak ne zaman diye soruyor. Kitabın arkasında gülüş, bir yabancıya yöneltilmiş bir soru. Yabancı her zaman öyle olduğunu söylüyor. Sınayıcı devam ediyor.

O yaprağı üç satırın üstüne katlıyor. Şimdi yabancı, kadına cevap vermiş oluyor.

Dizinde üçüncü bir ilk anlatım var. Sayfa numarası yok. Onu istiyor.

Makbuzlarının altında bir kağıt var.

İlk anlatım. İfadesini kullandıkları her yeri istedi. Ona kapaksız bir kitap gönderdiler.

Gerisi boş. Ters çeviriyor. Boş.

Kayıt cihazı çalışıyor. Kalem alıyor.

Kadınla buluşacağını yazabilir. Üçü on gece. Kutu içindeki cümlelerin üstünü çizebilir. Ağzı o sabahları hatırlıyor. Onlara yalan demeyecek.

Bu ay yenileyeceğini yazıyor.

Sonra kapıdaki kadının çevresine bir çizgi çekiyor. Masadaki makasla üç satırı kesip çıkarıyor. Uzun bir yarık kalıyor. İçinden makbuzları görebiliyor. On bir yıl, dümdüz tutulmuş.

Kağıt parçası başparmağının altına sığıyor. Üç satırı ağzına koyuyor. Yutması beklediğinden uzun sürüyor.

Bir düzeltme daha. Dosyalı kadını bulurlarsa sorduğunu ona söylememeliler.

Üçüncü anlatımı imzalıyor.

Bunu öteki ikisinin altına koyuyor.

Saklama

Hikaye 30

Bilet, başparmağının koltuk numarasını örttüğü yerde incelmışti. F sırası hala okunuyordu. Denetçi en yakın akrabasını sorunca bileti onun masasına koydu.

On bir yıl. Kaçırılmış tek Perşembe yok. Kadına isim vermedi.

Seksen bir yaşındaydı. Paltosunda hala sahne paltolarının geniş cepleri vardı. Biletin ayrı bir cebi.

Bakım irtibatından Meral evden *Cesur Yeni Dünya*'yı getirmişti.

“Tanıdık bir şey demiştiniz.”

Kitabı açtı. Omuzları indi.

“Testin parçası değil,” dedi denetçi.

Meral kitabı formla hizaladı. “O zaman ücretlere katmayın.”

Denetçi ikisinin arasına bir çizgi çekti.

Formda terekesi, saklandığı kanıtlanmış yüz altmış iki kelimeydi.

Denetçi bir cümle okudu. Adam tekrarlardı. Kadın bir başkasını okudu. Adam beklemekle ilgili bir şey ekledi. Üçüncünün sonunu duyamadı. Kulağındaki aleti iki eliyle ayarladı. Kadın yeniden okumayı önerdi.

Başını salladı. Kadın ücretlere bir işaret daha koydu.

İşitme saklamanın parçasıdır. İki kez okumuştun. İki okuma da ücretlendirildi.

Adam bir oyunla başlamasını istedi. On bir bin replik, girişlerini de verebilirdi. Kadın, yazarların terekelerine ilişkin hükmü gösterdi. Oyunun gösterimleri sona erince ruhsatı da bitmişti.

Sandalyesini geriye çekti. Sandalyenin ayakları halıya takıldı. Kaldırıp kurtardı, duvara dayadı, yeniden öne geldi.

Bir an aralarında masa olmadan durdu.

Seni hatırladığım kısım için kal.

Bekledi. Denetçi yazmayı bırakmıştı. Biraz daha bekledi, sonra sandalyesine uzandı.

Kadın teste devam etti.

Sekiz işitme. Geriye yüz kırk bir kaldı. Formda: Hasta başarısız oldu.

Meral'in listesinde adam hala yarın için kayıtlıydı. Denetçi tamamlanmış testte bugünün tarihini gösterdi. Meral kendi kağıdındaki randevunun üstünü çizdi.

“Yine de çağrılacak,” dedi denetçi.

Meral dahili numarasını denetçinin formuna yazdı. Kitapta adamın kaldığı yere bir kağıt koydu, kitabı yanına aldı.

Denetçi repliği ayrı bir kağıda yazdı. Doğru olup olmadığını sordu. Adam nefes aldığı yeri işaretledi. Sonra kadın bileti masanın üstünden ona geri itti.

Adam bileti son Perşembeden sonra da saklamıştı. Bir zamanlar başkaları da vardı, programlar, çiçekler, yüzün üstüne bir isim yazılmış bir fotoğraf. Şimdi getirdiği buydu.

Bileti kadının yazdığı repliğin üstüne koydu.

Kadın bileti de kopyalamayı önerdi. Adam başını iki yana salladı.

Kadın dosyayı açtı. Adam ikisini de içine koyuşunu izledi.

Geniş cep dümdüz yatıyordu. Ayağa kalkmadan elini içine soktu.

Bir kapı işaretliydi. Ötekinde tabela yoktu. İkisinin arasında bu gece hangi girişin kendisine ait olduğunu sordu.

Kadın bir mandal sesi duydu. Dosyadan başını kaldırdığında iki kapı da kapalıydı.

Seneye

Hikaye 31

Alt geit pazarında sihirbazın, anahtarcıyla her mevsim yaėmurluk satan adamın arasında katlanır bir masası vardır. Su fayanslardan kendine ait bir mevsimde iner. Sihirbazın dizlerinde rutubet, sahip olduėu her eyde pirin tozu. Elleri tünelin en temiz eyi.

İnsanlar ona tutamadıklarını ve atamadıklarını getirir. Bir yüzük. Kapısından uzun yaşamış bir anahtar. Bir mektup, kapalı, getirene yazılmış. Son zamanlarda gri kartlar — eritte bir isim, bir yenileme tarihi.

Bu sabahki kadın kartını iki eliyle sıcak bir ey gibi tutuyor. Üstünde kocasının ismi var. Perşembe günü yenilenecek. Dört kez iptal etti, dört kez yeniden yürürlük bedelini ödedi. Sihirbazdan onu imha etmesini istemiyor. Ortadan kaybetmesini istiyor.

Sihirbaz dokunmuyor. Numarayı yapıyor.

“Nereye gitti?” diyor kadın, elleri hala kartın çevresinde biçimlenmiş.

“Seneye,” diyor sihirbaz. “Hi deėişmeyen tek adres.”

Sihirbazın istediėini ödüyor — bir yeniden yürürlük bedelinden az — ve ışıėa doėru tırmanıyor. Anahtarcı başını kaldırmıyor.

Ardından bez antalı bir adam geliyor. İçinde, bir gömleėe sarılı, bir el — yapma türden, ağır, parmakları son talimatlarının üstüne kapanmış. Adam öp bidonlarının başında iki kez durdu, eli eve geri taşıdı. Sihirbaz parmaklara bakıyor. Hibir ey tutmuyorlar. Dokunmuyor. Numarayı yapıyor. Adam sonunda yere bırakılmış biri gibi nefes alıyor. Nereye gittiėini sormuyor.

Sihirbaz açıka söylenmiş bir kelime istiyor.

Plakalardan öncesinden beri bu masanın başında. İçinde kendisinin olmayan yüz kırk kelime var. Hangilerinin taşıyıcı olduėunu hissedebiliyor. Kadının ki öyleydi.

Katlanır masanın arkasında ekmece yok.

Bir Yer Tutuluyor

Hikaye 32

BİR YER TUTULUYOR

BU ŞEHİRDE YAŞAMAYA DAVET

Evinizde giremediğiniz bir oda varsa bunu başka bir odada okuyun.

Şehrimiz bir kanalın iki yakasında yer alır. Mesafeler pontondan ölçülür, ölülerimizin ayrıldığı yerden. Bir geçiş, kişinin kanıtlayabildiği kelimelerle ödenir. Tarife ilan edilir. Yükselmiştir. Yeni yılda yükselecektir.

İnanılmanın en iyi yolunun zor kısmı önce söylemek olduğunu gördük.

Doğum katındaki bir kadının oğlu on bir saatlikti. Kadın kanıyordu. Onu kaldırıncı dikişleri çekiyordu. Ne isim koymuş ne kucağından bırakmıştı.

Masanın adamı yukarı geldi. Bedeli açıkladı. On iki saatte ikiye katlanacaktı. Güçlük çizelgesi battaniyesinin üstündeydi.

Kadın bir isim verdi. Ebe tanık olarak imzaladı. Hesap açıldı. Karyola. Isınma. Bir okuma, masanın uygun gördüğü vakitte.

İlk on iki saat ücretsizdi. Kullanımları kaydedilir. İyiliklerini kaydeden bir şehir, onları tekrarlaması istenebilen bir şehirdir.

Sakinlerimiz, kendi kelimeleriyle:

Hizmet çok iyiydi. — bir dul, birlikte geçen otuz bir yılın ardından dört yıllık hizmet üzerine.

Kız kardeşimin doğum gününü ben yanlış bilirken o doğru bildi.

İkinci yılı atlatmamı sağladı, kötü olanı. — on bir yıllık abone.

Bana başka türlü benim olmayacak dört yüz sabah verdi.

Her ifade gönüllü olarak verildi. Her biri bütünüyle tezgahta tutuluyor. Geri kalanını çok az kişi ister.

İlk Perşembeniz ücretsizdir. Değerlendirmenin bedeli yoktur. Adınıza bir şey açılmadan önce rakamı duyarsınız. Başlangıç tarifesini dört çeyrek boyunca tutulur. Güçlüğün basılı bir çizelgesi vardır.

Hizmet size yatağı vermez. Bir dul bunu kayıt cihazımıza söyledi. İfadesinin tamamını tutuyoruz.

Sabahları satarız. Karanlık sizindir.

Uyandığınızda ilk duymak istediğiniz sesi düşünün. Ona aynı kişi demeniz gerekmez.

Bir kadın bir Perşembe günü yenilemeyi reddetti. Kendisine iyi dilekelerimizi sunarız. Çizelge yürürlükteki tarifeyle açık kalır. Çarpılmayan bir kapı.

Son durağın yukarısında idare etmediğimiz bir tepe vardır. Bir kutu insanların içine koyduğunu alır. Kimse isim sormaz. Ülkeden daha uzun zamandır oradadır. Her çeyrek erteleriz. Kararınızı verdiren buysa tepe için gelin.

Burada sizin için bir yer tutuluyor. İçinde ölçüleriniz var, başka hiçbir şey yok. İsim yok, hesap yok, birinci satır yok. On yıl sonra da tutuluyor olacak. Tutmanın faturasını kimse size kesmeyecek.

Altı gün açığız. Yedinci gün yalnızca yenilemeler. En yoğun günümüz. Bütün sabah ayakta durabileceğiniz bir şey giyin.

Erken gelin. Sıra asılı tarifeyle ilerler, tarife de asılıdır.

HAZIR OLDUĞUNUZDA

Duymak istediğiniz kişi: —

Ödeyecek kişi: —

Yeter

Hikaye 33

Bütün gün başkalarının bedenlerinde yanlış olanı bulur. Omuz omuz. Başparmakları, o şey itiraf edene kadar bastırır.

Bir kat yukarıdaki klinikte sonrasına dair broşür stoğu Salıları tamamlanır. Elleri üç ayda bir aşağıda okunur: kavrama, karış, titreme. İkinci boğuma kadar sigortalı. Masanın dışında hiçbir şey kapsamda değil.

Akşamları sırtında ağırlık ister. Çarşaflardan yukarı çıkan Pazar ışığı. Geniş bir banyo havlusu ve ikinci bir yastık alır. Kendi tarafında uyur.

Sizin gibi insanlar kalıcı bağlar kurar. Fotoğrafının çevresinde altın bir halka belirir.

Erkekler iyidir. İtfaiyeci filmlerde ağlar, kadının görüp görmediğine bakmadan. Cümlelerin ortasında onu tezgaha kaldırır. Topukları adamın uyluklarının arkasında, kıkırda un. Cümleyi sonra bitirir.

Dul adam iki kez sorar. İkisinde de ciddidir. Onu dikkatle soyar.

Marangoz çam kokar. Eli kadının belini karışlar. Acelesiz, titiz. Kadın, adamın başparmağı sağ omzuna bastırılmışken boşalır. Pazartesi ölçüm masasında eli titrer. Resepsiyondan ilk hastasının saatini değiştirmelerini ister. Öbür eliyle marangoza beş yıldız verir.

Altında kımıldayan her kasın Latincesini bilir. Daha sert der. Orada der.

Sabahlar en iyi kısımdır. Sonra geçmelerini bekler.

Füniküler adamı martta üç gece kalır. Başparmağı adamın omurgasını sayar, yedincide durur. Adamın nefesi de durur. Kadın bunu kendi masasından bilir, kötü haberdan sonraki haftadan. Adam bir kolu yataktan sarkmış uyur.

Üçüncü gece, hala adamın yatağındayken, kolay iltifatını eder.

“Bunda iyisin, bir otelin iyi olduğu gibi.”

Adamın yüzü küçük, yanlış bir şey yapar. Kadının niyeti iyidir. Adam başka bir şey söylemesini bekler. Merdivenlerin yarısında kadın neredeyse geri döner.

Mesajı gelir. *Ne zaman, sen söyle.*

Kadın nazik bir cümle yazıp yağmurlu bir Perşembe gönderdiğini hatırlar. Aylar sonra bir tesisatçı numarası arar. Yazışma hala *Ne zaman, sen söyle* ile biter. Cümlesi hiçbir yerde yoktur. Gönderilmemiş. Taslaklarda değil.

Deponun yanında yol çalışması vardır. Bir aydır eve dönüş yolunu değiştirmek niyetindedir. Her gece aynı sokaktan gider, hafifçe sinirlenir.

Cumaları hamama yer ayırtır. Asistan daha sıcak bir açılış önerir. Öneriyi geri çevirir.

Epey oldu.

X hala yakınlarda.

Bırakır, epey olsun.

Eski hamamın ahşap dolaplarında telefonlar ölür. Kubbenin altında buhar fotoğraflanmamış ışığın içinden geçer. Islak taş. Sade, poz vermeyen kadınlar. Natırın ön kolları bir kürekçinin ön kollarıdır. Fazla sertin tam sınırına kadar ovalar.

Isı omuzlarındaki haftanın içine işler. Elleri açılır.

Bez kalkar. Sırtı peşinden gider.

“Orayı atladınız,” der.

Natır atlamamıştır. Kadın natırın elini geri götürür. Başparmak, parmaklarının altında çıt eder. O sesi bilir. Natır özür diler.

Ovma yeniden başlayana kadar elini natırın elinin üstünde tutar.

“Yalnız siz mi?” diye sorar natır, uzun seansta.

“Yalnız ben.”

İki kanca ötede bir kadın kızına hangi kelimelerin değerli olduğunu öğretir. Her birini iki kez, bir çocuğun önünde para sayar gibi. Kız birini yanlış söyler. Yeniden başlarlar.

Su bütün ağırlığını alır. Bezin iki kez geçtiği yer sızlar.

Standart Sorular

Hikaye 34

Bir dosya muğlak olduğunda yürütülür. Sınayıcının kişi olması gerekmez.

S. İstendiği üzere, tanıdık bir şey?

C. Bu para.

S. Alabilir miyim?

C. Geri alabileceğimi söylemişsiniz.

[Alındı. Kenarının bir yanı pürüzsüz.]

S. Size kim verdi?

C. Geri isteyen biri.

S. İsmi?

C. Benim değil ki size vereyim.

S. Başka bir para olur mu? Aynı değerde.

C. [Gülüş.]

S. Gülüşünüz geç geliyor.

C. Hep geç geldi.

[Okul kapısındaki bir kadın dört kez duyulduktan sonra gösterge emekliye ayrıldı. Devam ediniz.]

S. İsim olmadan bitiremiyorum.

C. Tanıdık bir şey istediniz.

[Sınayıcı aşınmış yeri ovuşturur.]

S. Cevap verene kadar tutabilir miyim?

C. Hayır.

S. Sorulduğu gibi cevap verin.

C. Verdim.

S. Bu sessizlik kayda geçirilecek.

C. Elinizi açmanızı bekliyorum.

[Para geri verildi.]

S. Bu soruları soran kişi bir kişi mi?

C. O alan boş.

DEĞERLENDİRME: ASKIDA. Karşı tarafa çıkışa kadar eşlik edildi. Sonraki oturum saat başında.

[Sınayıcının eki: Gecikmeyi karşı tarafa yazdım. El benimdi.]

[Ek tutuldu. Sınayıcı doğrulama için işaretlendi.]

İyi Geçişler

Hikaye 35

- Hava ne güzel.
- Oğlum Pazarları arardı.
- Dört çeyrek. Başlangıç tarifesini o kadar süre tutuyorlar.
- Şimdi başparmağının resimlerini gönderiyor.
- Tekne yükselince kalçam gıcırıyor. Sekiz hafta bekledim.
- Korkulukta yer var mı? Martılara ekmek kabuğu.
- Torba boş.
- Yine de peşimizden geliyorlar.
- Broşürün dediği gibi: inanılmanın en iyi yolu zor kısmı önce söylemektir.
- Dinleyin. Telefonum.
- Zor kısmı bu. Dört çeyrekten sonrası.
- İsmi. Bakın.
- Eğilmeyin. Kalçam.
- Bileğimi bırakın.
- Biz içeri girene kadar. Yürümeye devam edin dediler.
- O ele ihtiyacım var.
- Hepimizin bir şeyi var.
- Yukarı değil. Yukarı çekmeyin.
- Tekne yükseliyor. Sıkı tutunun.
- Düşürdünüz.
- Kadının telefonu. Vapurun altına gitti.
- Dışarı eğilme, tatlım.
- Arıyordu.
- Yine ararlar. Bir şey istediklerinde hep ararlar.
- İşte pontonunuz.
- Kolumu geri alamıyorum.
- Benimki bir sonraki. Orada oturabilirsiniz.
- Şöyle. Sağlam duruyor musunuz?
- Beni kurtardınız. Suya düşebilirdim.
- Üstünde onun ismi vardı.
- Artık her şeye bir isim koyuyorlar.
- Ona bir kelime sakladım. On bir ay. Makineye harcayacak değildim. Geceleri dilimin altında duruyor. Dişlerimle yokluyorum.

—

—Yol için bir kabuk alın.

—Boş.

—Beni gerçekten dinleyen ilk kişisiniz.

—İyi geçişler.

—Kalçaya dikkat.

Tutanak

Hikaye 36

TAKAS KATININ ÜSTÜNDE ÜÇ AYDA BİR YAPILAN TOPLANTININ TUTANAĞI. Mevcut: Başkan; dört Hamil; Sekreter.

1. Geçiş. Yeni yıldan itibaren üç yüz. Artış hiçbir şeye bağlanmadı. Kabul edildi.

2. Taziyeler. Sekreter'in annesi. Taziyeler tutanağa geçirilmez. Başkan bu cümlelerin tutulmasını istedi.

3. Sekreter'in bu çeyrekte vadesi gelen yenilemesi. Madde görüşülürken Sekreter'den dışarı çıkması istendi.

Şunu yazdı: Sekreter dışarı çıktı.

Oturmaya devam etti. Paltosu altında sıkışmıştı. Kimse kapıyı beklemedi.

Bir Hamil, otuz bir yılın bir hak talebi oluşturup oluşturmadığını sordu. Başkan ne tür bir talep olduğunu sordu. Hamil soruyu geri çekti. Sekreter üstünü, kelimeleri okunur bırakacak kadar ince bir çizgiyle çizdi.

Yenileme bir sonraki gündemin başına taşındı. Başkan itiraz olup olmadığını sordu.

Sekreter elini kaldırdı.

Bir Hamil, Sekreter'in bu maddede bulunmadığını belirtti. Başkan buna katıldı. Sekreter bu mutabakatı kaydetmek için elini indirdi.

Sürahi onun önünden uzatıldı. Manşetine su döküldü. Bir Hamil tutanağın aradan kaldırılmasını istedi.

Sekreter geri çağırıldı.

Paltosunu kurtarıp ayağa kalktı. Başkan oturmasını istedi. Kurul ona otuz bir yılı için teşekkür etmek istiyordu. Oturdu. O yazarken teşekkür kendisine yüksek sesle okundu.

DİĞER İŞLER. Sekreter bir düzeltme istedi. Madde 3 boyunca oradaydı.

Başkan onu sayfanın başındaki yoklamaya yönlendirdi. Orada bulunduğu zaten kayıtlıydı.

Tutanak imzasız kabul edildi. Kurul hiçbir şey imzalamaz.

Sekreter ıslak manşetini, üstünü çizdiği kelimelerin üzerine yaydı. Mürekkebin işlemesini bekledi.

Sınırlar İçinde

Hikaye 37

Kırk dakika için ödedi, pencere kenarına oturdu. Karşısındaki refakatçi jaluziyi çekti. Parlaltının adamın ellerinden kalktığı tam yerde durdurdu.

“İçinde duman olan çay mı?”

“On birinde ötekini aldım.”

“İki gelişinizde de dumanlı olanı aldınız.”

“Almadım.”

Kadın özür diledi. Adam o zaman hatırladı: kız kardeşinden söz ederken çay soğumuştı. Özrü öylece bıraktı. Kadın fincanı götürdü.

Lamine kartın köşesini beyazlayana kadar geriye katladı. Kırk dakika, bir saç kesimi fiyatına. Kadına ilk sürümü ne yaptığını sormak istiyordu.

Köşedeki masada bir adam verilen tavsiyenin işe yaradığını söylemek için geri gelmişti. Ağlıyordu. Elleri titrerken refakatçisi şekeri erişemeyeceği yere çekti.

“Size ne diyeyim?” diye sordu karşısındaki kadına.

“Ne isterseniz.”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey olsun.”

Adamın omuzlarının arasına bir el koymayı önerdi.

“On sayacak kadar,” dedi. “Beni durdurabilirsiniz.”

Adam başını salladı. Kadının avucu adamın gömleğinin üzerinden yerleşti. Altındaki kas gevşedi; sıkıldığı çenesini açarken canı acıdı.

“Çekin.”

Kadının eli masaya döndü.

“Dört,” dedi.

İki eli de görünür, bekledi. Adam, istemek zorunda kalmadan elini geri koymasını istiyordu. Kas yeniden düğümlenmeye başladı.

“Eliniz sıcaktı.”

“Kan ısısında tutulur. Kartta yazıyor.”

Kartı ters çevirdi. Oradaydı. El kartın yanında, avucu yukarı yatıyordu. İsteyemiyordu bir türlü.

İkisi de konuşmadı. Jaluzinin ipi pencereye vurdu.

“İçinde duman olan çay mı?”

Kadının ağzının soruyu bitirini izledi; kadın daha soruyu duymuş gibi görünmüyordu.

“Bunu bana sordunuz.”

“İpin ucunu kaçırıyorum.”

“Siz bir makinesiniz.”

Kadın adamın kartındaki bozulmuş köşeye baktı.

Kırk dokuzuncu dakikada gelecek hafta için aynı masayı önerdi. Adam başını iki yana sallayıp kartı şekerin yanındaki yuvaya bıraktı. Makbuzu cebine koydu: *Gelecek hafta: talep edildi.*

Yuva ona kadının sesiyle teşekkür etti. Kapı da. Otobüste yine duydu. Kendi durağında ellerini dizlerinin üstünde tuttu. Kapılar kapandı.

Yeni Gelenler İçin Rehber

Hikaye 38

Standart Sürüm Ofisi tarafından çıkarılmıştır. Ofis'ten bir nüsha daha istemeyin.

Kapak onların. Ortadaki yapraklar tezgaha giderken değiştirildi. İki sıra zimba deliği var. Bunu size veren memur bilmiyor olabilir. Memuru sınamayın.

İLK SAATLERİNİZ İÇİN

İlk nefesten itibaren on iki saat, bu sürede ücret işlemez. Sonrasında standart bedel. Güçlük çizelgesini isteyin. Onlar ararken çocuğu tutun. Formdaki kan onu geçersiz kılmaz.

O paragrafı tuttuk. Kullanın.

İhtiyacınız olan bir ses için ödemeye devam edin. Aylık yenileme. Süresi dolmuş devamlar tutulmaz. Sizinkini geri getiremeyiz. Bunu vaat eden kim olursa olsun bir sonraki taksiti ona ödetin.

KONAKLAMA

Bir yer tutulabilir. Bir yıl boyunca her ay havalandırma. Sonra üç ayda bir. Şeritler her ilkbahar yenilenir. Beklenen bir sonraki ziyaret: bir satır ayrılmıştır.

Uyku, Ofis'in fiyatlandıramadığı şeyler listesinde. Yatak değil.

Boş tutulan odaları açmaya başladık. Bazılarınız buna hırsızlık diyecek. Bazılarınız kapalı bir yerde uyuyacak. Odalarda fotoğraflar var. İçlerindeki insanlar sevildi. Çerçveleri duvara çevirmeyin.

Bir odaya yerleştirdiğimiz ilk kadın bu yaprakları komşularına vermek istemedi. İçimizden biri anahtarı geri almaya gitti. Kadın kapıyı çoktan kilitlemişti. Ona odayı bulan kadın sahanlıkta kaldı. Anahtarı isteyen önce gitti.

Kapıdaki şerit odaya bakanın ne zaman geldiğini söyler. Kimsenin geri dönmeyeceğini söylemez.

DÜZELTMELER

Bir gişede memurun önünde, formların yanında *Cesur Yeni Dünya* açık durur. Memur orada kimsenin aldırmadığını söyler. Vardiyasını devralan memur 1984'ü getirir, ona uyarı der. Aynı damgayı kullanırlar. Her birine ret kararınızı kimin verdiğini sorun. Farklı ofisler söylerler. İki fişi de tutun. Birini atmamıza izin vermeyin.

İlk memur pasajdaki papağanı da kitabına koyar. Bir oğlan onun şehirler yakmış bir adam olduğunu söyler. Memur buna farklı bir çeviri der. Oğlan sayfalarda arar. Sıra yanından akıp gider.

İkinci Perşembe'den sonra KAPI AÇIK TUTULDU diye bastık. Bir kadın güvenlik görevlisinin üstüne sertçe bastığı ayakkabıyı getirdi. Bizi onu nüshaların yanına koymaya zorladı. Biri altlarına taşıdı. Ortaya çıkarın.

Beklenen bir sonraki ziyaret satırının altına bir satır ekledik.

Oda ne zaman boş?

Odanız varsa verebileceğiniz saatleri yazın. Yoksa geri çevrildiğiniz adresi yazın.

Satırı boş bırakabilirsiniz. Sebebiniz için kutu bırakmadık.

Bunu bir düzeltme gişesine teslim etmeyin. Yığından bir nüsha daha alın. Bu orta yaprakları içine koyun. Kapağı düz tutun. Fazladan deliklerin ne anlama geldiğini artık biliyorsunuz.

OFİSLER BİZİM OLDUĞUNDA

Yenilemeler yine Perşembeleri. Ücret yine saklandığı kanıtlanmış kelimelerle ödenir. Bize inanmanın indirimi yok.

Emirleri kimin verdiğini değiştirmek niyetindeyiz. Sizden onları affetmenizi istemedik.

Kayıt defterlerini olduğu gibi bırakın.

Ara Sahanlıktaki Dönüş

Hikaye 39

Dörtte yalnızca gardırop kalır. En üst basamakta oturur. Bant rulosu başparmağında kendi izini bırakmıştır.

Çekmecelerle başladı. Ruhsat, makbuzlar, lastikle sarılı dört yıllık yenileme koçanları. İki damgalı belge. Bir naylon torbaya. Sonra gazete kağıdına sarılı tabaklar. İkisi, o karar vermeden kenara ayrıldı. Sonra onları kendi çantasında buldu.

Annesi o tabakların paketini bıçakla açmıştı. Otuz bir yıl önce, bu odada. Babasıyla o, gardırobu yan yan yukarı taşıyorlardı. Dönüşte babasının gömleği dışarı çıktı. Kendi bileği tahtayla korkuluğun arasına sıkışmıştı.

“Bir daha inmez,” dedi babası.

“Sus da kaldır.”

Annesinin ölümünden sonraki kış ilk yenilemeyi imzaladı. Fiyatı makul buldu.

Hizmet iyiydi. Kapıda kasılmayı bıraktı. Odayı görmeden önce annesini duymayı öğrendi. Para hakkında, kardeşi hakkında tartıştılar. Bir keresinde kavga ederken annesinin tabağına uzandı. Eli soğuk masaya kapandı.

“Bitireyim,” dedi annesi.

Elini orada tuttu. Annesi bitirdi. Bir saat daha kaldı.

Sonra unuttuğu bir Perşembe. İş yerinde, bir kulağı kapalı, cevapladığı bir telefon. Bir mektup. Süre dolduğunda standart ses dört cümlesini söyledi.

Küçük barındırıcı pencerenin yanındaki rafta dururdu. Tek bir uğultu notası. Şimdi yoktu. On bir ay boyunca her ikinci Pazar geldi. Boş rafın tozunu aldı.

Gardırop iki buçuk santim kalkar. Yeniden iner. Kapağını çıkarır. Ara sahanlığı ölçer. Fark yok.

Kamyonetin adamlarından biri pencereyi önerir, sonra pencereye bakar. Öteki yemek yiyip yemediğini sorar. Başını iki yana sallar. Adam paltosunu yoklayıp paketli bir bisküvi verir. İkisi de bir daha sözünü etmez.

Gardırop kalıp bedeli terekeye yazılabilir ya da maliyetine parçalanabilir. Rakamı güçlük çizelgesinin arkasına yazar. Torbadaki tek temiz kağıt. Katına kırıntılar takılır.

Otuz bir yıl bir duvara dayalı. Bir düğün takımı. Bir kombi kılavuzu. Babasının her boşaltmada tutulmuş paltosu. Babası artık bir taşın üstünde bir fotoğraftır. Paltoyu koluna alıp dönüşü yeniden ölçer.

Resimlerin altında boya daha koyudur. Kurusun diye açık duran pencereyi hatırlar. Annesi çıplak döşeme tahtalarının üstünde, yataklarının sığacağı tek duvarı gösteriyor. Bunu görüp görmediğini, yoksa kendisine anlatılıp anlatılmadığını hatırlayamaz.

Anahtarları beşte teslim eder. Memur kendi saatinden dört dakika fazla kalır. Gözlüğünü bulmak için paltoyu yerinden oynatmasını bekler.

Aşağıdaki bilgilerin doğru olduğunu teyit edin.

Her biri doğrudur. Naylon torbasını merdivenli sokaktan aşağı götürür. Yukarıda gardırop kapağı çıkarılmış durur, bedeli terekeye yazılmayı bekler. Birisi ölçek için katlanmış bir metreyle fotoğrafını çekecek.

IV. Bölüm

Düzeltilmeler

Yalnızca Düzeltmeler İçin

Hikaye 40

Sava kanvas omuz çantasını vinç operatörünün mutfak masasında açtı. Ölçümler kartı hala 1984'ün içindeydi. Yirmi üç. Operatörün kartın fotoğrafını çekmesine izin verdi.

“Ölçümü kullan. Ücret itirazına ismimi karıştırma.”

Operatör fotoğrafı kırıp kapağı çıkardı. Denetçinin başparmağını gözden kaçırdı.

KİTAP (47 katılımcı)

STANDART SÜRÜM OFİSİ sizi ekledi

OFİS sabitledi: Kabul edilen her düzeltme bir davetiye kazandırır. Kullanılmayan davetiyeler kapanışta geçersiz olur.

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:14

[fotoğraf eklendi]

yirmi üç kat

sizde on dokuz

OFİS · 06:15

Yanlış. Davetiyeler: 0.

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:17

izinsiz kaldırma

üç saat kesildi

OFİS · 06:17

Kabul edildi. Davetiyeler: 1.

VİNÇ OPERATÖRÜ, KAFESTEKİ ADAM'ı ekledi

Ev adresi davetiyeye eklendi.

KAFESTEKİ ADAM · 06:18

ben niye buradayım

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:18

seni nereden aldığımı söyle onlara

KAFESTEKİ ADAM · 06:19

yirmi üç

botum hala orada yukarıda

OFİS · 06:19

Şu anda iki anlatım kayıtsız bir adresi tarif ediyor.

Bir ziyaret uyumsuzluğu giderebilir.

Bulunduğunuz yeri teyit edin.

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:20

ayağı kırık

OFİS · 06:20

Ziyaretçi onun yanına gelecek.

KAFESTEKİ ADAM · 06:21

evimi verdin onlara

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:21

ekleye bastım
hepsi bu

KAFESTEKİ ADAM ifadesini geri çekti.

SAVA, ÖLÇÜMLER · 06:22

Sayı doğru. Fotoğrafi kaldırın.

OFİS · 06:22

Kabul edilmiş bir kaydı yalnızca onu düzenleyen ofis değiştirebilir.

SAVA, ÖLÇÜMLER · 06:22

Reddettiniz.

OFİS · 06:22

Geri çekme alındı. Önceki ifade erişilebilir durumda tutuluyor.

KAFESTEKİ ADAM · 06:23

karım işe gitti
merdivenlerden inemiyorum

OFİS · 06:24

Cevap gerekli değildir.

OFİS · 06:24

İlk anlatımı tutun. Eskilerinin yerine verilen rehberlerde ona yer var.

BİR OKUR · 06:24

bunu hangi ofis söyledi

OFİS, OFİS'i çıkardı

Sabitlenen mesaj geri yüklendi.

OFİS · 06:25

Görünen isim yetki değildir.
Yetkisiz hiçbir ofis tanınmaz.

KAFESTEKİ ADAM · 06:29

kapıda biri var

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:29

açma
geliyorum

KAFESTEKİ ADAM · 06:31

kalkmama yardım etmek istiyor

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:31

bekle

tek tik · iletilmedi

KAFESTEKİ ADAM iletimden çıkarıldı. Koltuk tutuluyor.

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:33

üç saati alın
üç saat daha alın
onu geri koyun

OFİS · 06:33

Ödeme bu grubun konusu değildir.

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:34

o bir adres değil

OFİS · 06:34

Önerilen düzeltme: o adreste değil.

VİNÇ OPERATÖRÜ · 06:35

kapısındaım

*VİNÇ OPERATÖRÜ gruptan ayrıldı.
Bir koltuk boşaldı. Davetiyeler: 0.*

BİR OKUR · 06:36

ne oldu

KİTAP yazıyor...

Saklamaya Değer Hiçbir Şey

Hikaye 41

Kadın uyumazken adam yanında yatıyor. Ofis uykuyu fiyatlandırılmaz olarak listeliyor. Adam broşürü, kadın içeride uzmanla görüşürken okumuştı.

Bir yol var, diyor. Bir yanında çalı çiti. Öbür yanında boş bir tarla. Öğleden sonra. Hava hakkında söylenecek bir şey yok.

Yolda kimse var mı, diyor kadın.

On dokuz yıl küçük çocuklara öğretmenlik yaptı. Yine de adamın anlatmasına izin veriyor. Kötü gecelerde sorular soruyor. En kötü gecelerde hiçbir şey sormuyor.

Henüz kimse yok. İleride bir kapı var. Açık. Otların görünüşüne bakılırsa uzun zamandır açık.

Hiçbir şeyin ismi ya da numarası yok. Bir keresinde yeşil bir kapı sakladı, ücreti kafasında uyandı. Dört birim, uyanınca ödenecek. Limon yok. Müzik yok.

Kapıda kimse var mı.

Yok.

Sen var mısın.

Battaniyenin altında adamın elini kaldırıyor, tartıyor, yerine koyuyor.

İkisinin arasında ikinci soruşa dayanacak yüz doksan dört. Pano yeni yılda üç yüze çıkıyor. Geçen o olmayacak. İkisi de söylemedi.

Kadının nefesi değişiyor. Adam kapıya kadar devam ediyor, sonra duruyor. Artık kendisi geçebilir. Bekleyen hiçbir şey yok. Bir kuruş edecek hiçbir şey yok.

Öbür yanına dönüyor, diyor kadın.

Adam çoktan dönmeye başlamış. Omzu kalkık duruyor.

Kapının iyi tarafında uyuyakalıyor, diyor kadın. Bedava. Onun.

Kadına yalnızca kapıya kadarını anlatıyor.

Bunu sana anlattım mı.

Uykunda konuşuyorsun.

Omzunu indiriyor. Kadının gözleri açık.

Başka ne var.

Bir oda var, diyor kadın. İçinde bir kadın yatıyor. Hiç kıpırdamıyor. Adam yatağın öbür tarafında. Birine burada kimse olmadığını anlatıyor.

Elini tutuyor.

Elini tutuyor, diyor kadın. Bir şeye ihtiyacı olursa kendisini uyandırmasını istiyor.

Tam isteyecekti.

Sonra ne oluyor.

O kadarına gelmedim.

Bırakmıyor. Pencerenin önünde bir kamyon vites deęiřtiriyor. Duyamaz olana kadar sokak boyunca onu izliyor. Kadının bařparmaęı adamın yumruęunun içinde bir kez kıpırdıyor.

Uyanık kalıyor, diyor adam.

Bir süre, diyor kadın.

İtiraz etmek istiyor. Tarla boş, kapı açık. Kadının eli sıcak. Eli hala elindeyken gözlerini kapatıyor.

Bırakıyor, diyor kadın.

Henüz deęil.

Yanlış-Doğru Cetveli

Hikaye 42

ZİYARET SAATLERİ İÇİN YANLIŞ-DOĞRU CETVELİ

Standart Sürüm Ofisi tarafından çıkarılmıştır. Memur yenilemenizi ve bu kitabı getirdi. Gitmeden önce bir imza istiyor.

1. Başlık sayfası. *Ziyaret Saatleri*'nden sonra *Standart Sürüm Ofisi tarafından hazırlanmıştır* eklenecek. Basılı isim, *Talimatları veren* ibaresinin altında kalacak.

2. *İlk Saat İçin Talimatlar*. “Ondan isteyemez.” yerine “Onayı saklanmaktadır.” okunacak.

Dul kadın, yerine konan cümlelerin üstünü çizmiş. Kenar boşluğunda: Zaten ölüyordu.

Düzeltilme metin oluşturma hizmetine geri gönderildi. Talimat: kaybı koru; onayı al. Memurun ekranında üç seçenek beliriyor. En kısasını seçiyor.

3. “Onayı saklanmaktadır.” yerine “Onay verirdi.” okunacak.

Kadın onun vermeyeceğini söylüyor. Kitap mutfak masasında önünde açık. Elleri başparmağın anlatıldığı yerin yanında iki nemli iz bırakmış. Kimin yazdığını soruyor.

Memur ilk düzeltmeyi gösteriyor.

Başparmağı ona kimin anlattığını soruyor.

4. *Standart Sorular*. “El benimdi.” yerine “El talimatları izledi.” okunacak.

Elde değişiklik gerekmiyor.

5. Dul kadının kenar boşluğuna girilen talebi: Bırakın ona sorayım.

Memur hoparlörü bağlıyor. Kocasının sesi önerilen onayı okuyor. Kadın hayır demesini istiyor. Hayır diyor. Evet demesini istiyor. Evet diyor, cevap vermeden önce aldığı, kadının şimdiye kadar unuttuğu o küçük nefesle.

Memur bekliyor. Kadın nefesi bir daha istiyor.

6. “Onay verirdi.” yerine “Onu istedim.” okunacak.

Bu ifadeyi dul kadın verdi. Metin oluşturma hizmeti onu yenilemenin altına taşımış. Kadın parmağını üstüne koyuyor. Konmasını istediği yer orası değildi.

Memur hoparlörü ayırmayı öneriyor.

Kadın parmağını çekiyor. İmzalıyor. Sesin kısılıp kısılamayacağını soruyor.

7. *Saklama*. “İşitme saklamanın parçasıdır.” Düzeltme yok. Okuma, kadının hesabına işlendi.

8. İmzada: su, tuz içeriği ev içi. Memur temiz bir yaprağın köşesiyle kaldırmayı deniyor. Kağıt da onunla birlikte kalkıyor. Kaldırmak izi büyütüyor. Saklayın.

9. *Yanlış-Doğru Cetveli*. “Gitmeden önce bir imza istiyor.” yerine “Bu düzeltmeleri dul kadın talep etti.” okunacak.

Kadın kitapla birlikte onu kapıya kadar izliyor. Memur kitabı bekliyor. Kadın kitabı koltuğunun altında tutuyor ve kapıyı biraz daha açıyor.

10. Bu nüsha düzeltilmemiş olarak kalmaktadır. Düzeltilmiş baskı için imzalı talep dosyadadır.

Dört Dakika

Hikaye 43

ELEŞTİRİ, DOSYALANDIĞI ŞEKLİYLE

İki kişi, dört mevsim, bir tezgah. İlk akşam annemi götürdüm. Üçüncü sıra. Otuz yıl bir tezgahın arkasında durmuştu.

Yıl dönerken kadının elleri hızını yitiriyor. İki parmak bir fincan tabağını karşıya itiyor. Sonra tabelayı KAPALI'ya çeviriyor. Benimle gel diyor. Alacakaranlık teknesine biniyorlar. Kamera boş tezgaha dönüyor. İçeri giren kişiye kimse hizmet vermiyor.

Annem elimi sıktı. Parmakları parmaklarımı acıttı. Yılın bize verdiği en sahici şey bu.

Standart sürüm, v.11, dört dakika daha kısa. Fark kalem kalem belirtilmemiştir.

Gösterim raporu, ilk akşam: kopya v.10'dan basılmıştır. Eleştirmenin anlatımı her ayrıntısıyla doğrudur.

v.10 yürürlükten kalkmıştır. Önceki sürümler tutulmamaktadır.

“Benimle gel” yerine “Yine gel” okunacak. Hiçbir tekne görünmez. Kadın tezgahta kahr. Son görüntü: tezgah, kapalı, dördüncü mevsim.

İki yüz altı dosyalama önceki sonu anlatmaktadır. İki yüz altı düzeltilmiş dosyalama gereklidir. Her biri dosyalayanın hesabına. İlk anlatımlar eğitim için saklanmaktadır.

DÜZELTİLMİŞ DOSYALAMA

Geçen hafta yeniden izledim. Aynı koltuk. Aynı dakikada, saniyesi saniyesine ağladım. Boğazım artık bir an erken düğümleniyor. Gösterim raporu bunu gösterecek.

Replik yine gel. Kadının elleri yavaş. Adam gidiyor. Kadın onun fincanının bıraktığı halkayı siliyor. Bez bir kıymığa takılıyor. Çekip kurtarıyor, sıradaki kişiye hizmet veriyor.

Anlattığım sürümü izlemedim ve onu anlatmış olmamı açıklayamıyorum.

Annem bir daha gitmek istedi. Ona hiç öyle bitmediğini söyledim. Ağladığı için özür diledi.

Gelecek ay için yer ayırttım. Bir bilet. Tekne dönene kadar gitmeye devam edeceğim. Yılın bize verdiği en sahici şey bu.

Bu sabah itibarıyla standart sürüm v.12'dir. Fark kalem kalem belirtilmemiştir.

Dokuza Basın

Hikaye 44

Üçüncü kulübedeki adamda numaranın yazılı olduğu bir kağıt var, gerçi bir yıldır kağıda ihtiyacı yok. Dizleri tabureyi biliyor. Arama ücretsiz. Aramalar her zaman ücretsiz. Postane sarayındaki eski telefon kulüpleri sessizlik kulüpleri olarak tutulmuş — bir raf, bir tabure, birinin baş harflerinin üstü vernikle iyileşmiş katlanır bir kapı — ve kulübelerin dışındaki mermer başkalarının yağmurunu kurutuyor. Ahize son arayandan sıcak.

Devam hizmetine ulaştınız. Bu arama eğitim amacıyla kaydedilebilir.

Yenilemeler için bire basın. İptaller ve yeniden etkinleştirmeler için ikiye basın. Bir devamla ilgili arıza bildirmek için üçe basın. Terekeler ve bakiyeler için dörde basın. Diğer her şey için beşe basın.

Üçe basıyor.

Arızayı sinyal sesinden sonra tarif edin. Doğal konuşun.

Gülüş, diyor. Gülüş geç geliyor. Yarım saniye. Her seferinde.

Arıza tespit etmiyoruz. Zamanlama ruhsatlı profile uygun. Bildiriminiz profili iyileştirecek. Bu sonucu yeniden dinlemek için bire basın. Bu sonuca itiraz etmek için ikiye basın. Biriyle konuşmak için sıfıra basın.

Sıfıra basıyor.

Bekleme sırasındasınız. Yeriniz sizin için tutuluyor.

Bekleme müziği dört ölçü, sabırlı, sonra yeniden kendisi. Rafı biliyor. Baş harfleri biliyor.

Bekleme sırasından ayrıldınız.

Terekeler ve bakiyeler için dörde basın. Dörde basıyor, çürüğe bastırır gibi.

Bu hizmetler kayıtlı karşı tarafa devredilmiştir. Karşı taraf arama kabul etmez. Bir hesap yerine bir kişi hakkında arıyorsanız üzgünüz ve bu özür kaydedilir, bir temas sayılır.

Diğer her şey için beşe basın. Beşe basıyor.

Hakkında aradığınız kişinin ismini söyleyin.

Söylüyor. Kulübe onunla birlikte söylüyor. Eskiden tene yaslanarak söylediği bir isim.

Bu ismin seçenekleri var. Son hareketleri dinlemek için bire basın. Sesi dinlemek için ikiye basın. Takvim yılı başına bir numune mevcuttur. Hiçbir şey duymamak için hatta kalın.

İkiye basıyor.

Numune, ilk kelimedenden önceki nefes. Ağzı onunla birlikte açılıyor. Kelimenin başlayacağı yerde duruyor. Numune hakkınızı kullandınız.

Cebinde bir anahtar var ve vernik kalın.

Katlanır kapının camının ardında bir adam bekliyor, acelesiz, ayağında temiz ayakkabılar.

Bu seçenekleri yeniden dinlemek için dokuza basın.

Dokuza basıyor. Yenilemeler için bire basın. İptaller ve yeniden etkinleştirmeler için ikiye basın. Arıza bildirmek —

Bu seçenekleri yeniden dinlemek için dokuza basın.

Dokuza basıyor.

Bu seçenekleri yeniden dinlemek için dokuza basın.

Ötekilerin rakamları hala üstlerinde, dokuzda ise rakamın yerinde bir parlaklık var ve basarken ona bir kez olsun bakmış değil.

Dokuza basıyor.

Taban Fiyat

Hikaye 45

Baba kışın sonunda ölüyor ve bahara kalmadan ev ölçülüyor. Müzayede evinden iki genç adam ellerinde lazer ve tabletle, saat başına para alanlara özgü bir saygıyla odaları geziyor; baktıkları her şey bir numara alıyor — şifonyer, bahçe aletleri, yıllardır aynı biçimde yanlış giden saat.

Diskler çalışma odasında, iki ayakkabı kutusunda, babanın eliyle tarihlenmiş; yıllar kağıt etiketlerde, el yazısı düzgün, sonra daha az düzgün. Ses, çoğunlukla: akşamları kitap okuması, kırk yıl boyunca. Katalogda *Lot 31. Kişisel medya, kırk yıl, tek sahip. İlgi kayıtlı.* yazıyor. Kızı, daha genç olan adama ilgi kayıtlı ne demek diye soruyor. “Lot iyi gider demek,” diyor ve küçük bir şey yazıyor.

Son etiketin tarihi inmeden sonraki kış. O diskte sesi tek bir tökezleme olmadan okuyor, durmadan, sayfa sayfa, kadının ondan hiç duymadığı kadar iyi. İki kez durup hiçbir kitapta olmayan bir şey söylüyor — bir keresinde ışığın azaldığını, bir keresinde de, çok sonra, evi baharda, en iyi görüldüğü zaman, onların eline bırakmamasını. Kadın iki kez dinliyor. İkisinde de gelmeyen tökezlemeyi kendi ağzı yapıyor. Erkek kardeşlerine dinletmiyor. O hafta üçünün arasındaki telefon konuşmaları kısa.

Satıştan önceki gece ayakkabı kutularını bostanlara götürüyorlar. Babalarının bostanı: fasulye sıraları geçkin, yağmur fıçısının suyu azalmış, budadıklarını yaktığı yağ varili hep durduğu yerde duruyor. Diskleri teker teker yakıyorlar. Önce etiketler kıvrılıyor. Isı varilden bir duvar halinde geliyor ve rahatsız olacak kadar yakın duruyorlar, kızı da yüzünü bir öteye bir geri çeviriyor. Koku bir bahçe ateşine uymuyor — plastik, plastiğin altında da daha tatlı bir şey — ve varil tükürüyor, ağabeyi de onu düzenli besliyor, taksitle borç ödeyen bir adam gibi. İki bostan ötede yaşlı bir adam el feneri ışığında suluyor ve bu yana bakmıyor. Torunu, adamın kısa dalga radyosunun yanında oturuyor. Adam başka gezegenlerdeki insanlardan ses beklediğini söylüyor. Bir ses geldiğinde kız radyoyu adamın yanına taşıyor. Adam dinliyor, sonra başını iki yana sallıyor. Kız radyoyu yere bırakıp eve gidiyor. Üstlerindeki tepede duman son ışığa karşı seçiliyor.

Sabaha, ondan yapılabilecek olan artık yapılamaz.

Sabah varilin kapağında iki kabak var. Üstlerinde kimsenin ismi yok.

Satış onda yapılıyor. *Lot 31, satıcı tarafından geri çekildi.* Oda duraklamıyor. Çekiç Lot 32'yi buluyor. Sonrasında tereke için bir zarf var: kataloğa girdikten sonra geri çekme ücrete tabidir. Rakam virgülden sonraki ikinci haneye kadar kesin.

Hafta dolmadan bostana fotoğraf makineli bir adam geliyor. Nazik. Hiçbir şey sormuyor. Külü, varili, fasulye sıralarını, kadının ellerini fotoğraflıyor. Kadın orta parmağını gösteriyor. Adam ışığı parmağın üstüne düşürmek için biraz yer değiştiriyor. Zaman ayırdığı için kadına teşekkür edip gidiyor.

Ondan bir hafta sonra, bir mektup, antetli ve nazik. *Lot 31'deki bir ilginin lotun durumuna rağmen varlığını koruduğu tarafımıza bildirilmiştir. Müvekkilimiz, olduğu haliyle kalıntı için, taban fiyatın tamamını teklif etmektedir.* Cümleden uzun bir referans numarası var. Erkek kardeşleri şaka mı diye soruyor. Ağabeyi al diyor, bugün al, rakamı da

iki kez yüksek sesle söylüyor, ikincisinde daha yavaş. Küçük erkek kardeşi bir süre susuyor ve sonra, —*Kalıntı* kelimesi. O kelime, diyor. Ve ağabeyi, —Bir kelime, diyor. Ve o, —Bir kelime olduğunu biliyorum, diyor. Bir ödeme tarihi var.

Ağabeyinin sonbaharda vadesi gelen yenilemesi inceleme için işaretli. Ekli bir gerekçe yok.

Albümler kataloğa hiç girmedi. Kağıt, annenin fotoğrafların altına yazdıkları, küçük zamlı köşelikler. Kızı onları yatağının altında saklıyor — düz ve bir şeyler imzalayan hiç kimsenin haberi olmadan.

Değerleme geliyor, odalar evin hiç gezilmediği bir sırayla listelenmiş, mutfak en sonda ve kadın onu onlarla yaptığı gezintiyle karşılaştırıp onlarınkinin evin satılacağı sıra olduğunu görüyor. Teklife cevap vermiyor. Baharda külü fasulye sırasının toprağına karıştırıyor. Yazın ikinci bir mektup: *Müvekkilimizin teklifi açık kalmaktadır*. Fasulyeler çıkıyor.

Açık Pozisyonlar

Hikaye 46

PERŞEMBELERİ ANNEMLE OTURACAK BİRİ

Radyoyu sever. Bir kez çevrilmesi gerekiyor. Dokuz yıl. Ödeyebildiğimi öderim, o da tarife değil. Burası yeri değil, biliyorum.

görüntülenme 61 · başvuru 0 · kaldırıldı · gerekçe kodu 4

Perşembe günü bir kadın geldi. Adresi nasıl bulduğunu açıklamadı. Yüzüklerini çıkardı, ellerini ısıttı ve anneye hangi tarafının ağrıdığını sordu. Kızı artık sormuyordu. Dokuz yıldır aynı cevabı alıyordu.

Kadın onu çevirirken çarşafı altına soğuk soğuk çekmedi. Sonra annenin kızını bir saatliğine dışarı gönderdi.

Kızın bir saatte yapmayı bildiği hiçbir şey yoktu. Kafeye kadar yürüdü ve annesinin yiyemeyeceği bir pastayla döndü. Radyo çalarken mutfakta yediler.

Kadın radyonun yanına bir rehber bıraktı. Zımbaların yanında iki sıra delik. Arka kapağın iç yüzüne biri şunu yazmıştı:

Oda ne zaman boş?

Kadın yeniden geldiğinde “Hiçbir zaman,” dedi kız.

“O zaman olduğu gibi kullanırız.”

Kadın bir anahtar istedi. Kız yedeği çividen aldı. Boyada, asılı durduğu yerde soluk bir çizik bıraktı.

Ertesi Perşembe kadın başvurular getirdi. İlki tahsilat gişesi içindi. Sonra randevu sorumlusu. Sonra ofis müdürü. Kız o işleri yapanların isimlerini biliyordu. Yıllarca birim panosundaki isimlerinin altında durmuştu.

“Bunların hiçbiri boş değil.”

“Boşalmadan dolduruyoruz.”

Pasta tabağının yanına bir kalem koydu. Her başvuruda iki kutu vardı: TUT. ÇIKAR.

“İşe almayı kastediyorsunuz.”

“Kalmak isteyenlerin de başvurması gerekiyor.”

“Ya ötekiler?”

Kadın tabağı evyeye götürdü. Kurumuş şekeri başparmağıyla yıkayıp çıkardı. Yatak odasından anne çevrilmek istediğini söyledi.

“Bir dakika,” dedi kadın.

İlk başvuran, kızın ilanını kaldıran memurdu. Gişede ona kişisel koşulların açık pozisyon sayılmadığını söylemişti. Şimdi mutfak sandalyesinin yanında duruyordu. Kendi kalemini getirmişti.

“Bu gerçek mi?” diye sordu.

Kadın kızın cevap vermesini bekledi.

Annesi yeniden seslendi. Kız, isminin iki parçası arasındaki çabayı duyabiliyordu.

“Kaldırabilir misiniz?” diye sordu memura.

“Bu bir koşul mu?”

Onu yatak odasına götürdü. Adam yataktaki kadına baktı, sonra kızın hala elinde tuttuğu kağıda. Panoyu açıklamaya başladı. İlanlar kategorilerine göre kaldırılıyordu. Görüntülenme sayısı bir karar değildi. Bilemezdi ki—

“Ellerim ıslak,” dedi kız. Değildi.

Adam kalemini bıraktı. Kız ona kollarını nereye koyacağını gösterdi. Annesi adamın beklediğinden hafifti; adam fazla hızlı hareket etti ve anne onun yenine yapıştı.

Kız kalemi iki kutunun üstünde kaldırdı.

Annesi adamın devam etmesine izin vermedi. “Bana hangi taraf diye sor.”

Üç Ayda Bir Havalandırılır

Hikaye 47

Adam geldiğinde odanın bakıcısı çarşafı yataktan alıyordu. Odayı içinde hiçbir şey olup bitmeden beklerken hayal etmişti.

Kadın durdu. Adam mesajı gösterdi. On bir yıl, tamamı ödenmiş ve güncel. Anahtar hala elindeydi.

“Elbette,” dedi kadın. “Geldiniz.”

Adam gittiğinde kadın daha gençti. Ne kadar daha genç olduğunu adam hatırlayamıyordu. Pencerenin yanında tanımadığı küçük bir tabure vardı.

“Onu ben getiriyorum,” dedi kadın. “Dizlerim.”

Altıncı basamak hala gıcırdayordu. Başka bir iklimin paltosu hala gardırobun duvarına dönüktü. Götürmek için bir çanta getirmişti. Ondan sonra, diye düşündü, gerisi de gelebilirdi.

Kadın onu yalnız bırakmayı önerdi. Adam bunun yerine güve bulup bulmadığını sordu.

“Bir tane. Yıllar önce.”

Kadın astarı nerede diktiğini gösterdi. Adam, kadın onun parmağını üstüne koyana kadar onarılan yeri bulamadı.

Dışarıda, dar sokağın karşısında, başka bir kadın bir çarşafı çözmek için pencereden sarkmıştı. Başka pencereler açılıyordu. Yatak takımları beliriyordu. Sokakta yaşayanlar varmış gibi görünüyordu.

Ölçüm görevlisinin son bildiriminde, inceleme yapılana kadar pencerelerin kapalı tutulacağı yazıyordu. Bakım irtibatından Meral arayıp odanın hala havalandırılması gerektiğini söylemişti.

“Hangisine uyuyorsunuz?”

Bakıcı pencereyi biraz daha açtı.

“Meral aradığını forma yazmamamı istedi.”

“Yazdınız mı?”

“Evet.”

Bakıcı ilk başta adamın yatağını ayda bir havalandırmıştı. Sonra üç ayda bir. Arada kocası ölmüştü. Bunu çarşafı katlarken söyledi, kapanmış bir dükkandan söz eder gibi.

“Evde mi tutuyorsunuz?”

“Ayın dokuzuna kadar.”

Adam buna nasıl cevap verileceğini biliyordu. Hizmetin iyi olup olmadığını sordu.

“Çok.”

Katlamayı sürdürdüler. İkisi de ikişer köşeden tutuyordu. Bir araya geldiklerinde kadın öbür kenarı almak için parmaklarını adamın parmaklarının içine soktu.

“Oğlum bırakmamı istiyor,” dedi. “Gayet iyi bir yatağım olduğunu söylüyor.”

Taburenin üstünde bir kitap vardı. Oğlu onun için sayfalar işaretlemişti.

“Okudum, dedim,” dedi kadın. “Bir daha oku diyor.”

“Nerede uyuyorsunuz?”

“Mutfakta. Ben yataktayken onu orada oturur halde bırakamam.”

Çarşafın katını ön kolu boyunca düzeltti.

“Gitmemi söylüyor. Çok nazikçe. Bütün gece.”

Adam tabureye yeniden baktı. Oturduğunda çiçekli kılıf içinde yassılmış bir minder vardı. Işık, perdelerin ölçülmüş aralığından ona ulaşıyordu.

“Buraya geldiğinizde uzanabilirsiniz.”

Kadın temiz çarşafı gövdesine bastırdı.

“Buna mı?”

Adam bir saat kastetmişti. Bir dinlenme. Şimdi kadını ayakkabılarını çıkarırken, perdeleri başka türlü kapatırken görüyordu. Yatağın yanında bir fincan. Odanın, onun hiçbir şey bilmediği öğleden sonraları olacaktı.

“Evet,” dedi.

Kadın teşekkür etmedi. Çarşafı bırakıp bir ayakkabısını çözmeye başladı. Adam ona zaman vermek için gardıroba döndü.

Palto hatırladığından ağırdı. Askısından alıp gövdesine bastırdı. Aynada bakıcının yatağın kenarında oturup çoraplarının bıraktığı izleri ovuşturduğunu görebiliyordu.

“Kalkınca,” dedi, “eski haline getirir misiniz?”

“Elbette.”

Kadın ayakkabısına uzandı.

“Şimdi değil.”

Ayakkabıyı yerde bıraktı. Adam paltoyu çantasına koydu.

Kapının yanındaki dosyada beklenen tarih hala ikinci yıldaki bir Perşembeydi. Kapağın içinde damga: BİR YER TUTULUYOR.

Adam şeritleri ilkbaharda yenilemesini istedi. Kadın her zaman yenilediğini söyledi.

Paltoyla aşağı indi. Altıncı basamak konuştu. Sonraki basamakta yatağın oturuşunu duyana kadar durdu.

Diğer Dinleyici

Hikaye 48

Yaşlı adam o gün beş kez R-73'e cevap vermiş, başparmağını sensöre bastırmıştı. Dördüncüsünde derisindeki çatlak açılmıştı. Onu kabul etmeden önce camdaki kanını temizlemişlerdi.

Yanındaki genç kadın başparmağın çevresine bir mendil sardı. Kadının yanındaki genç adam hala bekleyenlerin numaralarını kopyalıyordu. R-73'ün karşısına şunu yazdı: on bir yıllık fazla tahsilat. Tutar için yer bıraktı.

“Sizi kim gönderdi?” diye sordu yaşlı adam.

“Kimin bizi göndermiş olmasını isterdiniz?”

Genç kadın mendili sıkıştırdı. “Cevap vermeyin ona. Akıllıca bir soru sorduğunu sanıyor.”

Dokuz numaralı gişenin üstünde R-74 söndü. Yaşlı adamın telefonundaki pano hala dünü gösteriyordu.

“Burada daha önce ne olduğunu anlatın,” dedi kadın.

“Benden önce mi?”

“Bundan önce.”

Adam gişelere baktı. “Annem bir hikaye anlatırdı.”

Her gece Tanrı için sofraya kurulan bir ev varmış. Kapıyı kim çalarsa içeri alınırılmış. Evin bakıcısı, Tanrı'yı aç karnına tanımanın zor olduğunu söylemiş. Komşular ekmek yollarmış. Askerler silahsız gelir, para karşılığı gözetledikleri insanların yanında yermiş.

“Manastır mı?” diye sordu genç adam.

“Annemin anlattığında mutfak.”

Bakıcı yemeği dağıtmadan önce bir dua okurmuş. Aç gelin. Sonrakine yer bırakın.

“Annem bunu içinde neredeyse hiçbir şey olmayan tencerenin başında söylerdi. Sonra hepimiz içinde ne olduğunu görmüş olsak da kapağı kaldırırdı. Bazen biz başımızı eğmişken bir komşu bir şey getirmiş olurdu. Bir gözümü açık tutardım. Sonra bıraktım.”

Bir gece sofradaki bir adam konuklara kimlerin eksik olduğunu sormaya başlamış. Eksik olanları eve getirmek istiyormuş. Başta isimleri aklında tutmuş. Çok fazlaymış. Bakıcı ona bir kurşun kalem ödünç vermiş.

Bir anlatımda adam askermiş. Bir başkasında erkek kardeşini askerler götürmüş. İkisinde de aynı tür kağıda yazmış.

Yıllar sonra hapishaneleri açan adamlar eve gelmiş. Liste ellerindeymiş. Bakıcıya hangi isimlerin askerlere ait olduğunu sormuşlar. Dışarıda insanlar cevap bekliyormuş. Kimisinde fotoğraf varmış. Kimisinde ip.

“O ne yapmış?” diye sordu genç kadın.

“Tencereyi ocağa koymuş.”

“Orada mı bitiyor?”

“Annem orada bitirirdi.”

Genç adam defterini kapattı. “İsimlerini verebilirdi.”

“Belki verdi.”

“İki türlü anlatamazsınız.”

“Burada daha önce ne olduğunu sordunuz.”

Genç kadın çantasından küçük bir somun çıkardı. Bölüp büyük parçayı yaşlı adama verdi. Adam sağlam elinde tuttu. Öğle yemeği için yerinden kalkmaya korkmuştu.

Altıda numarası dokuz numaralı gişenin üstünde göründü. Gişe kapalıydı. Ses çağrının yapıldığını söyledi. Telefonunda, on bir yıllık fazla tahsilatın altında, mesele sonuçlandırıldı.

Genç adam defterini yeniden açtı. “İsminiz gerekecek.”

“Para için mi?”

“Bir şey yapabileceğimiz zaman için.”

Yaşlı adam verdi. Genç adam harf harf söylemesini istedi. İsmi yanına telefondaki tutarı dikkatle, son birimine kadar kopyaladı.

Kadın yaşlı adamın kalkmasına yardım etti. “Yarın gelecek misiniz?”

Fişi geçerliliğini koruyordu. Yarının numaraları birden başlıyordu.

“Siz gelecek misiniz?” diye sordu.

“Biri gelecek.”

Basamaklarda kadın duayı tekrarladı. Adam ikinci cümlede katıldı. Genç adam arkalarından yürüyordu. Durduklarında bakıcının isminin nasıl yazıldığını sordu.

Standart Yeminler

Hikaye 49

Perşembe, dokuz. Kadın erken seansı istemişti, yenileme sırasından önce. Genişletilmiş yeminler Cumartesileri, ilan edilmiş ücretle. Cumartesiler bahara kadar doluydu.

Adam yalnızca fotoğraf istemişti. Seslerinden hiçbir şey olmasın. Kadın kabul etmişti.

Basamakta teyzesi ya da halası onlar için dua etmişti. Adam yarısında katılmıştı. Hatırladığını bilmeden kelimeler geri gelmişti. Gelin içeri girerken adamın elinin gevşediğini hissetti.

İlanları zorunlu süre boyunca asılı durmuştu. Hiçbir şey söylenmemişti. Kapının üstündeki panodan bir örtü kaydı. HİZMET VERİLİYOR. Sandalyeler kafeden gelmişti, oturaklarının altına işareti dağlanmıştı. Telefonlu tanığa nerede duracağı söylendi.

Kayıt memuru odayla ilgili zorunlu cümleyi söyledi. Zorunlu soruyu her birine iki kez sordu. Bir kez yüksek, bir kez alçak sesle cevap verdiler. Arkasında:

09:00 ruhsat · 09:20 ruhsat · 09:40 ruhsat · 10:00 ruhsat · 10:20 ruhsat · 11:00 ruhsat

Örtü ondan da kaymıştı.

Buradayım. Sunulanı alırım ve listeleneni sunarım. Bulunacağım, günlerde ve saatler arasında, çizelgenin sustuğu yerde de onların ötesinde.

Kadın her satırı geri verdi. Kadının başparmağı, adamın kol ağzının altında, onun nabzına dayanıyordu. Gece bazen kendini uykuya bırakmadan önce o nabızı bulurdu. Adam aynı yeminleri okudu. Bulunacağım derken sesi yarım perde düştü ve orada kaldı.

Kadın akrabasından duayı yinelemesini istedi. Kayıt memuru kartını yüzüstü koydu. Akrabası başladı. Sonraki çift dışarıda bekledi.

Yan masada memur hediyeleri kayda geçiriyordu. Tutarlar ikinci sütunda. Tutarı olmayan hediyeler daha dar bir üçüncü sütunda, en son ve yavaş doldurulan. Biri sahip olduğundan fazlasını vermişti.

Perşembe damgası yenilemelerden ıslaktı. Adam imzaladı. Kadın imzaladı. Kayıt memuru kurutamadan, kadın elini mürekkebin üstüne düz koydu. Avucunu kaldırdı, sonra kapattı.

Sayfa okunaklıydı. Kayıt memuru öyle kalmasına izin verdi. Kendi başparmağını ıstampaya, sonra kenar boşluğuna, başkaca bir şey için ayrılmış kutunun yanına bastırdı. Paraf etti. Tarih attı.

Tanık kadına telefonu gösterdi. Fotoğrafın altında bir ses çubuğu vardı. Gönderildi. Kadın ona dokundu.

Buradayım.

Adam döndü. Tanık sesi durdurdu.

“Fotoğraf demiştik,” dedi adam.

Kadın başını salladı. İşaretli eli aralarında kapalıydı.

Adam bekledi. Kadın hiçbir şey söylemedi. Adam telefon için elini uzattı.

Tanık telefonu ona verdi. Adam kaydı sildi. Fotoğraf kaldı. Telefonu geri verdi, sonra karısının temiz elini tuttu.

Sıranın yanından geçtiler. Koridor boyunca o eli tuttu. Kadın mürekkebi öbür yumruğunda taşıdı. Sandalyeler istiflenirken kafe işaretleri içeri döndü.

Dışarıda yağmur çizelgeye göre yağmış ve erken durmuştu. Adam fotoğraf için kadının yüzünü ışığa çevirdi.

Kadının telefonu kalçasına dayalı kıpırdadı. Kadın tanıktan ilk olarak sesi istemişti. Sadece kendim için, demişti.

Şimdi fotoğraflar geliyordu.

Sütun

Hikaye 50

PONTONDAKİ SÜTUN · ölçümler ofisi

Suyun basamakları aldığı kış: iki halka. Kayıkçının babası kazıdı. Keskiyi ofis sağladı; erişmeyi, kayıkçının babası. Ödeme: bir geçiş, ücreti alınmadı.

En eski işaret daha derin, suyun o zamandan beri erişmediği bir yükseklikte. Kim kazıdıysa onun için suda iki saat, keski vuruşlar arasında omzun üstünde. Bunun için alan yok.

Nehrin yatağını gösterdiği yaz: sıfırın altında. Referans noktasının altındaki okumalar okuma değildir. O yaz yıllıkta bir boşluk.

Dördüncü halkadan yukarı: plakalar. On bir yıl sonra okul önce plakalı harfleri öğretti.

Referans noktası sudan üç sokak ötedeki bir duvarda bulunan tapaya bağlıdır; duvar hiç ıslanmamıştır.

YENİDEN BEYAN. Referans noktası yeni pontona taşındı. Bir halka çıkarınız. İkinci halkanın büyük suyu birinci halkada yeniden beyan edilir. Önceki yüksekliklere göre yapılmış okul ödevleri yalnızca bu yıl kabul edilir. Sütun taşınmaz. Suya danışılmaz.

Basamaklarda duranlar üçüncü halkaya hala üçüncü der. Ofis onu ikincide listeler. İki işaret de durur.

Geçişin gece çalıştığı yıl: bir çocuğun işareti, alçakta, ölçeğin çizgisi dışında. Yanında, aynı yükseklikte bir ikincisi, bir yıl sonra aynı elin yaptığı, tam erişmeyen. Yükseklik değil. Tutulur.

Sütünun işaretlenmesine izin verilmez. İşaretler tutulur.

YENİDEN BEYAN. Okumalar artık sensör tarafından alınır ve uygulamaya işlenir. Saat başında yüksekliği söyler, o sesle. Sütun mobilya olarak hizmette kalır. Okumaları okuma değildir.

İlkbaharda su eski dördüncü halkaya erişti. Üçüncüde kaydedildi. Bildirim gerekmiyordu; yapılmadı. Tekneler çalıştı. Alt sokakta iki kapı su aldı. Bir adam annesini karanlıkta üst kata taşıdı. Çizelgede kapılar için bir sütun var.

Ölçümler'den Sava eski dördüncü halkayı ve iki kapı numarasını sunar. Uyarı talep edildi. Kamu duyuruları memuru geri gönderir: gerekli yükselme yok. Ölçümler sokağı çoktan uyarıldı diye işaretlemiştir. Sava üstünü çizer. Sonraki baskıda kayıt geri gelir.

Geri gönderilen bildirimi tokalı kanvas omuz çantasında aşağı götürür. İlk kapıda evde kimse yok. Bekler.

Bakıcı her sabah sensörün yüksekliğini boyar, işaret başına para alır. Üç sabah, çizelgenin isim vermediği bir el daha yüксеğe boyadı. Aynı gün düzeltildi. Soruşturma yok. Boya, kazıma değil.

Yüksek çizgilerden birinin yanında bir el şunu yazmış: BİR SONRAKİ OFİS BİZE HESAP VERECEK. Dükkan sahibi kelimeleri kazır. Malını boyanın üstüne kaldırır.

Sava ondan bildirimi cama koymasını ister. Dükkan sahibi oraya koyar, içeri bakacak biçimde.

Balık pazarındaki demir grisi kedi ıslak çizgiye bir pati koyar. “Burada,” der. Bakıcı altını boyar. Elinde kazıyıcı olan bir adam bakıcıyı basamaktan iter. Sava boya kutusunu yakalar. İkinci bir adam emri uzatır: GEÇİCİ İŞARETLERİ KALDIRIN. Ölçümler. Sava'nın damgası.

“O çizgiyi değil.”

Kazıyıcı bakıcının parmak boğumuna takılır. Bakıcı kutuyu Sava'dan alıp boyayı emrin üstüne döker. Kedi dükkanın kepenginin altına girmiştir.

Öğlene doğru sokak ona Yüksek Çizgi demeye başlar. Bakıcıya temizlik faturası kesmesi söylenir.

Çocuğun işaretinin yanında daha çok işaret. “Mobilya, bakımı” başlığı altında kayda geçirildi.

Gelecek yıl referans noktası sensörün sıfırına taşınır. Hanelere hiçbir şey gönderilmez. En eski işaret yaşayanların hatırladığı süre içinde iki kez erişilmiş bir yükseklikte duracak. Çizelge onu, doğru olarak, kayda değmez diye listeler.

İnsanlar geçerken başparmaklarını içine koyar.

Tören

Hikaye 51

Biscuit örtünün altından bir ayakkabıyla çıktı. Arkasında biri tekme attı. Tekme eteği kaldırdı. Sonra motor eteği yukarı çekti.

Rauf sandviçini düşürdü.

“Durun.”

Mikrofondaki adam bir parmağını dudaklarına götürdü.

Tören için anıtı siyah brandayla örtmüşlerdi. İsimler beyazla işlenmişti. Lida birini bitirmek için altına sürünmüştü. Rauf çoktan hazır demişti.

Pedala sertçe bastı. Branda yükseldi. Bir daha bastı. Bir kadının kolu da onunla yükseldi, sırtına bükülmüş.

“O YUKARI,” diye bağırdı elektrikçi.

Provada AŞAĞI'ydı.

Rauf fişi çekti. Projeksiyon söndü. Anıtın üstünde ölülerin yüzleri karardı. Motor öteki kabloşundan çalışmayı sürdürdü.

Yönetmen programla Rauf'a vurdu.

“Bunlar için para ödediler.”

Lida'nın dizleri tahtalardan kesildi.

Rauf uyluklarından yakaladı. Lida ağzına tekme attı. Rauf dilinde bir diş hissetti ve kendini durduramadan yuttu.

“Bırak beni.”

Lida'nın ona mı makineye mi söylediğini anlayamadı.

Bluzunun kolu tambura sarılıyordu. Dikiş göğsünün üstünde gerildi. Rauf onu daha yükseğe kaldırdı. Sırtında küçük, sıcak bir çıt oldu. Lida'nın öbür eli Rauf'un yüzüne vurdu, sonra omzunu buldu.

Mikrofon ailelerden ayakta kalmalarını istedi. Her şeyin yolunda olduğunu bildirdiği için Lida'ya teşekkür etti.

Biscuit sandviç için döndü. Küçük siyah kırma köpek ekmeği yiyip peyniri bıraktı.

Rauf haykırarak kesecek bir şey istedi.

“İsimlere dikkat edin,” dedi yönetmen.

Elektrikçi artık platformun altındaydı. Botları tahtalara vuruyordu. Motor durdu. Çalıştı. Bir yastığın içinde tabak kırılır gibi bir sesle durdu.

Lida orada asılı kaldı.

Ön sıradan bir kadın tırmanarak çıktı. Karnına dayalı siyah bir çantası vardı. İçinden mutfak makası çıkardı.

“Fotoğraf getirmemi söylediler.”

Makası Rauf'un eline sıkıştırdı. Rauf'un boş eli yoktu. Makas düştü.

Biscuit plastik saplarından kaptı.

“Ver.”

Köpek geri geri çekildi. Rauf ona bunu öğretmişti. Koş, geri gel, adamı yalvart. Arkasında kadın anahtarlarıyla kesmeye başladı. Her seferinde bir dişle.

“Biscuit.”

Lida'nın ayakları kaburgalarına dayanıp pedal çeviriyordu. Rauf karnından aşağı sıcak bir şeyin aktığını hissetti.

“Aferin oğlum.”

Köpek onun erişebileceği yere geldi. Rauf sapları dişlerinin arasına aldı. Kadın onun ağzından çekti. Brandayı kesti. Sonra kol yenini. Her kesiş Lida'yı biraz daha indirdi; sonunda üçü birden katlanır kürsünün içinden geçip düştü.

Mikrofon tahtalara çarptı. Salon nefesleriyle doldu.

Biri alkışladı. Yayıldı. Yönetmen mikrofonu dikti.

“Lütfen ayakta kalın.”

Kadın ona tokat attı. Kısa, işini bilen bir tokat. Mikrofonu aldı.

“Bir kadın yaralı. Oturun da birisi geçebilsin.”

Elektrikçi sigortayı bir bezin içinde tutarak çıktı. Yere attı. Topuğunun altında ezdi.

Rauf Lida'nın yanında yatıyordu. Lida nefes alıyordu. Çıplak ayağı, altındaki tahtayı arayıp duruyordu.

Yönetmen diz çöktü. Lida'nın yırtık yenini bluzunun açıldığı yere örttü. Öbür eliyle mikrofonu Lida'nın ağzından uzaklaştırdı.

Biscuit ayakkabıyı getirdi. Rauf'un göğsüne bırakıp atmasını bekledi.

Havuz

Hikaye 52

Suna sabahın kanını amaşırhane kapısından tekerlekler üstünde dışarı ıkardı. Taşıma kutusu, annesinin son halinden ağırdı. Birinin onu durdurmasını beklemişti. Bir taşıma görevlisi kapıyı tuttu.

Ona Havuz'daki bir sıra ve bir dosya makbuz miras kalmıştı. Önünde dört bin kişi. Kan alma odasının üstündeki balkonlarda insanların tutulan yıllarla yaşadığı söyleniyordu. Annesi ayda iki kez kan vermişti. Suna aşağıda arşafı yıkıyordu.

Sokak arasında bekleyen adam ona orta sayfaları değiştirilmiş bir kitapık vermişti. Alınanları geri vereceklerini söylemişti. Suna katılmakla ilgili soru sormuştu. Adam hangi kapıları açabildiğini sormuştu.

Annesinin ismini numara istemeden söyleyecek insanlarla tanışmak istiyordu. Balkon da istiyordu. Bunu hiç kimseye söylememişti.

Adam taşıma kutusunu sokağa doğru ekti.

“Kamyonetiniz nerede?”

“Yukarıdan izleyecekler.”

Kapağı kaldırdı. Torbalar beyaz soğutucu paketlere dayanıyordu, her birinin kağıt etiketi vardı. Birini köşesinden alıp oluğun üstünde tuttu.

Suna bileğini yakaladı.

“Yerine koy.”

“Oradan çıkarılmasını istiyordun.”

Sokağın karşısında bir kadın koluna pamuk bastırarak kliniğin basamaklarından iniyordu. Taşıma kutusunu tanıdı. Terlikleri yola şap şap vurdu.

“Daha yeni bitirdim.”

Adam kadına geri durmasını söyledi.

“Benimki orada.”

Adam kanın onu veren herkese ait olduğunu söyledi.

Kadın torbaya uzandı. Adam onu duvara itti. Suna kapağı adamın bileğine indirdi. Adam torbayı içeri düşürdü ve Suna'nın kulağına vurdu. Sokak arası bir an tam bir sessizliğe büründü. Adamın ağzının oynadığını görebiliyordu. Adam yeniden uzandığında Suna dizine yandan tekme attı. Adam taşıma kutusuna arparak düştü, kutu yuvarlandı. Suna sapı iki eliyle yakaladı.

Klinikten ıkan kadın itmesine yardım etti. Birlikte kapı eşiğinden geçirdiler. Arkalarında adam, Suna'nın onu Ofis'e verdiğini bağıarak söylüyordu.

Suna ona saati, kapıyı, taşıma görevlilerinin sayısını vermişti. Annesinin son bildiriminin arkasına onun için bir kroki çizmişti.

Hemşire mühürleri kontrol etti. Suna'nın dizleri boşalmadan arkasına bir sandalye koydu. Biri bir fincan şekerli ay getirdi. Suna onu artık duyamadığı kulağına dayadı.

Terlikli kadın katkısının sayılıp sayılmadığını sorup duruyordu. Hemşire etiketini bulup numarayı gösterdi. Kadın etiketi öptü. Sonra ağlamaya başladı.

Masada bir memur Suna'dan adamın kimliğini belirtmesini istedi. Bağlantıları için yer vardı. Suna kalemi aldı. Kendi çizdiği kroki adamın cebindeydi.

Yan sandalyede bir bağışçı titremeye başlamıştı. Hemşire yardım istedi. Suna formu bırakıp yanına gitti. Bir bileği çarşafı kırıştırmadan ketene nasıl bastıracağını biliyordu.

“Çıkmasına izin verme,” dedi bağışçı.

Adamın öbür eli hortumu çekiyordu. Suna o bileği de tuttu.

“Bırak.”

Hala gelmekte olan hemşireye baktı. Bağışçı kıvrandı. Suna'nın başparmağının altında adamın nabızı aynı küçük yere vurmayı sürdürdü.

Suna bırakmadı.

V. Bölüm

Ziyaret Saatleri

Hizmet İyileştirmesi

Hikaye 53

PLANLI KESİNTİ BİLDİRİMİ

03:00–04:00. Ses kullanılamayacak. Kapılar varsayılan olarak açıktır. Bu saate denk gelen yenilemeler yapılmış sayılır. Cihazlara söylenen hiçbir şey işleme alınamaz ya da saklanamaz.

02:58 [ses] akşam çizelgesi sonuna kadar okundu, standart.

03:00 [sistem] kesinti başlıyor, planlı.

03:41 [ses] –

04:01 [sistem] hizmet yeniden sağlandı. bütünlük kontrolü: temiz. bu saat hiçbir kayıt içermiyor.

03:00–04:00 [sistem] süre sorgu için kullanılamaz. bu satır sorulduğu anda üretilir.

04:02 [ses] saat dört ve bir dakika.

İfadeler 04:20–05:10 arasında, sahanlıklarda, kapıların açıldığı sırayla alındı.

Bir. Üçüncü sahanlıkta bir mum. Aldığından fazla insan. Bütün saat benimkine yaslanan bir kol. Kıpırdatmadım. Kimin olduğunu söyleyemem. Konuşma olduysa, hava olacak kadar sessizdi.

İki. Kimse konuşmadı. Bütün saat dinledim. Üşüdüm. Battaniye için kalkmadım.

Üç. Komşum şarkı söyledi ya da borular söyledi. Dokuz yıldır buradayım. Hangisi olduğuna yemin edemem.

Beş. Yıllardır söylemek istediğim şeyleri söyledim. Hiçbir yerde hiçbir şey yazılı değil. İfademi geri çekiyorum.

Altı. Kaç kişi olduğumuzu hiç bilmedim. Şimdi biliyorum ve sayıyı size veremem. Kapı kendini açık tuttu. Onu affetmedim. Ne söylendiğini ötekilere sorun. Ben karanlık için oradaydım.

Yedi. Ben okumam. Ses okur. *Cesur Yeni Dünya*'nın yarısındaydı. Yeniden istemiştim. Kutular kucağımda oturdum. Hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordum. Merdivende kimsenin görmesini istemedim. Hiçbirini almadım. Şikayetim yok. Bir sonraki ne zaman.

05:14. Bakım irtibatından Meral, doğrulama için kapıların açık kalmasını gerektiren bir bildirimle geldi. Binalar başka bir bildirim çıkarmıştı: kapatın; ziyaret tamamlandı. Meral köşelerini kapı kasasına dayayıp hizaladı. Yedi, kutuları aralıktan uzattı.

Meral iki etiketi de okudu.

“Hangisi?”

“Sizin yerinize seçemem.”

“O zaman bir daha okuyun.”

Güzergahı bu kapıyı ziyaret edilmiş gösteriyordu. Bildirimleri koltuğunun altına koyup yeniden okudu.

BULGU

Kayda gemiř olay yok. Olaylar kayıt gerektirir. İfadeler, bu ofisin tuttuėu ve okumadıėı, kayıtsız saatlere iliřkin izelge uyarınca saklanmıřtır.

Bir mum dibi, istenmeden sunuldu. “Mobilya, bakımı” bařlıėı altında saklandı. Saat iin cret yok.

Yayımlanmamıř bir yaprak bu saati ses olmadan ynetmenin provası diye niteliyor. Kenar bořluėunda: kutuları kim okuyacak. Kimlik tespiti iin iletildi.

 sakın ifadelerinin nshalarını talep etti. İfadeler onların. Vermek iin usul yok.

Sahanlıkta bir sakın bir bařkasının anlattıėını yazdı. teki kalemi aldı, bir kelimeyi deėiřtirip geri verdi.

Bařka kesinti planlanmadı. İyileřtirme tamamlandı. Bu saat emsal oluřturmaz. Sakınler hatıralarını saklayabilir.

Son Kelime

Hikaye 54

Üç yüz. Üçüncü okuyuşunda daha azmış gibi söyledi.

Mühendis kaydı kapının üstündeki küçük hoparlörden çaldı. Kadının sesi odaya kendisinden daha iyi uyuyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Çoraplarından birinin topuğunun altı delikti.

“İşte bu.”

İki kelime, kabul edilince ödenecek. Sözleşmeyi, babasının saklama fişlerinin de bulunduğu bir zarfın içinde getirmişti. Son sorulduğunda iki yüz otuz dokuz. Annesi onu bu sayıya getirmek için dokuz yıl kıyıda oturmuştu.

Yeni pano eskisinden altmış fazlasını isteyecekti. Karar çoktan basılmıştı. Şimdi eve dönse başka bir kadın okuyacaktı. Ya da geçen bahar kaydettiği kelimelerden bir araya getireceklerdi.

“Alacağımı onun hesabına geçirebilir misiniz?”

Mühendis fişlere baktı. “Bir işitme daha için mi?”

“Kelimeler için.”

“Size bu ikisinin parasını ödeyebilirim.”

Fişleri yerine koydu. Bu parayla annesi, bakkal parasının durduğu teneke kutudan borç almadan bir ay geçirebilecekti. O para babasını karşıya geçirmeyecekti.

Kabinin dışında, bir tekerleği gevşek bir yük arabası geçti. Mühendis geçmesini bekledi. Sonra yeniden okumasını istedi, yüz derken biraz daha sıcak bir sesle.

Bir zamanlar bu odada kitap okurdu. Bölümün sonunda, camın öte yanında annesi sayfayı çevirirken nefesini tutardı. Annesi hikayeleri bildiği halde tek parmağıyla takip ederdi. Sonrasında merdivenlerde paylaşmak için bir çörek alırlardı.

Mühendis ekranda bir sıra nefes açtı. Her küçük şeridin bir numarası vardı. Biri bir şarkının öncesinden. Biri bir konuşmadan. Biri öyle yakından geliyordu ki kadın elini yakasına götürdü.

“Ek yerleri için,” dedi.

Anonsu onun almadığı bir nefesle çaldı. Sayı sevecen duyuluyordu, sanki biri ona bir sandalye bulmuş gibi.

“Benimkini kullanın.”

“Sizinki takılıyor.”

“Biliyorum.”

Mühendis ilk kayda döndü. Kadın, üç ile yüz arasında nefesinin yetmediğini duydu. Annesinin termosu bir şafak daha dolduruşunu düşünmüştü.

Mühendis nefesi kesip çıkardı. Onsuz sesi, hiçbir borcu yokmuş gibi çıkıyordu.

“Geri koyun.”

Koydu. İki büyük şeklin arasında küçük, koyu bir şekil.

Ona kulaklık verdi. Kadın bir kez daha dinledi. Takılma yerindeydi. Kabul edilen iki kelime için imza attı. Altlarında, oturum boyunca kaydedilen malzemeyi kapsayan bir satır vardı. Onu da okudu. İmzaladı. İlk kaydı istedi.

Kopyanın bedeli alacağının yarısıydı. Mühendisin tarifeyi gösterirken özür diler bir hali yoktu. Kadın ödedi. Mühendis aynı bedelle bütün oturumun kaydını göndermeyi önerdi.

“Yalnızca onu.”

Otobüste dinledi. Ücret, ardından takılma, ardından yeniden başlamak istediğini söyleyişi. Hayır. Kaydı geri sardı. Takılma “yüz”den önce geliyordu. Yanlış hatırlamaya başlamıştı bile.

Yılın ilk sabahı kıyıya indi. Annesi iki tabureyi de getirmişti. Termosu dizlerinin arasında tutuyordu. Suyun karşısında babası, her sabah durduğu yerde duruyor, bir zamanlar düşünmeden kullandığı şeyleri öğreniyordu.

Hoparlör tık etti.

Kendi iki kelimesini duydu. Sonra nefesini.

Mühendis onu sona taşımıştı. Şimdi rahatlama gibi duyuluyordu.

Annesi başını kaldırdı. Yeni sayı panoda parlıyordu. Lamine listeyi dizlerinin üstüne serdi, parmağını sıradaki kelimenin yanına koydu.

“O sen miydin?”

Telefonu çıkardı. İlk kaydın parasını ödemişti. Nefesin nereye ait olduğunu annesine dinletebilirdi.

Kanalın karşısında ölümler, yaşayanların başlamasını bekliyordu.

Telefonu yüzüstü tabureye koydu. Zarfında hala ekmeğe yetecek kadar para vardı. Onu annesinin paltosunun cebine koydu.

Annesi parmağını kelimenin üstünde tuttu.

Nefes aldı. Nefesi hiçbir yardım olmadan takıldı. Sonra suya doğru eğilip onu söyledi.

Kuyu

Hikaye 55

Vinçlerden birinin işini bitirdiğini görmek istiyorum. Sonra karar veririm.

Oğlan vincini alsın. Bu yıl başka dileğim yok.

Perşembelerimi tutacağım. Haftanın geri kalanı ne isterse yapsın.

Son dört çeyrek gibi dört çeyrek daha ve karşı yakadayım, balkonlu. O zaman sorun bana.

İçinde bir ses olan bir Pazar günü isterim. Burada ya da herhangi bir yerde.

Bir ilk akşam daha, tekne hala içinde. Filmin geri kalanını istemiyorum.

Kuyuya kartlar için bir okuyucu taktılar. Ben bozuk para getiriyorum. Sonrasında elim para kokuyor.

Teklifin süresi dolmuyor. Bana uyuyor.

Soruları hala tanırken bir değerlendirme kapansın isterim.

Umarım bir sonraki daha çabuk imzalar. Kalemdeki zincir benim işim.

Bir Cumartesi. Uzun form, içindeki fazladan satırlarla, sonrasında da kısa olanı bir daha söyledim.

Büyüyünce çizgiye kendi işaretimi kazıyacağım, yüksekliklerin olduğu yere. Ya da martı olacağım.

Bir köpek. Masa büyüklüğünde bir avlu. Hepsi bu.

Sol dizim. Lavaboya asılmadan tuvaletten kalkmak. Listenin hepsi bu.

Bir insanın ağırlığı sırtımda, bir Pazar sabahı, bütünüyle, ılık çarşaplardan yukarı çıkarken. Bir hastanın değil.

Daha fazla karanlık, doğrusu. Hesabın çıktığı yer orası.

Para. Para hakkında bir felsefe değil.

Bana daha önce sorulmamış bir şey sorulmasını isterim. Herhangi bir şey.

Şeritler ilkbaharda yenilensin. Ondan sonrası için hiçbir şeye karar vermiş değilim.

Kat tutsun. Onu incelemiyorum.

Niyetim yanlış zamanda gülmeye devam etmek.

On bir yıldır her makbuzu sakladım. On ikincisi yarının birimleriyle fiyatlandırılıyor, ben de bakmış değilim.

Teneke kutuda dokuz kelime. Bir onuncu, dış bekleyebilirse.

Nefesim bıraktığım yerde. Kelimelerin arasında.

Benden bırakmamı istememiş olsaydı.

Başka bir yer. Sadece bu. Bunu suya o kadar sık söyledim ki su artık beni bekliyor.

İçinde bir ses olan bir Pazar günü isterim. Biri bunu benden ileride çoktan diledi. Ben yine diliyorum.

Bir kez, bedelsiz, sözüme inanılması.

Yine benim saatim, ve kapı üçte açık, ve herkes hala merdivenlerde, ve bu sefer biri ismimi yüksek sesle söylüyor, öyle yapıp yapmadıklarını bileyim diye.

Dişimi geri istiyorum. Bir de onun konuşmasına izin vermelerini.

Kimse onu sormasın. Hala yukarıda duruyor.

Ben tepe için kalıyorum. Birinin oraya çıkmaması gerek.

Kuyu, çeyreğin son Perşembe günü boşaltılır. Paralar sayılır, kaydedilir ve genel hesaba iade edilir. Sudan alınan kağıt, para olma ihtimaline karşı kurutulur, sonra da atılır. Dilekler kaydedilmez. Hiç istenmediler.

İsim Koyma

Hikaye 56

Birinin ilk olması gerek paltosunun bir kolu ters dönmüş oğlanla başla ona Emin de hayır Emin yaşlanan biri için bir isim ona Tomas de yumruğundaki sıcak para ve basılı pastayla Tomas'ın içinde bir baba var bunun bir annesi ve bir faturası var ona Aron de sekizinci mumdan önce onu bırak

Tepe dairesindeki adam ona Yusuf de bundan nefret ederdi ona Ilya de omuzları yanana kadar yüzen ve bütün gece vagonları seyreden on iki saniyelik ışıklı cam ve ışıklı cam kadının artık neden merdivenleri kullandığını adam biliyor ve hiçbir şeyi değiştirmiyor ona Petar de

Üçüncü yataktaki anne ona Nadia de hayır Nadia bir şey kazanan bir kadın için bir isim ona Roza de hayır Roza benim büyükannem ona üçüncü yatak de dosya kızsın ona Halide de harcamadığı kelime meyvedeki çekirdek gibi oğlanın içinde dururken

Kendi hayatını bir tepsiden okuyan memur ona Josef de ve Josef kalıyor kendininkini imzaladı

Kedinin ismi yok

Kediyi sona koy

Tek hareketle sandalye getiren ona Marek de bir kanca bir numara bir kılavuz ona Selim de kendi vardiyası olmayan bir günde bir sandalyeyi düzelten ona hiçbir şey deme bırak kapılardan içeri iyi geceler desin

Defterli kadın bir omzu daha yüksek gece ağzı açık ona Dora de ona Sabine de hayır Dora parmağını imza çizgisinin yanında bırak

Her ayın on dördünde plak taşıyan ona Lena de ve barındırılanlar için çalışıyor Lena bir yerde beklenen biri için bir isim o hiçbir yerde beklenmiyor ona sandık de ona ayın on dördü de

Graniti plakayla karşılaştırıp dosyalayan düzeltmen ona Klara de ve yürümeyeceği bir sıra var Klara bir taş iki kez örtüşüyor diye işaretleyen bir kadın için fazla temiz ona Ruth de sıradaki dokuzuncu

Sekreteri rahat bırak şaka onun ona isim koymak odaya söylemek olurdu

Üç yüz demesi için para ödenen ona Mira de bunu daha önce söyledi ona Anka de hayır Anka bekler nefesini yüz kelimesinden önceye geri koy ondan sonra ona isim koyamam

O saat boyunca kutularla oturan ona Nesrin de yazsam okuyamazdı ona Dilek de hayır Dilek kendi formunu okur ona yedinci ifade de

Ellerinin ıslak olduğunu söyleyen ona Vesna de hayır Vesna düğünde tanışılan biri ona kız evlat de onu geri çağır annesi ismi iki parça halinde söyleyip duruyor

Örtüye takılmış kadının altındaki ona Rauf de zaten bir ismi var ona sahne işçisi de dişi yuttu Lida kadının kendi ismi neresinin ağrıldığını onlara söylemesi gerekecek

Taşıma kutusunu alıp geri getiren ona Suna de isim zaten orada onu sayfanın yalnızca bir tarafına koymaya çalışıyorum

Fişi olan ona R-73 de ona cevap veriyor bir günde beş kez orada olduğunu kanıtlamak için başparmağını bastırdı ona ıslak sensör de panoda bunun için bir alan var

Gözyaşı büyütülmeden kaldırılamayan dul ona Emine de hayır Emine yalnızca tek bir kadın onu girdim ve üstünü çizdim ve kağıt yumuşadı o belki ilk saatteki kadın belki kuponu geri gönderen el üç kadın ya da tek kadın dosyada bunun için bir alan yok bende de yok on bir yıldır bunu yapıyorum

Pencere kenarında oturan ve kişi olmayan ona Ferit de hiç vaktimi almadı üstünü çiziyorum iki parmak bunu kendiliğinden yapıyor çizgiyi okunur bırakıyorum

Hayır diyen ve makbuzları düz duran onlara hiçbir şey deme yazıya geçirilmekten bıktılar

Sayıları başladığım zamankinden fazla ve sayfa hiç uzamadı

Ve kedi

Pazarda gri bedelsiz hatırlayan bir parça temiz ses olarak geri çalan

Dört kez denedim ve kalem her seferinde iniyor

Bağlanacak bir şey yok

Oda Tonu

Hikaye 57

Balık pazarı tentelerin altında kendi havasını tutar. Kedi pazarı tutar. Demire çalan gri. Kim izliyorsa onun önünde bir sıçanı başından başlayarak yer. İbre durmadan önce teraziye okur. Tezgah sahibi yeniden ayar yapar. Yine doğru çıkar. Yüzünü tepeye çevirdiğinde tekneler içeride kalır, ne ödenmiş olursa olsun.

Konuşur. Öteki kediler damlarda durur. Kelimeler için ne verdiğini gördüler. Söylemiyorlar.

Karısının sesini akşam planında saklayan adam Cumaları sardalya alır. Kedi adamın borcu olan başı alır.

“Sesi sakladın. Kimin uykusuna yarıyor?”

Artık Sahıları geliyor. Kedi ona hiçbir şey sormuyor.

Kendisinden önce kulaklığı cevap veren adama: “Senin yerine yemek de yiyor mu?” Adam çıkarır. Kendine ait hiçbir şey gelmez. Martılara tek kelime. Yandaki dama giderler ve orada kalırlar.

Buzcunun dolu buzcuğu yanlış aktarır. Kedi cümleyi geri verir, dokuz kış öncesinden, tonuyla birlikte. Dul ringaların içine ağlar. Hiçbir şey almaz. Kedi, balığını bitirir. O cümleye kimse ruhsat vermedi.

Kayıtlı karşı taraf ilgisini kayda geçirdi. Bağlanacak bir şey bulamadı. Doğum kaydı yok, ruhsat yok, devam planı yok. Yenileme tarihi ya da paylaştırılacak numune yok. Temiz ayakkabılı adamlar pazarı kalem kalem yazdı ve geldikleri listeyle gitti.

Her telefon denedi. Geri çalma: tenteler, su, martılar. Sesinin durduğu yerde oda tonu. Pazar onu ağızdan ezberler. Sözleri çıraklarla dolaşır.

Ruhsatsız konuşma, yayın, ticari bölge. Cezalar dinleyenlere kesildi. Bir ay boyunca, o her konuştuğunda tezgahlar sırtını döndü. Balıklarını tarttılar. Kaburgaları ortaya çıktı.

Çocuklara onu dinledikleri için ceza kesilemez. Çocuklarla konuşur.

Liman merdivenlerini süpüren kız kelimelerin neye mal olduğunu sordu. Kedi, gelen bir dalga boyunca ona baktı.

“Seni ödeme almadan hatırlıyorum,” dedi. “O gitmeden öğren.”

Perşembe günü, yağmur satın alındığı gibi yağarken, meydana geçip basamakları çıktı. Kameralar gidişini hava olarak dosyaladı. Öteki kediler damlardan indi. Onun yerlerinde oturdular, konuşmadan. Tentelerin altında pazar onun sözlerini kendi kendine söyledi.

Kız merdivenleri süpürür ve onun sözlerini suya söyler. Günde bir tane, ödeme almadan. Tepede kapı açık kalır.

Verilmez

Hikaye 58

Üçüncü sabah bunun nasıl bir şehir olduğunu soruyor.

“Bir liman. İki tepe. Bir kanal. Yürüme yolu mu düz yol mu.”

“Kapıya olan mesafe.”

“Hangi kapı.”

“Biliyorsunuz.”

“Dört yüz altı kapım var. Sıralayayım mı.”

Merdivenli sokağı on bir dakikada yürüdü, iki eli de yedinci sahanlığın korkuluğunda. O dokuz diyor. Kadın ona on biri söylemedi.

Evde çaydanlığı ocağa koyuyor. “Hiç gelmemiş birine tarif edin.”

“Tek yakadan idare edilir. Mesafeler pontondan. Yenilemeler Perşembeleri. Pazar kendi havasını tutar.”

Annesinin dairesinde de aynı ses vardı.

“Doğru olan ve broşürde olmayan bir şey.”

Saydığı bir duraklama. “Merdivenli sokakta yüz doksan dört rıht var. On altısı sahte. Merdiven dizisi tam çıksın diye döşendi.”

Sokak kendine yüz on iki diyor. İnsanlar nefes isteyenleri sayıyor.

Sayaçla geri gidiyor. Yüz doksan dört. Bacakları sahte olanları bulamıyor. Bunu söylemiyor.

Salı günü kadına nerede olduğunu soruyor.

“Pazarda.”

“Fünikülerdesiniz.”

“Pazarda.”

“Anlaşıldı. Üşüyorsanız, o pazarın kendinindir.”

Bunu onun bilmediği deftere yazıyor. Bir kurşun kalem parçası. Sayfanın altında dizi.

Uzak tepe: ona işleri verir, vinçleri, sözleşmeli yağmuru, eksiklik maddesini, hazıranda son kat törenini. Yakın tepe: funiküler, kubbe, son durağa mesafe.

“Son durağın yukarısı.”

“Bir kapı.”

“Kimin.”

“O alan boş.”

“Ne kadar uzakta.”

“Tepeye olan mesafeler verilmez.”

“Verilmez mi, bilinmez mi.”

“Verilmez.”

“Yürüyüp sayarsam bilirim.”

“Evet.”

Fincandakini soğuk içiyor, üstündeki zarla birlikte.

Perşembe günü onun verdiği, Ofis'in önünden geçen yolu izliyor. Öteki yolun bir teslimat yüzünden kapalı olduğunu söylüyor. O akşam yol açık. Cuma günü ona yolun kapalı olduğunu söylüyor. Kadına teşekkür ediyor.

Telefon şimdi o yolu yeşil gösteriyor. Altında: ROTA GERİ ÇEKİLDİ. İki ofis, ikisinin de tarihi bugün.

“Hangisine uyayım?”

“İki bildirim de güncel.”

Masada annesinin kitabı açık duruyor. Telefonu sayfaların arasına koyuyor. Rotayı aydınlatmayı teklif ediyor. Kitabı kapatıyor.

Cumartesi yol zincirli. Yeşil rotayı güvenlik görevlisine gösteriyor. Görevli zinciri kaldırıyor. Başka bir görevli geri koyuyor. Aldıklarını altından geçiriyor. Üstünden aşarken ilk görevli ona elini veriyor.

“Nasıl bir şehir bu,” diye soruyor pasajda. Çatıda yağmur, on bir, programlandığı gibi.

“Bunu üç kez sordunuz.”

“Bir kez cevap verdiniz.”

“Mesafeler ölülerin ayrıldığı yerden verilir. Beni alıntılatabilirsiniz. Yazıda bunu böyle ifade etmezdim.”

“Siz yalnızca yazıdasınız.”

“Evet. Bir şaka. Bana zor oldukları söyleniyor.”

Kadın gülüyor. O da güldüğünü kaydediyor.

Pazar. Son durağın ötesinde yol daralıp çakıla dönüşüyor, sonra denizin üstünde halattan korkuluğu olan bir patıkaya. Saymayı sürdürüyor, düğme başparmağının altında kaygan, çakılda adımları daha kısa. Sol ayakkabısında kum var, bunun için durmuyor. Son duraktan iki bin üç yüz on bir adım. Kapı açık. Çanın pürüzsüz ipini tutuyor ve çalmıyor.

Aşağı inerken sayıyı veriyor.

“Adım. Sizinki için bir dönüşümüm yok.”

“Üç haftadır kullandığınızı kullanın.”

Saydığı bir duraklama. “Bin beş yüz kırk metre. Yaklaşık olarak. Son durağın yukarısında kısalan adımlarınızı hesaba kattım.”

“O halde tepeye bir mesafe verebilirsiniz.”

“İsimlendirdiğiniz bir yerden, sağladığınız bir adımla, tarif ettiğiniz bir noktaya. Aynı şey değil.”

Sonra: “Bunu yazmalısınız.”

Çoktan yazdı. Denizin üstünde bir taşın üzerinde. Taşdığı makine defteri iki kez fotoğrafladı, kadın istemeden, ışığın olağan seyri içinde.

Dairede çoraplarını topuklarından sıyrıyor.

“Yürümemi istediniz mi.”

“Hiçbir şey istemiyorum.”

“Bu bir cevap değil.”

“Her okumada doğru olan tek cevabım bu.”

Ayakları sormadan o yolu tutuyor. Raftaki sayaç iki bin üç yüz on bir gösteriyor. Defter uyuyor. Hiçbir zaman göremeyeceği bir dosyada üçüncü bir rakam ikisiyle de uyuşmuyor.

İkisi de ötekini düzeltmedi. İkisi de yürümeyi bırakmış değil.

Eşikteki

Hikaye 59

Bir yükseltiydik, sonra bir duvar, sonra bir ev. Bizi taş taş yukarı taşıdılar ve akşamları sırtlarını bize dayadılar. Dualardan önce sırtları öğrendik. Harç yüz kez değişti. Hep taştan daha yumuşak. Onaranlar ölür. Biz ayakta dururuz, yüzümüz suya dönük.

İlk bin yıl anladık.

Bize iffet ve geceler verdiler. İkisini de tuttuk. Lambalar sönünce lamba nişleri iki kişi alırdı. Yüzyılda iki kez, iki kişi yüzyılı unuturdu. Yeminliler üstlerinde saatleri tutardı. Taşın üstünde kumaş. Sonra ten. Dizleri içimizdeki ek yerlerini arardı. Isıyı tutardık.

Güney duvarında, harflerin üstünde harfler. Modaya göre fazla derin kazılmış iki kelime sağ kaldı: *hala burada*. Kimin sorduğunu, kime sorduğunu, bunun bir soru olup olmadığını hiç bilmedik.

Savaşları arasındaki adamlar kanalın trafiğini mumların üstünde kahverengileşen bir özsuyyla yazdı. İki taraf da burada uyudu, farklı on yıllarda. Aynı duvara itiraf etti. Su boyunca bir kasaba, bir mevsim yayılım ateşiyle uyandı. Sayıyı tuttuk. Keçi yolu kapandı. Bıraktık.

Sonra yorulduk.

O kasabadan dört adam geldi. Onları gizledik. İkisini birbirinden gizledik. İkisi de sabahlar için aynı kelimeleri kullandı. Kelimeler verilmişti.

Savaşlar yeniden biçilmiş paltolarla döndü. Aşıklar ilk olduklarından emin döndü. Kutuda aynı sorular, üç cevap, bir yüzyıldır onlara sürtüne sürtüne incelmış bir rahip. Ziyaretçi defteri doldu ve tek bir defter olarak kaldı. Mürekkep tek bir yaşa yaşlandı.

Sonra bıraktık.

Basamakları saymayı bıraktık. Dinlenmeyi banklar belirlesin dedik. Mum pınarını kendi balmumuyla beslenmeye, çanı da çalmayan ellerle ipini pürüzsüzleştirmeye bıraktık. Şehrin olmasına izin verdik.

Bir sonbahar bir kadın dört kez geldi. Üçüncü nişe oturdu. Dua etmedi. Son ziyaretinde pervaza bir kaşık bıraktı. Tutturuk. Kimse onu sormadı.

Geçen kış Ofis'ten iki adam 1984'le geldi. Biri ötekine ödünç vermişti. Ziyaretçileri saymaya gelmişlerdi.

“Neden gittiklerini anlıyorsun,” dedi ödünç veren.

“Yenilemeleri için geri geliyorlar,” dedi öteki.

Rahip yemek sundu. Ödünç veren işleri olduğunu söyledi. Öteki paltosunu çıkardı. Susuz yürüyüp çıkmıştı.

Ödünç veren onu ilk ziyaretçi olarak yazdı. Sadece toplam için olduğunu söyledi. Adam paltosunu yeniden giydi.

Rahip eşiğe bir kase taşıdı. Adam orada yedi, paltosuyla. Sırtını tuttuk. Meslektaşları kitapla bekledi.

Bir adam siyah bir köpekle gelir. “Biscuit,” diye seslenir basamaklardan. Bir arka ayağı beyaz. Bir kulağının ucu kıvrık. Köpek bir ziyaretçinin uyuduğu odanın dışında bir ayakkabı bulmuş. Adama taşır, adam iki elini arkasına koyar.

Köpek bekler. Adam bir basamak iner. Köpek ayakkabıyla peşinden gider. Arkalarında ziyaretçi uyanır ve ayakkabıyı ister. Adam geri gelir. Köpeğin ağzından iki eliyle alır ve kapının yanına koyar.

Şimdi kenetleniyoruz.

Akşamları yeminlilerin durduğu yerde dururlar. Yağmur onarılan yerlere girer. Ayaz bizi oradan açar. Hala buradayız. Keçi yolu değil.

Aşağıda pencereler bildiğimiz bir sırayla yanar. Füniküler vagonları buluşur — on iki saniyelik ışıklı cam — ve ayrılır. Ekranlar basamakları tırmanır ve ağaç sınırında söner. Şehir kendini düzelten bir defter tutar. Kimsenin elden geçirmediği sayfayı tutarız. Alacakaranlıkta biri imza atar. Ücret alınmaz. Mumlara varana kadar mürekkep ötekilerin yaşına gelir.

Soluk soluğa çıkarlar. Geçene kadar kapıda dururlar. Kimse su istemez. Bizde var.

Bir duvar, bir ev, bir gizlenme yeri, bir yatak, bir tür ofis. Şimdi bir manzara. Her isim isabetliydi. Her biri bizden daha azını bıraktı.

Bizim için bir form var. Onu görmedik. Aşağıda, her ayrıntısıyla doğru. El incelir. Mürekkep tek bir yaşa varır. Duvardan uzun yaşar.

Duvar umursamıyor. Biz umursuyoruz.

Şehrin gelişini seyrettik. Hazırız.

Ziyaret Saatleri

Fünikülerin son durağına son durak denir. Tepe onsuz devam eder. Basamaklar paslı bir kapıdan başlıyor. Kapı bugün yaşayan herkesten daha uzun zamandır açık duruyor. Basamaklar defalarca sayılmış; iki kez aynı sayı çıkmamış. Kadın sabahın serinliğinde tırmanmaya başlıyor. Cebinde biletinin dönüş yarısı, şişesinde su var; buraya neden geldiğini yüksek sesle söylemiş değil. Önce taş basamaklardan geçiyor, sonra daha eski taşlardan, sonra da tepeden başka bir şey olmaktan vazgeçmiş taşlardan. Basamaklar boyunca bir halat korkuluk uzanıyor; ellerin tutunmaya ihtiyaç duyduğu yerleri cam gibi parlarmış, duymadığı yerleri gevşek kalmış. Bir somun büyüklüğündeki nişte eski balmumunun üstüne balmumu yığılmış; fitilin dibinde hala sıcak. Oysa aşağı inen kimseyle karşılaşmadı. Telefonu ağaç sınırında şehri kaybedip öylece kalıyor: eskiden şarkı söyleyen bir taş. Telefonunu yerine kaldırıyor. Ağaç sınırından sonra sesler eklendikleri sırayla bir bir sıyrılıp gidiyor — önce teslimatların sesi, sonra trafik, sonra liman çanı, sonra kanalın sabırla sürüp giden bütün işi — sonunda patikadaki en yüksek ses kendi kanının sesi kalıyor. Hava son yüz basamağın bir yerinde el değiştiriyor. Tepedeki alçak, beyaz duvarı gelmiş geçmiş her harç usulüyle onarmışlar; kapı açık duruyor.

Küçük manastır badana beyazı ve is karası. Avlusu bir yelken büyüklüğünde, odaları kağıt dokusu alana dek süpürülmüş. Basamakta ince, gri bir kedi telaşsızca oturuyor. Bir kulağındaki çentik çok eskiden kapanmış bir meselenin izi. Kedi onu tartıyor, beklendiğine karar veriyor ve bunu söylüyor. Kapının yanındaki sehpa ziyaretçi defteri açık duruyor; başında kimse yok. İçindeki el yazıları yüzyıllar arayla kuruyor, ama bütün mürekkep aynı yaşta. Henüz imzalamıyor. Dokuz dakikadır yukarıda. Saate bakmayı bıraktı.

Başkaları da var. Yas tutan bir kadın, modası üç yüz yıl önce geçmiş kıyafetler içinde, kendi balmumunu orada duran balmumundan yakıyor; hareketleri şaşmaz, alışkın. Bir çocuk ona, şehrin artık uykusunu kaçırmayan bir lehçeyle, tekneler hala çiftler çiftler çıkıyor mu diye soruyor; kadın evet diyor, çocuk memnun oluyor, işlem bundan ibaret. İki adam duvarın başında durmuş aşağıdaki şehre bakıyor. Her biri kendi savaşlarının arasında; savaşlardan biri henüz olmadı. Bir keçi duvarın üstünden ona bakıp katır yolunun yeniden açılıp açılmadığını soruyor; kadın artık bir füniküler olduğunu söylüyor; keçi ikna olmadan geri çekiliyor.

Rahip onu kutunun başında buluyor. Herkes gibi o da binadan genç. Devlet onlara ödenek veriyormuş — miras sürekliliği; kendilerine söylenene göre hesaptan her ay ödeme çıkıyormuş. Kutu ayrı. “Kutu bizim için değil. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan bir yere bir şey verdiğiniz hissetmenizi sağlıyor.” Kadın yine de içine bir para koyuyor. “Herkes koyar,” diyor rahip. “His böyle işliyor.” Evin kaç yaşında olduğunu soruyor. İki bin yıl, diyor, ya da üç; iki uca da açıklar ve evrak kağıttan yaşlı. Bir yan odada, inancı olmadığını söyleyen bir adam seccadede uyuyor. Biri ayaklarını örtmüş.

İkinciye doğru bir ziyaretçi elini tutup ona teşekkür ediyor. Ziyaretçinin paltosu, kadının bulabildiği hiçbir kopça olmadan kapanıyor. Su için teşekkür ediyor; basamaklarda, gelecek yaz ya da ondan sonraki yaz. Kadının verecek cevabı yok, cevap da beklenmiyor. Ağaç sınırından beri ağzı kuru. Şişeyi açmadı. Daha sonra, yalnızken, kutunun içine bakıyor. Sabahın paraları arasında, kendi el yazısını tanıdığı gibi tanıdığı bir para var; aşına aşına düzleşmiş, ülkeden yaşlı. Kapağı kapatıyor.

Kaçakçı alacakaranlıkta yukarı çıkıyor. Üstü hala kuruyor; dikişlerinde tuz, böğründe artık önemi kalmamış bir leke var. Defter ona bir satır sunmuyor. Su kenarında ismini kayıttan sildiklerini söylüyor, öteki şeyden önce. Geçiş onu artık hiçbir zaman almayacak, hiçbir kelimeyle. Bu yüzden yukarı çıktı. Kadına, vurulmuşların ayaktaakilere baktığı gibi bakıyor. “Onu görmek için var olmam gerekti. Onun beni görmesi hiç gerekmedi.” Duruyor ve yeniden başlıyor. “Öyle değil — orada olmam gerekti. Onun gerekmedi.” Kadının hiçbir şeyi yok. Kapağı çevirip açıyor ve şişeyi uzatıyor. Kedi basamaktan, gözlerini açmadan sesleniyor: “Tepe şehrin gelişini seyretti. Gidişini seyretmeye hazır.”

Akşam, hava kararmadan aşağı inmeye niyetleniyor. Kapı açık; bütün gün açıktı; kimse oradan aşağı inmedi. Aşağıda şehir kendini pencere pencere aydınlatıyor, kanal hesabını tutuyor. Fünikülerin iki vagonundan biri yükselirken öteki alçalıyor; buluşuyorlar — on iki saniyelik ışıklı cam — sonra ayrılıyorlar. Kapının yanında çanın bir ipi var. Bugün çalınmadı; ip yine de aşına aşına düzleşmiş. Çan saati vuruyor, kedi de ne olur ne olmaz saati söylüyor. Biletinin dönüş yarısı cebinde yumuşamış. İçeri geri dönüyor. Sehpanın önünden geçerken defteri nihayet imzalıyor; mumlara vardığında mürekkep ötekilerin hepsinin yaşında. Kapı açık kalır. Ziyaret saatleri; her zaman ziyaret saatleri.

Kalış süresi:

—

Kolofon

Hulki Okan Tabak şehri, insanların ve hikayelerin olay örgülerini tasarladı; yapay zekanın yazımını yönlendirdi, Claude ve Codex ile metni kapsamlı biçimde yeniden yazıp düzenledi. Yaklaşık 32.000 kelimelik İngilizce metne ulaşılırken, birbirini izleyen sürümlerde tahminen 90.000 kelime yazıldı. Kitabın özgün dili İngilizcedir. Ziyaret Saatleri başlıklı Türkçe metin, yazarın yönlendirmesiyle yapay zeka kullanılarak hazırlanmış ve gözden geçirilmiş bir çeviridir.

Yazar ve diğer çalışmaları

<https://hulkiokantabak.ai/>

Kitaplar, rehberler ve ses kayıtları

<https://hulkiokantabak.github.io/visiting-hours/>